

*Heten voltak.
Mesét vittek,
Álmod hoztak.
Mégis hittek,
Átkos szónak.*

*Heten voltak
Jóban-rosszban.
Mért jutottak
Ilyen sorsra?*

*Heten voltak,
Hetet-havat
Összehordva,
Heten csaltak
Mindig holtat.*

*Heten voltak,
Mégis végük,
Hétszer olvassd
Holt meséjük!*

A CSAPAT

Damien (damjen) – Elf, Szörnymester: Szótlan, barátságos teremtmény, akivel jól el lehet beszélgetni. A pusztakezes harc mestere...

Grongo (grongó) – Ork, Kardmester: Mogorva, rosszindulatú, magának való szerzet, viszont nagyon jó kardforgató. (Egy csöppet se kedvelem, tán azért, mert ő sem engem.)

Rodriguez (rodrigez) – Elf, Felderítő: Nem volt alkalmam megismerni, ámbar már jó ideje tagja a csapatnak.

Bocaccio (bokaccsó) – Ember, Dalnok: Nem sikerült kiismernem, nagyon változatos egyéniség. Hol ilyen, hol meg amolyan. Tény viszont, hogy énekei és meséi nagyon meghatottak. Remélem nem kétszínű, aljas alak, aki előbb elkápráztat, aztán hátba támad, amikor nem figyelsz. –

Charr'dian (karrdjan) – Troll, Harcos: A másik mogorva és ellenszenves teremtmény, s a kedves oldaláról még nem ismerem, lehet azért, mert nincs is olyan neki. Furcsa dolgokat képzel magáról, csak azért, mert hatalmas izom, és hústorony. Valószínű, hogy nem volt eddig senki, aki a szemébe merte volna mondani: hogy mit szabad és mit nem. (De ami késik, nem múlik.)

És Én (ájszi szkarabeusz szkájzisz – Scy /szkáj) – Szélszerzet, Elementalista: majd megismeresz a történetekből.

EGY LÁNY KISZABADÍTÁSA

A történet egy borús napon kezdődött. Zuhogott az eső (amit nagyon utálok) és mindenütt latyak és sár hömpölygött. A csapat Felderítőjének, Rodrigeznek minden tudására szüksége volt, hogy a rablók nyomát követni tudjuk. Nyomott hangulat borította be a tájat. Minket is. Bocaccio, a Dalnok sem tudott felvidítani minket, mert ő is hasonlóan érezte magát. Mígnem egy apró fényre lettünk figyelmesek, ami az erdő fái közül pislákkolt. Menedék reményében a fény irányába indultunk. Egy kis tisztásra érvén egy fallal körülvett házat találtunk. A ház ablakain kiáramló fény csalogatott ide minket. A fal, ami megállított bennünket olyan két és fél, három méter magas volt. Ki legyen, aki körbenéz? Nyílván, aki átlát a fal felett. Ám a troll harcos, Charr'dian alacsonynak bizonyult. No meg a falra sem lehet felmászni a felhelyezett karók miatt. Sőt a karók méregtől sárgállottak. A mérgezés kockázatát egyikőnk sem vállalhatta, hiszen gyógymódunk nem volt rá. Tanácskozásunk közepette mintha valami mozgást éreztem volna a közeli „örbódéból”, ami a fal fölé magasodott a belső oldalon. Megemlésttem a csapatnak észrevételem, aminek hatására Charr'dian elragadtatva magát olyat tett, amit majd úgyis megbán: vagyis engem ragadott meg, és a fal fölé emelt.

– No mit látsz? – kérdezte mogorván.

Megfordult a fejemben, hogy hazudok valami mókásat, de nem voltam abban a helyzetben, hogy viccelődjek. Így hát leírtam a csapatnak, hogy mit látok. Sajnos minden csalafintaság nélkül.

Úgy tűnt egy árnyék surrant be éppen a házba. A fények kialudtak. Itt valami nincs rendben. Charr'dian úgy döntött nem ázik tovább, ezért elengedett végre. Szép tőle, hogy visszatett a Szörnymester, Damien vállára, ahol egész eddig utaztam (léteznek kedves teremtmények is, de akkor sem felejttem el, mit művelt velem ez az otromba teasütemény). Szóval a „Süti” (☺) nekigyürkőzött és kiemelte a kaput a helyéről. Csapatunk leküzdve a fal nevű akadályt tovább indult a ház felé. Az ajtó elé érve, ahol végre tető volt a fejünk felett, az ork kardmester, Grongo bekopogott. Leptek zaja bentről. Az ajtó, résnyire kinyílt s egy komornyik féle szerzet nézett ki rajta.

– Ki az? Mit akarnak itt? – kérdezte gyanakvóan az alak.

Kis hallgatás után, úgy döntöttem én beszélek.

– Megfáradt utazók vagyunk, és menedéket keresünk az eső elől. – mondtam fáradtan és ez nem volt színjáték. Sajnos nem én voltam az egyetlen, aki a beszédre voksolt.

– Hol van a lány?! – förmedt rá a komornyikra, nemes egyszerűséggel Grongo.

A meghökkent komornyik azt se tudta: köpjöne avagy nyeljen.

– Miféle lány? – értetlenkedett, de hangjából kitűnt nagyon is tudja, miről van szó.

A Kardmester berúgta az ajtót és félrelökve a komornyikot nyomult a ház belsejébe. A „Süti” sem rest, odaugrott elénk (Damien és Én elém). Aminek az volt a következménye, hogy fájdalmában felkiáltott a „hátasom” (majdnem megsüketültem), és fél térdre esett. Én ettől a földre pottyantam. (Ekkora már nemcsak vizes, de sáros is lettem). Nagy nehezen kikászálódtam a latyakból, s ekkor láttam, hogy egy álnok íjász lövöldözik az örbódé felől. Damien, hátában egy nyílveszővel, már futott is az íjász felé, s közben karmokat növesztett az elkövetkező csatához. Bent a házban dúlt a harc, így úgy döntöttem, hogy inkább idekinn segédkezek. Elkezdtem hát szöni a Földnyilak varázslat szálait. Csak sejthettem: mi történik a házban, a hangok mesélték a történeteket: Kiáltások, nyögések, fegyverek sikoltása, amint egymásnak vágódnak, varázsigék, pattogó szavak zúdultak rám odabentről. Sikerült befejeznem a varázslatot, amivel az íjászt vettem célba. Az íjász már sebesült volt, s úgy tűnt Damien és Rodrigez nem bírnak vele, már ők is kaptak sebet. A Földnyilak az íjász mellébe fűrődtek, aki ettől megtántorodott, de talpon maradt s tovább folytatta a küzdelmet. Így hát újabb földet markoltam fel, s dobtam a levegőbe: a következő Földnyilak varázslathoz. Miközben szőttem a varázslat szálait, a földdarabok nyilakká alakultak, s mikor befejeztem: útjukra engedtem őket az íjász felé. Sajnos kicsit megkésve, mert az álnok már halott volt, Damien iszonyatos csapásától. (Eztán gyorsabbnak kell lennem, hogy ne feleslegesen törjem magam.)

Immár a ház belsejére fordíthattam figyelmem, ahol éppen Grongo és Charr’dian viaskodott négy-négy fegyverrel. A Dalnok megbéklyózva állt a folyosón, s próbált kitörni fogságából. Elcikáztam a lábak között a folyosó túoldalára, amit könnyen tehettem apró termetem miatt, (Ha más mondaná, hogy apró vagyok: az nagyon megbánná.) s tán a figyelmetlenségük is közrejátszhatott a dologban. Hogy a figyelmük továbbra is leperogjen rólam: az „Elvegyülés a Földdel” nevű varázslathoz folyamodtam, így beleolvadtam a környezetbe. Damien és Rodrigez is bekapcsolódott a harcba, ezért mindegyikükre két-két ellenfél jutott. A komornyik nem volt sehol. S a mellettem lévő ajtó mögül varázsszavak hallatszódtek. Mire az ajtó kivágódott és a hatalmas szörny előbúj a szobából (később kiderült, hogy „Ogre” a neve), már csak egyetlen fegyveres ellenfél maradt talpon, aki Charr’diannal és Rodrigezzel küzdött. Az Ogre Grongot vette célba hatalmas bunkójával. A Kardmester vonakodva indult a szörny felé, aki kétszer akkora volt, mint Ő. Mellőlem a szobából: szó nyomában zöldes fénylővedék csapódott ki, ami leterítette Damient. Belestem, de a szoba üres volt. Asztrális látással is próbálkoztam, de a szoba továbbra is üresen kongott. Mivel megmozdultam, a rejtő varázs lefoslott rólam. Megismételtem, hát az „Elvegyülést a Földdel”t, és ismét lepel borult rám. Közben hátam mögött kiáltás harsant, s visszapillantván láttam, hogy mindenki az „Ogréval” van elfoglalva. Bocaccionak sikerült megmozdulnia, így most Ő is a szörnyet csépelte. Újabb szó hangzott, de ez már szinte közvetlenül mellőlem, ám gazdája továbbra sem volt. A zöld fénylővedék mellőlem a levegőből indult útra, s Charr’diant találta el. Grongo feldühödött az Ogre csapásán és egy mesteri kardszúrással keresztül döfte a szörnyet. Az Ogre eltűnt. A szörny helyén a komornyik állt. (Az Ogre káprázat volt csupán, s akkor a zöld lövedékek forrását is káprázat leplezheti.) Kétkeltem abban, hogy amit látok (azaz nem látok) az nem a valóság. A lepel lehullott a varázslóról, aki közvetlenül mellettem állt az ajtónyílásban. Charr’dian is felbőszült a sebesüléstől, amit a zöld lövedék okozott neki, ezért a varázslóra vetette magát. A varázslót öltözéke alapján felismertem: Illuzionista mágus volt. Charr’dian csapásától a földre került Illuzionista, újabb fénylővedéket eresztett útjára ellenfele felé. Ekkora már a komornyik holtan feküdt a folyosó padlóján, ám nem csak ő volt az egyetlen: Rodrigez sem volt talpon már. Belekezdtem hát a Földnyilak varázslat szálainak szövésébe, aminek célpontja az Illuzionista lett. Miközben formáltam a nyilakat: a troll eldőlt a zöld lövedékek hatására, amiket az Illuzionista szórt rá, akinek időközben sikerült talpra állnia. Befejeztem a varázslást, de a Földnyilak sajnos lepattogtak az Illuzionista védelméről.

A Dalnok és a Kardmester voltak soron a küzdelemben. (Eddig a lányt szabadították ki kötelékeiből.) Ám a fáradságtól és a sebektől, amiket kaptak: nem voltak képesek eltalálni a varázslót. Belemarkoltam erszényembe és apró kavicsokat szórtam belőle a magasba, ezzel

ismételten a Földnyilak varázslathoz folyamodtam (eddig ez az egyetlen támadó varázslatom). Grongo üvöltött a fájdalomtól, amint az újabb fénylővedék mellbe vágta, de kardjával felnyársalta a gaz varázslót. Az ork a padlóra rogyott, s Charr'dian sorsára jutott. A Földnyilak ismételten egy hullába vágódtak, ami már bosszantó.

Ketten maradtunk talpon a csapatból, Bocaccio és Én.

Később felgyógyulva sebeinkből és kipihenten, visszavittük apjának az elrabolt lányt. S megkaptuk fáradozásaink jutalmát is, ami ezüstben mérhető volt. Van: aki a kalandnak, és tapasztat szerzésnek, s van: aki a jutalomnak örült. Csak azt tudom, hogy én mindkettőnek.

AZ EZÜSTNYAKLÁNC NEVE

Ez a történet egy nyaklánchoz kötődik, amit az előző történetben az Illuzionistától szereztem. Tudom, hogy mágikus. Ahhoz, hogy használni tudjuk, leelőször is: a nevét kell megtudnunk.

Úgy hallottuk a legnagyobb könyvtár a közelben, Throalban van. Következő úti célunk, ezért



Throal lett. A város hatalmas, még troll mértékekkel is. Egy óriási hídszerű fallal van elzárva a külvilágtól, ugyanis a Throal Hegység gyomrába épült. Szavakkal el nem mondható a látvány, ezt mindenkinek saját szemével kell látnia! (A könyvtárról nem is beszélve.) A lakosság főként törpe, de minden faj képviselője megtalálható itt. (Engem mindig is vonzottak az ilyen nagyvárosok, ahol oly sok teremtmény van, akiket megtréfálhatok.) Visszatérve a történetre: jártunk a könyvtárban és segítséget kértünk az ezüstnyaklánc történetének felderítéséhez. Körülbelül két hétig folyt a kutatás, addig a lányért kapott jutalmat próbáltuk elkölteni, elég sok sikerrel. Vettem egy Elszánt Mágia vérbübájt, amivel hatásosabbá válnak majd a varázslataim. Csak egy hátránya van: az állandó vérvesztés, amit

okoz. Felszerelkeztem fűvócsóvel is, hogy majd a magasból köpködhessek. (Akár viccből is lehet, vörös vagy csípős nedvű bogyókkal.) Valamint vettem egy Erősítő Italt is, a biztonság kedvéért, ha a vérbübájon kívül megsebesülnék. Ezzel és még a rendszeres pénzek kifizetésével (szállás, élelem) tulajdonképpen el is költöttem minden vagyonom, csak a rejtett tartalék meg annyi maradt, hogy a könyvtárosok kutató munkáját ki tudjam fizetni. Amit meg is kellett ejteni, mert befejeződött a kutatás.

Az eredmény: ez a nyaklánc nagyon hasonlít egy Csapás előtti hős ékszerére. A hasonlóság abban mutatkozott, hogy ennek a közepéről hiányzik egy ékkő. A hős egy troll tolvaj, s ami meglepő, hogy barátja egy szélszerzet Illuzionista volt. Régesrégén a társaság, akinek ők ketten is tagjai voltak, a hegyekből érkezett. Egy viszonylag közeli kolostorból, aminek saját könyvtára van. A Csapás előtt a kolostor lakói leköltöztették a könyvtárat Throalba, majd nem is olyan régen visszaköltöztek. A kolostor könyvtárában biztos van részletesebb feljegyzés a hősökről.

Tehát következő úti célunk a hegyekben rejtőző kolostor. A throali könyvtárosok megbíztak egy feladattal, ha már úgyis a kolostorba megyünk: a szerzetesek nemrég kértek valami anyagot, ami elkészült és el kéne vinnünk nekik. (Vigyük! Még meg is fizetnek minket érte. Sőt térképet is kapunk, hogy odataláljunk. Remek!) Az út hosszú és fárasztó volt a kolostorig nem kis kellemetlenségekkel. Először is nagyon hideg, sőt fagy volt. Állandó szél fújt, így megint Damien vitt. (Nem mintha nem tudnék járni, de szerintük lelassítom a csapatot, ha gyalogolok.) A második éjszaka nem bírtam tovább: kíváncsiságom a szállított anyag iránt felülkerekedett elmémen. Feltörtem az egyik pecsétet a becsomagolt pakkon, és kipiszkáltam egy iratot. (Ha kérdeznék, az út során véletlenül sérült meg a csomag.) Valami leírás része volt a veszélyes növényekről, hogy miként kell velük kommunikálni. ??? Még kíváncsibb lettem, minek a szerzeteseknek növényleírás, amikor ők: elemi levegő bányászásával foglalkoztak, nem növényekkel? Újabb papír cetlit kotortam elő a csomagból. Ez meg

egy levél része volt, amit a szerzetesek egyikének címeztek (nem volt érdekes). Visszatettem mindent a helyére, a csomagot is Grongo hátizsákjába. Egész másnap azon töprengtem, minek a szerzeteseknek „növénynyelvtan”. Alig vártam az éjszakát, hogy ismét megtudjak valamit erről a növényhistóriáról. Sajnos nem lettem okosabb, amikor a csomagban kutattam, viszont találtam egy részletes térképet a helyről, s az éjszakám azzal telt, hogy a mi térképünkön feltüntettem azon helyeket, amik a másikon megvoltak. Még egy éjszaka telt el kíváncsiságom jegyében, minek eredménye egy barlangjárat térképe lett. Ezek után nem bolygattam Grongo hátizsákját, tán még rajtakap, és félreérti a helyzetet.

Öt nap telt el azóta, hogy elindultunk Throalból, s már teljesen átfagyunk. (Mindenki felvette még a váltás ruháját is.) Amikor is: már kezdett sötétedni, de a közelben fényre lettünk figyelmesek. (Pont úgy, mint az előző történetben.) A fény egy fogadóból szűrődött ki, ami az út szélén állt. Hála égnek, legalább felmelegedhetünk, s ehetünk valami normális kaját is. Ezt a vacak szárított nyavalyát kezdtük megutálni. A fogadóban kellemes hangulat fogadott minket. Vagy egy tucat törpe bányász iszogatót az egyik asztalnál. A másikon pedig egy ember beszélgetett barátjával, egy harmadikon egy harcos ült, akinek sínben volt a lába, merthogy eltört. A fogadóst kifaggattuk, ki kicsoda és, hogy gyakran járnake ide törpe bányászok? Kiderült, hogy valami hadsereg állomásozik a hegy túoldalán, s hogy Zoltán, az eltört lábú alak, egy „Brithan” nevű szörnyeteggel küzdött meg (hasonlít a medvére), ami két társát is megölte. S végül is sikerült legyőznie, bár a harc során eltört a lába. Átpillantván az asztrális síkra éreztem, hogy Zoltánnak igen sok mágikus tárgya van, sőt több szál távozik a testéből, kitudja hová. Egy fárasztó nap után jólesett a friss étel, s a meleg szoba, meg a puha ágy.

Aztán hajnalban a hidegre riadtunk fel, ami körülvelt minket. A hóban feküdtünk, éhezve és átfagyva. Már megint egy káprázat? Pedig olyan valóságos volt minden. A közelben egy ház romjaira bukkantunk. Mégis igaz volt, de hogyan lehetséges ez? Talán szellemek voltak? Hogy kiderítsem mi is történt valójában: egy közeli, vén fát kerestem, s a „Beszéd a növényekkel” nevű varázslat segítségével kikérdeztem. A hallottak alapján ez egy kísértet fogadó, ami minden újholdkor megjelenik, s másnap reggelre eltűnik. A faszellem szerint szerencsések vagyunk, hogy kijutottunk a fogadóból, mert megesett, hogy bement egy utazó és másnap eltűnt a házzal együtt. Hallottam már ilyesmiről: *egy Elementalista varázsló egy falura bukkant, mindenki kedves volt, még egy ork kis kölök tanítványa is akadt. Aztán az egyik napon mindenki ellenszenvessé, sőt agresszívvé vált, s elüldözték a faluból. Később a falu helyén romok fogadták a varázslót, meg egy levél a hátizsákjában, az ork kölyöktől: – Segíts, hogy békében nyugodhassunk! Vagy valami hasonló. A lényeg, hogy az egész falu egy kísértet falu volt.*

Megreggeliztünk hát, meg ebéd is volt és vacsora is egyben, mire jóllaktunk. Aztán tovább indultunk a kolostor felé. Az egyik magaslaton elértünk egy útelágazáshoz, lent a völgyben egy romváros kövei virítottak. (Menjünk! Nézzük meg.) Teljesen kihalt az egész, még szép hisz ez csak rom. Egész jó idő volt, ez azt jelenti, hogy nem fújt annyira a szél, a hideg továbbra is megvolt. Végre kibonthattam szárnyaimat, s nevetgélve röpködtem a romok felett. Közben Charr'dian és Rodrigez egy épen maradt épületet fedeztek fel. A többiek szétszéledtek, és nézelődtek. Aztán megláttam: egyedül volt, és lassan közeledett, aztán megláttam a többit is. Törpék voltak mind: halottak, és mégis mozogtak. Szólni akartam a többieknek, hogy jönnék, de nem kellett: már tudták ők is. A harc elkezdődött. Nyolc élőhalott törpe volt ellenfele: Damiennek, Grongonak, Bocaccionak és Nekem. A levegőben biztonságban voltam, hisz távolsági fegyvereik nem voltak. Az igazat megvallva észre sem vettem, mindaddig, míg az egyik törpébe bele nem „löttem” egy Földnyilat. Utána próbáltak kövekkel ledobni, de száználmas kísérletezéseik rendre kudarcot vallottak. Lent alant dült a csata Grongo csépelte egy törpét, de az istennek sem akart „békében elnyugodni”.

Nagyon szívósak ezek a dögök, Charr'dian kéne ide. – jegyezte meg odalént valamelyikük. S mintha csak erre várt volna a troll, meg is jelent Rodrigezzel „karöltve”. Már mindketten sebesültek voltak. Tán ők is összefutottak pár városi törpével. Mire mind a nyolc élőholt elnyugodott, újabb seregek tűntek fel a városka szélein. Gyors fejszámolást tartottam: olyan kétszázra saccoltam őket.

(Jaj!) Lekiabáltam a csapatnak, hogy kövessenek, majd én kivezetem Őket a városból, mert rengetegen jönnek még. Így is lett, szépen kivezettem őket, vissza az útelágazásig. Ahol lepihentünk, mivel úgy tűnt a városiak nem akaródnak kijönni a romok közül. Este, a közelben: egy temetőben az egyik kriptából sejtelmes fény szivárgott a szabadba. Bocaccio és Grongo úgy döntött megnézik mi az. Én a sebeim „nyalogatásával” voltam elfoglalva, meg különben sem fűlött a fogam újabb élőholtakhoz. Olyan két óra múlva vissza is érkeztek a táborhelyre. Bocacciot, Grongo vonszolta el idáig.

A Dalnok a kimerültségtől esett össze. – magyarázta Grongo – Miután másfél órát táncolt egy kísértettel...

Egyelőre ennyi. A történetet, majd még folytatom, ha lesz hozzá türelmem és időm.

SCY

Mivel a szélszerzetnek nincs ideje a további kalandokat papírra vetni, én (Grongo) vettem át tőle a stafétabotot. Talán még előnyös is, ha több szemszögből is látható a csapat, lehet hogy ráveszem a többieket is, hogy felváltva írjuk az útinaplónkat.

REJTÉLYES HELYEK

A trubadúr szerencsére hamar felépült, végül is csak a kimerültség miatt esett össze. A kriptában egy szellemet találtunk. Egy ember nő szellemét. Szegényt valaki elátkozta, hogy addig nem nyugodhat békében, amíg egy másik dalnok el nem táncolja vele a „haláltáncát”. Legalábbis Bocaccio valami ilyesmit magyarázott. Mindenesetre hihetetlen volt, ők ketten majd két órán át pörögtek és forogtak abban a kis teremben. Még jó, hogy ő tudott táncolni, nem tudom mi lett volna, ha a nő engem kér fel. Miután sikeresen eltáncolta vele a táncát a szellem végre megnyugodott és lelke eltávozott. Másnap mi ketten – a többiek még mindig inkább biztos távolban maradnak a várostól – visszamentünk és átnéztük a kriptát. Nem sok mindent találtunk: egy medált – most már ennek is kutathatjuk a nevét – egy zöld golyóbist – senki nem sejtí mire lehet jó – és egy régi páncélt, meg egyéb használati tárgyakat, amiket már megevett az idő vasfoga. A golyót és a medált Bocaccio magához vette, végül is megtáncolt érte.

Az idő kezd egyre hidegebbre fordulni és az út is egyre meredekebb, mostanában még Scy is kevesebbet beszél, de biztos vagyok benne, hogy ez csak átmeneti állapot. Rodriguez elhagyta a csapatot, úgy látszik a fogadó és a város túl sok volt neki. Sajnálom, mert egy felderítő mindig jól jön. Így Damien ismét egyedül képviseli a fajtáját – ha így folytatódik, már csak egy obszidiánember és egy t'skrang hiányzik ahhoz, hogy teljes legyen a csapat faji képviselete, persze ott vannak még a vérelek is, de inkább meglennék nélkülük – a csapatban. Még szinte el sem ment Rodriguez, máris csatlakozott hozzánk egy másik elf, ő íjász. Azt állítja eltévedt, és szívesen csatlakozik hozzánk a kolostorba vezető útra. Mindig jól jön egy újabb fegyverforgató, kivéve, ha az én hátamba lövöldözi a nyílveesszőit.

Végre elértük a kolostort. Egy jó mély szakadékon átívelő kőhíd vezet az ajtajához. Masszív faajtaja van, olyan magas, hogy még Charr'dian sem éri fel. Scy felrepült egy kicsit körbenézni, de nem talált semmi gyanúsat, így kopogtunk. Nem sokára nyílt is az ajtó és egy törpe kérdezte meg jövetelünk célját. Miután megtudta, hogy minket küldtek a throali könyvtárból, egyből felderült az arca. Beinvitált bennünket. A kolostor elég szegényes, egy kisebb kovácsműhely, egy birkaakól és egy lakóépület. A szerzetesek összesereglettek a jöttünk hírére, talán nyolcan, ha lehetnek. A vezető átvette az iratokat, amiket egészen eddig cipeltem a zsákomban és hozzájárult, hogy betekintsünk a könyvtárba. Végre ismét meleg ételt ettünk ebédre, levágtak egy birkát az ünnepre és némi bor is előkerült. Ezt főleg értékeltük. Ebéd után körbevezetett bennünket a vezető a kolostorban. Középen egy csodálatos kert van mindenféle virágokkal, amiket egy nagyon öreg, vak törpe gondoz. De az is feltűnt, hogy némelyik levél el van fonnyadva és néhány növény olyan betegnek néz ki. A kertész nem tudja mi a baj, ezért kért egy ilyen könyvet a throali könyvtárból. A kert körül vannak a cellák, ahol a szerzetesek laknak. Legalább 30-40 szoba van, ez is mutatja, hogy régen jóval többen éltek itt, nekünk is kiutaltak egyet-egyét. Elég puritán a berendezése, de a csupasz föld után szinte fényűzés. Ezen kívül még egy konyha és egy raktár tartozik az épülethez, no meg természetesen a könyvtár. Én és Charr'dian bele is mélyültünk a könyvek tanulmányozásába. Mindenki elfoglalta magát valamivel. A főnök később benézett hozzánk és mondta, hogy vacsoránál szívesen meghallgatná a kalandjainkat. Elmondta azt is, hogy néhány hete egy társuk elment egy közeli barlangba és furcsa volt, amikor visszatért, volt valami kinövés a könyökén. Mire mi elkezdtük kérdezgetni, hogy milyen kinövés. Erre a főnök feltúrta a ruhája ujját és megmutatta a könyökét. Volt a végén valami undorító nyársszerű valami. Úgy meglepődtünk, hogy mozdulni sem tudtunk, erre a főnök jól belém vágta azt az izét. Na erre már mi is fegyvert ragadtunk és nagy nehezen levágtuk azt a valamit. Aztán rohantunk figyelmeztetni a többieket. Mire kiértünk ott már javában dúlt a csata, az összes törpe ilyen

rémfertőzött akármivé vált. Én rohantam Damiennek segíteni, Charr'dian meg a cellájába, hogy felvegye a vértjét. Scy is besegített nekünk, szokásához híven akkor állított az ellenfélbe egy tucat földnyilat, amikor az már meghalt – el is neveztük Hullagyalázónak – és ezt többször is eljátszotta. A kolostorba egy másik elementalista is szállást kapott és ő is nekünk rontott. A dalnokot teljesen taccsra tette, de azért nagy nehezen legyűrtük. Ekkor jelent meg persze a troll teljes harci díszben. Harcolni már nem tudott, de legalább a dalnok testét cipelhette. Rohantunk a konyhába, hogy némi kötszert és egyéb gyógyeszközt keressünk. A trubadúr szerencséjére találtunk egy „utolsó esély” ibriket. Amíg a többiek megkezdték a kenegetést Carr'dian és én átnéztük a raktárt valami más gyógyital reményében. Ilyet nem találtunk, viszont az egyik teremben valami furcsa és undorító tojásszerű izéket, meg csontokat és tetemeket igen. Hogy szétvágtuk vagy felgyújtottuk, vagy előbb szétvágtuk és utána gyújtottuk fel a termet, arra már nem emlékszem.

Másnap körbenéztünk alaposabban. A birkák között találtunk egyet, aminek furcsa kinövése volt és mivel nekünk akart rontani, hát levágtuk. A tetemet ledobtam a szakadékba, ilyet még én sem eszek. Miután úgyahogy elláttuk a sebeinket összeültünk, hogy megbeszéljük a tegnapi napot. Úgy okoskodtunk, hogy a törpe, aki elment abba a barlangba, ő hozta a fertőzést a kolostorba, és valószínűleg az a throali törpe is rémfertőzött lehet, aki minket ideküldött a könyvtárból. Nem tudjuk, hogy mit is tegyünk, sürgősen értesíteni kellene a Throali Könyvtárat, hogy mi folyik ott, meg kellene néznünk a barlangot, ahol a törpe járt, hátha ott még vannak ilyen dögök és a kolostort sem kellene itt hagyni üresen. Végül úgy döntöttünk, hogy miután Bocaccio teljesen felépül – most már úgy tűnik, hogy életben marad – akkor elmegyünk a barlangba körülnézni. Az íjász nem tart velünk, hanem itt vár egy bizonyos ideig, és ha nem jövünk vissza, akkor értesíti Throalt a történekről. Nekiláttunk összepakolni a felszerelést, élelmet és vizet, kötelet és fáklyát. Találtunk néhány törpe méretű mágikus fűtött kabátot is. Bár mindenkinek szűk egy kicsit, de azért hordjuk – jobb, mint a semmi – kivéve persze Charr'diant, az ő testére talán még háromból sem tudnánk egyet csinálni. Harmadnapra már a dalnok is képes volt velünk jönni, így hát sok sikert kívántunk az íjásznak és elbúcsúztunk tőle. Irány a barlang.

A térkép alapján hamar odataláltunk. Elindultunk befelé a barlangba. Nemsokára kiderült, hogy ez egy egész barlangrendszer. Napokig bolyongtunk fel-alá. Kezdetben történt némi szóváltás arról, hogy ki vezesse a csapatot, de rájöttünk egy idő után, hogy teljesen mindegy, egyikünk sem tudja, hogy merre is menjünk. Élelmünk van bőven, az elementalista vízzel is ellát bennünket, akár hónapokig is bolyonghatunk idebent. Nem túl biztató kilátás. Ki tudja hányadik napon talákoztunk két Ogréval. Ezek nagydarab emberszerű lények, de nem túl okosak, viszont Carr'diannál is erősebbek, ezért nem jó kikezdeni velük. Hallottuk, hogy itt él néhány törzsük a hegyekben, de hogy ezek mit keresnek itt a föld mélyén? Voltak némi kommunikációs problémáink: sehogyan sem értettük meg egymást. Odavissza ordibáltunk és vágtuk a pofákat, de semmire nem mentünk vele, hacsak azt nem számítjuk, amikor Scy is rikkantott egy nagyot, mire a két nagydarab ökör majd eldőlt a röhögéstől. Mindig is tudtam, hogy a kis szárnyas emberke feltűnési viselkedésben szenved. Végül odaadtam nekik a fénykristályomat. Na ezen jól összeverekedtek, így elkértem Damienét is. Most már mindegyiküknél volt egy. Mindketten szájtátva lesték, biztosan még sohasem láttak ilyet. Végül elunva a bámulást egyszerűen átfurakodtak közöttünk és eltűntek. Remélem, nem jönnek többen, mert már csak három fénykvarca van a csapatnak.

Már azt sem tudom, mióta vagyunk itt bent, ebben az átkozott barlangban, soha nem akar vége lenni! Már azt sem tudjuk milyen napszak van kint, csak megyünk és eszünk és alszunk. Az egész csapat fásult, mindegy hogy hova, csak jussunk már ki valahová. Úgy tűnik végre lesz valami, egy nagyobb barlangba jutottunk, csak az a baj, hogy legalább 30 méterre van alattunk a talaj. Scy körberepülte a helyet és tájékoztatott bennünket – néha mégis egész jó, hogy ez a szárnyas itt van velünk – a fal alatt egy kis patak csörgedez, és kivezet egy másik járat a barlangból. Csak az a kérdés, hogyan megyünk le mi. Nincs nálunk elég hosszú kötél, nem mintha hozzá tudnánk kötni bármihez is. Végül arra jutottunk, hogy mivel senkinek sincs kedve visszafordulni, ezért megpróbálunk lemászni, Scy addig leviszi a cuccokat, amiket elbír és törékenyek vagy eláznának. Charr'dian nem

sokat problémázott, fogta a láncvértjét és lehajította a patak túlsópartjára, követtem a példáját. Most már csak a mászás jön. Bocaccio indul elsőnek, egész jól megy neki az első rész azután csak egy csobbanást hallunk, mivel a patak úgy egy méter mély lehet nem járt túl jól. Már jön is, prüszkölve mászik ki a túlsópartra. Charr'dian követi őt, még el se kezd mászni – pedig az elementalista valamilyen mászást segítő mágiát is mondott ránk – már repül is. Szegény Bocaccio, ismét nyakig vizes lesz, a patak meg lassan kiönt. Megyek én, nem túl könnyű, de szerencsére megúszom fürdőzés nélkül. Végül az elf is lekúszik, mintha mindig ezt gyakorolta volna. Összeszedjük a cuccainkat és ki jókedvűen, ki remegve elindulunk ki a másik járaton.

A TITOKZATOS VÖLGY

Aztán a csapat szájtátva megállt, a velünk szemben álló – valószínűleg vízért jövő – ogré kölykök szintén. Egy percig bámultunk egymásra bután, majd a kölykök visítva elfutottak a nyíláson keresztül. Na összeszedtük magunkat és elindultunk mi is. Mivel mindenféle hangot és szagot sikerült tapasztalnunk, nincs idő a szárítkozásra. Követtük a kölyköket és egy nagy barlangba értünk, ami láthatólag az ogrék egyik lakhelyének számított. Körülbelül 3 vagy 4 tucatnyi ogré-t vehettem szemügyre; férfiak, nők, gyerekek vegyesen. A barlang túlsóoldalán egy nagy nyílás a szabadba vezetett, végre, már nem is emlékszem, milyen a nap fénye! A törpék nem normálisak, mindig is tudtam. Na szép felfordulást okoztunk a megjelenésünkkel, úgyhogy rögtön körénk sereglettek a harcosok és ádázul néztek ránk. Charr'dian nemkülönben. Damien mindenre felkészülve karmokat növesztett és ezzel sikerült is némi tiszteletet kivívnia. Próbáltam én is morcos pofát vágni. A szélszerzet – ha csak fele ilyen izgágák lennének már az is sok lenne – persze rögtön röpködni kezdett a fejünk fölött, de miután pár ogré pillangónak nézte és megpróbálta lecsapni, inkább visszaült Damien vállára. Némi vicsorgás, morgolódás és kajaosztás után sikerült élve kikerülnünk a barlangból és végre friss levegőt szívhattunk.

Egy hatalmas erdővel borított síkság tárult elénk. Rögtön elindultunk, hogy minél jobban eltávolodjunk az ogrék barlangjától, fő a biztonság. A füves területet gyorsan elhagytuk és bekeveredtünk az erdőbe. Már jó ideje mehettünk, amikor furcsa üvöltés törte meg a csendet. A csapáson, melyen haladtunk, a túlsóoldalon valami furcsa medveszerű nagydarab állat jelent meg. Egy Brithan, mint később megtudtuk. Nos Damien volt elől, így hát megpróbálta megnyugtatni, de nem jött össze neki, az állat nekirontott. Persze mi is rohantunk segíteni neki. Nagy csata volt, és a vége felé kaptam egy akkora csapást, hogy elájultam. A többiek legyőzték a bestiát és távolabb vonultunk, biztonságosabb helyre. Hamarosan magamhoz tértem és tovább mentünk. Az erdőnek vége szakadt és a szélszerzet valamit észrevett a magasból. Egy lezuhant égi hajó roncsa volt, állapítottuk meg, amikor közelebb értünk. A hajóhoz közeledve túlélőkre bukkantunk, két elfre – és még mondja valaki, hogy a törpék vannak többségben. Mint elmesélték, elemi levegőt kerestek, amikor egy légelementál megtámadta a hajót és súlyos csapást mért rá. A legénységből csak ők maradtak életben. Mivel ők látták magasból a helyet, megtudtuk, hogy egy sziklával körülhatárolt völgyben vagyunk. A fene, már megint barlangjárás következik. Megengedték nekünk, hogy a hajón töltsük az éjszakát. Mint elmondták, gyakran bukkantak ogrékre, amik meg akarták támadni őket, de eddig sikerült elmenekülniük. Viszont fogytán vannak a készleteik. A miénkről nem is beszélve. Az egyikük (Ronaldo) felderítő – csak tudnám mit keresett egy égi hajón – a másikuk (Akroll) íjász volt. Mindenesetre ott töltöttük az éjszakát és megegyeztünk, hogy csatlakoznak hozzánk, mi legalább tudjuk a kivezető utat.

Másnap elindultunk némi kaját szerezni, mert a visszaútra igencsak kelleni fognak a készletek. Hát finoman szólva is kihalt ez az erdő, egy fél nyulat nem láttunk. Szerencsére a felderítő talált egy csomó ehető bogyót – pfuj. Persze a szárnyas odavolt érte, ezek sem tudják, milyen az igazi kaja. Na egész nap gyűjtögettünk, aztán elindultunk vissza a hajóra. Mikor odaértünk, már láttuk, hogy nincs minden rendben. Teljesen felforgatták és a maradék ép berendezést is összetörték. Mint a nyomokból Damien kiolvasta pár ogré járt ott. Mivel az erdőben is találtunk ogrenyomokat, úgy

döntöttünk, hogy inkább keresünk egy biztonságosabb éjszakai szállást. Jó sokáig meneteltünk, mikor egy ősi kastélyszerűséghez értünk. Valószínűleg még a Csapás előtt építhették, mert siralmas állapotban volt. A valaha kőkerítésként szolgáló sáncon még a szélszerzet is átmászhatott volna. Úgy döntöttünk, hogy odabent töltjük az éjszakát és mivel semmi nyomát nem találtuk a törpe fertőzésének vagy rémnek, ezért másnap majd elindulunk vissza a kolostorba. Már így is aggasztóan sok ogrenyomot találtunk, nem szeretném az egyikük bendőjében végezni. Másrészt már ki tudja mennyi ideje jöttünk el a kolostorból és vissza kellene mennünk, mielőtt az íjász megunja a várakozást. Bementünk a romok közé és az egyik viszonylag új épületben nyugovóra tértem.

Álmodtam az éjszaka. A kastély, ahol aludtunk tökéletes pompájában tündökölt, a fal is épen volt és throali törpék egész hadserege őrizte. A kastélytól távol, a hegyben egy épület húzódott, hosszú lépcső vezetett fel a barlangnyíláshoz. A nyílásból pedig köd gomolygott kifelé és lassan, mind jobban aláereszkedett. A throali sereg vezetőjének, egy embernek ez nem igazán tetszett. Valami varázslóféle lehetett, mert egy varázshot volt a kezében. Amikor a köd elérte a kastélyt, szörnyű rikácsolás és kürtök szava zavarta meg a csendet. A ködből előbukkant egy sereg és rárontott a törpékre. Iszonyatos öldöklés vette kezdetét. Órákon át küzdöttek és a fű kezdett vérszínűvé változni a seregek talpa alatt. A ködbeliek vezetője egy ronda alak volt, világító karddal a kezében és csak úgy irtotta az ellent. A két fővezér végül találkozott és összecsapott. Nagy csata volt, de végül a törpék seregvezére győzött, levágta az ellenfele kezét és megfutamította. A törpék hatalmas veszteség árán de legyőzték az ellenséget. Reggelre a köd is lassan visszatért és nem borította be a völgyet. Reggelre kelve megdöbbenve meséltem el az álmomat és a többiek is döbbenet arccal felelték, hogy ők is ugyanezt álmodták. Na ez sem lehet véletlen, talán megvan a törpénk fertőzésének a forrása.

De a történetnek még nincs vége, miután megbeszéltük az álmot egy törpe jelent meg a throali egyenruhájában és azt kérte, hogy segítsünk neki. Elmondta, hogy ő is a tagja volt annak a seregnek, amit az álmunkban láttunk és a győzelem után, mint helyőrség itt maradtak a társaival védeni a kastélyt. Meg a szektások vezérének levágott kezét, amit egy oszlopra helyezett a botos ember. Sok évvel a csata után rajtuk ütöttek és elragadták a kezét. Mindenkit lemészároltak és lerombolták, amit tudtak. Ő este magához tért és nyomban elindult, hogy értesítse a királyt Throalban, azonban amikor a falakhoz ért, nem tudott tovább menni. Azóta itt tölti az idejét és vigyáz a romokra és mind nagyobb aggodalommal figyeli a ködöt, ami ismét elkezdett lejjebb szállni. Ezután kivezetett bennünket és némi séta után elvezetett arra a helyre, ahonnan már a saját szemünkkel is láttuk, hogy a hosszú lépcsőnek bizony csak az alsó harmadát látni, a többi ködbe vész. A törpe ismét megkért bennünket, hogy értesítsük a királyt Throalban, mert hatalmas veszély fenyeget ismét. Beleegyeytünk, úgy látszik, megvan a fertőzés forrása és meghaladja a mi erőnket. Így megígértük a törpének, hogy megvizsgáljuk a hírt, amúgy is vissza kell mennünk a Nagykönyvtárba, hogy leleplezzük a rémfertőzött könyvtárost. A törpe az ígéretet véresküvel kívánta megpecsételni. Mivel a többiek húzódtak, hát én álltam a törpe elé; megkötöttük az esküt és ő titokban egy orikalkum érmét adott át nekem. Gazdag vagyok, ha be tudom váltani Throalban. Az eskü után már tényleg semmi okunk nem volt, hogy tovább maradjunk a völgyben így elindultunk vissza az ogrék barlangjába, hogy kijussunk erről a furcsa helyről.

Lassan esteledett már, mire odaértünk a közelbe, amikor a felderítő közölte, hogy ogrékat lát. Miután körbenéztünk alaposan egy csomó ogrét láttunk a fák és bokrok takarásában, akik mind azt a barlangnyílást tartották szemmel, amibe mi is készültünk. Remek, sikerült valami helyi viszály kellős közepébe csöppennünk! Miután más választásunk nem nagyon volt, úgy döntöttünk, hogy a csata forgatagában megpróbálunk átvágni a barlanghoz. Némi várakozás után besötétedett és a barlang előtt tüzeket gyújtottak, úgy látszik tudták, hogy mi készül. Lassan elkezdtünk lopózni a nyíláshoz és már egész közel értünk, amikor őrzöngve ogrék rontottak elő a sűrűből hatalmas fabunkókkal a kezükben és megrohanták a barlangot, ahol hasonlóan felfegyverzett ogrék jöttek ki védekezni. Na mi meg pont a két csapat közé kerültünk. Mivel már úgymint mindegy volt, és nem is nagyon volt más választásunk, mi is rohanni kezdtünk a barlang felé. Ott bent már hatalmas csata folyt és mi sem

tudtuk kikerülni. Ismét Damien mellett harcoltam. A két elf, meg a dalnok valahol elkeveredett, Charr'dian meg nekiugrott a legnagyobb ogrénak, valami főnök lehetett. Mindig is tudtam, hogy a trollban valami bizonyítási kényszer van. Mindenáron ő akar lenni a legnagyobb harcos fene a szarvas fejit. Ahelyett, hogy segítene nekünk keresztülvágni a tömegben. Sikerült legyőznünk az ogrét Damiennel, de elszakadtunk egymástól. Körülöttünk tombolt a csata és mi még a küzdő feleket sem tudtuk megkülönböztetni. Néha Scy Földnyilai átzúgtak a levegőn és beleálltak egy ogréba. Könnyű neki, szárnyai vannak. Besegítettem Bocaccionak, aki szintén egy ogréval küzdött. Legyőztük, de már nem nagyon álltunk a lábunkon, ideje lenne lelépni innen. Mivel Charr'dian még mindig a főnökkel küzdött, odamentünk segíteni neki, de nem jutottunk el hozzá, mert Damien meg a másik két elf egy ogréval harcolva az utunkba került, mivel ők voltak rosszabb állapotban, nekik segítettünk. Mire végeztünk Char'diann is végzett a főnökkel. Mivel mindnyájan ramaty állapotban voltunk megkezdtük a visszavonulást a barlang belseje felé a patakhoz. A kötél segítségével, amit az égi hajóról hoztunk, felkapaszkodtunk a sziklára és elhagytuk a csatateret.

Újabb bolyongás után, ki tudja mennyi idő múlva sikerült kijutnunk a barlangokból és elindultunk a kolostorhoz. Ott már egy kisebb throali törpe alakulat várt bennünket. A könyvtáros lelepleződött és a throaliak kiküldtek ide egy csapatot ellenőrizni. Az íjász elmondta nekik a dolgokat és már éppen indulni készültek vissza Throalba, amikor kijutottunk. Miután beszámoltunk neki a törpe által ránk bízott üzenetről és hoztunk magunkkal néhány elesett katona nyakláncát a hitelesség kedvéért a parancsnok azonnal Throalba indult. Mivel nekünk is az volt az úti célunk, velük tartottunk.

THROAL

Throalban ismét beszámoltunk a katonai vezetésnek a történekről, akik megbíztak velem, hogy derítsük ki, hogy ki volt az az ember, aki annak idején segített legyőzni a szektásokat. Mivel ez hetekig tartó kutatást jelentett és nemigen volt pénzünk, elvállaltuk egy piac éjszakai őrzését Bartertownban. Ez egyébként egy hatalmas földalatti város rengeteg alagúttal és lakossal. A pusztákat még mindig jobban szeretem. Már megint föld alatt vagyunk.

Egyik éjszaka valami furcsa zaj történt és mi utána eredtünk. Kiderült, hogy valaki ételt emelt el. Damiennel hála követni tudtuk a nyomokat egy csatornalejáráig. Itt úgy döntöttünk, hogy folytatjuk a követést, biztosan nem tart sokáig. Jó ideig mentünk az alagúton, amikor egy földalatti barlangba jutottunk. Tele volt t'skrang épületekkel. A város közepén egy folyómeder hevert az alján egy csomó csontvázal, meg kiszáradt növényekkel. Úgy látszik a folyó elapadt. A t'skrangok igen megijedtek, amikor megláttak bennünket. Végül a vezetőjük elé kerültünk, aki elmondta, hogy a folyó hirtelen kiapadt és azóta nagy az éhínség idelent. Tudnak ugyan a fölöttük levő törpe városról, de nem akarják elárulni magukat. Csak a szükség vitte rá őket, hogy lopni küldjék a fiatalokat. Megvendégelt bennünket valami fonnyadt hallal, ami a fél fogamra sem volt elég, de a gesztus a fontos. Mivel az elementalistánk időközben bővítette a varázslatait néhány fűszárból pompás lakomát teremtett. Na ezt még néhányszor megismételte, mire úgy-ahogy sikerült a falu lakosainak jóllaknia. A vezető megkért bennünket, hogy járjunk utána, mi történt a folyóval. Mivel igen rossz állapotban volt a falu lakossága igent mondtunk neki.

A folyót könnyű követni, mivel a mederben haladtunk. Már vagy egy napja mentünk, amikor a meder egyik oldalán kis ösvényt fedeztünk fel, és mivel a folyómeder kezdett egyre magasabb lenni, úgy döntöttünk, hogy inkább azon folytatjuk utunkat. Nem sokára három barlangnyíláshoz értünk. Furcsa szaguk volt. Mivel egyértelműen nem folyt innen víz, ezért továbbmentünk a folyót követve. Azonban a nyílásból kutyaszerű valamik ugrottak nekünk és harcolnunk kellett. Miután párat megöltünk, Damien pedig elkergette a vezért, visszavonultak, mi meg eliszkoltunk a helyszínről.

Több napig követtük a száraz folyómedret, amikor furcsa látvány tárult elénk, a folyó a levegőben elkanyarodott egy másik nyílásba. Nyilvánvalóan mágia volt a dologban. Közelebb

lopakodtunk és kiderült, hogy barlangi trollok térítették el a folyót, ők tudják miért. Volt velük egy varázshasználó is. Megvártuk, amíg kevesebben lettek és akkor rajtuk ütöttünk. Charr'dian persze rögtön a varázslóra vette magát. Mi addig a trollokkal foglalkoztunk. Nem túl hosszú csatában sikerült győznünk. A varázsló azonban valami csúnya varázslatot mondott el, így amikor Damien segíteni indult volna Charr'diannak a talaj felrobbant a lába alatt és elvesztette az eszméletét. Gyorsan kihúztuk. Mivel sem lő sem dobófegyverünk nem volt, csak néztük a két troll párharcát. Szerencsére Charr'diann került ki győztesen a viadalból. Miután a robbanó talaj elmúlt – a szélszerzet állandóan kavicsokat dobált, hogy lássa megvan-e még – átmentünk hozzá.

Sokat tanakodtunk, hogy hogyan tudjuk úgy megszüntetni a gátat, hogy mi is életben maradjunk, de végül az elementalistánknak hála sikerrel jártunk. Újabb gyaloglással töltött napok után visszatértünk a t'skrangok falujába, ahol hatalmas ünnepléssel fogadtak. Maradtunk pár napig, majd felmentünk a felszínre. A könyvtárban megtudtuk a botos ember nevét és hogy Parlainthba költözött a Csapás előtt, így nekünk is ott kell folytatni a kutatásunkat. Felkerekedtünk és elindultunk a város felé. Már éppen ideje volt, vessek meg ha záros határidőn belül megint a föld alá megyek!

...Drága naplóm! Nem is tudom mióta nem meséltem neked, de ami késik, az nem múlik. Szó lesz gonoszról, meg sötét titkokról, de Te ne félj, hisz biztonságban vagy mellettem. Oly sok a mesélni való, és oly rövid az idő reá, így a részletesség nem oly mértékű lesz, mint a kezdetekkor. Bocsáss meg hát mindenért, s figyeld szavam!

PARLAINTH

(VALAHOGY ÍGY NEVEZIK)



Nem tudom mennyi idő telhetett el, s az út története is a feledés homályába merült, míg ide elértünk. Csak dereng valamennyire, hogy miért jött a csaptunk ezen átkozott városba. Azt beszélnek ez egy olyan város, amely a Csapást egy másik síkon „vészelte” át, vagyis inkább a bennrekedt Rémek menekültek meg. S mivel e hely tele van szent ereklyékkel meg ősi titkokkal, ezért egy kisebb városka épült mellé, amit hatalmas kapu zár el a fertőzött várostól, s ahol megpihenhetnek a fáradt névadók (eztán Menedékként emlegetem majd, bár Menyországként ismeretes). S minden kalandor (...talán mi is...) ezért döntött úgy, hogy itt szerez magának vagyont. A város hemzseg a rémektől s fertőzöttjeiktől is, s elpusztításuk hírvelet s dicsőséget hordoz, bár a túlzott bátorság (vagy inkább ostobaság) miatt a fertőzött lakosság száma néha bővül. S van hogy egy csapat az egyik nap harcol egy rémmel, a másik napon meg bajtársával, akit a rém fertőzött meg az előző napon. Nem is igazán a miértek és hogyanok a fontosak, hanem az hogy itt vagyunk.

Amikor megérkeztünk felderítettük a pihenő övezetként szolgáló Menedéket. Két fogadó, kovácsműhelyek, könyvtár, kereskedő céhek, meg miegyéb, más szóval: minden, ami egy ilyen helyre kell. Érkezésünk második napján bemerészkedtünk Parlainthba. Koszos romvárosra emlékeztetett arra, ahol az élőholt törpékkel harcoltunk, csak sokkal félelmetesebb és hatalmasabb volt. Hosszú út vezetett s a vége nem látszott. Jobbra, meg balra árkádok nyíltak s bennük eleven sötétség. Hideg metsző szél fújdogált, s a napsugarak is aligalig jutottak el mihozzánk. Csend. Törmelék darabok ropogása hallatszott lépteink alatt (igaz én szokásomhoz híven Damien vállán utaztam), amint beljebb és beljebb haladtunk a főúton. Aztán letértünk (bár ne tettük volna), s az egyik árkád alatt folytattuk utunkat. A távolban mozgolódást láttunk, apró lények ügyködtek egy szobornál. (Na mégsem kihalt gondoltuk.) Gyorsított hát lépteim a csapatunk. De mire odaértünk a kis teremtmények elillantak. Charr'dian megnézte a szobrot, kereste a kapcsolót, de mást talált. Vagyis inkább az a más találta meg Őt. A csapda (merthogy az volt) működésbe lépett és Charr'dianra szórta átkát. A troll felnyögött... (Na inentől már nem emlékszem minden részletre.) Annyi biztos, hogy utána megláttuk egy házban az egyik kis lényt, s Charr'dian felhördült, s utána vetette magát, aztán beszakadt alatta a padlózat, s lezuhant a mély sötétbe. Csapatunk három vagy négy ilyen kis döggel harcolt a házban s Én az egyik menekülő után eredtem, repülve követtem, s a magasból szórtam rá jeges varázslataim (Fejlődésem a jégmágia terén nagyot ugrott. Így visszagondolva kicsit merész voltam, hogy egyedül utánamentem ebben a „sötét” városban. De akkor csak a bosszúm hajtott, amiért az a kis dög megsebzett. Garantáltan s többszörösen visszakapta.) Miután végeztem a mocsokkal, döböntem rá milyen messze is kerültem a csapattól. Visszatalálni a házhoz: könnyű volt, csak követnem kellett jég varázslataim múltóban lévő hatásait. Amikor visszaértem a házhoz, a többiek vártak beleértve a trollt is, aki közben felmászott a sötét veremből. Itt vagy később visszatérve a Menedékre pihentünk, arra már nem emlékszem. De az biztos, hogy pihentünk és sebeinkből felgyógyulva merészkedtünk csak vissza Parlainthba.

A következő kirándulásunk Parlainth városában hosszabb ideig tartott, ugyanis eltévedtünk. (Megesik az ilyen főleg egy olyan helyen, ami ősi mágiával átitott.) Elértünk egy kis térre. Közepén

egy ócska szökőkút omladozott, s a tér szélén álló illetve düledező házak. Az egyikben egy óriás sáskával találtuk magunkat szembe, aki halálosan megsebezte egyikünköt (nem engem, de hogy kit, az megint nem tiszta, lehet hogy e hely az, ami feledésre kényszerít). Végül is Damiennek sikerült megnyugtatnia s visszaparancsolta fészkébe a megvadult sáskát. A haldokló az Utolsó Esély nevű kenőcstől olyannyira jobban lett, hogy sebek nélkül folytathattuk utunkat. Elindultunk hát az egyik utcán, s a teret elhagyva kis idő múltán egy hasonló térre érkeztünk. Folytattuk utunk, s csak akkor jöttünk rá, hogy eltévedtünk, mikor újfent egy szökőkutas térre értünk. Nem egyszerűen egy szökőkutas térre, hanem a szökőkutashoz. Itt már jártunk itt lakik az egyik házban a sáska. Minden úton elindultunk már, de minden esetben a SZÖKŐKÚTHOZ értünk vissza. Bosszantó, s nem csak azért, mert kilátástalannak tűnt helyzetünk, hanem mert közben egy ghoull banda is nekünk támadt, nem is beszélve egy megvadult hátsáról (a neve most nem jut asz eszembe, de majd ide írom. Ja igen egy: „Thundrabeast” volt). Hatalmas volt, mint egy orrszarvú. Amint legyőztük a goulakat: újabbak jöttek helyéjük, már alig éltünk, ezért menekülni kellett. (Na a bátor fanatikusok, akik szerintem ostobák is: nem menekülnének. Valószínűleg Ők kergetnek most minket.) Aztán ott volt előttünk, valószínűleg megérezhette a szagunkat, mert nekünk rontott a „Thundrabeast”. Hátán nyereg, de nem „tundragolt” rajta senki. A szörnymesternek csak nehezen sikerült megszelídítenie, előbb keresztül trappolt rajta (nem voltam az elf vállán). Később megtaláltuk a „Thundrabeast” tulajdonosát is, már nem élt, s nem is holt.

Akroll az Íjász, aki már nem is tudom mikor csatlakozott a csapatunkhoz, de nem is annyira fontos, a lényeg az, hogy akkor ott volt, és neki köszönhetjük, hogy a mágikus útvesztőből kijutottunk. Képességét használva Útmutató nyílvevőjét követve kijutottunk.

A Menedék újra menedék volt. Jó pénzért megváltunk Damien új társától, a „Thundrabeast”tól. Amit aztán gyógyulásra, tanulásra és felfegyverkezésre használtunk. Valamint arra, hogy Térképet szerezzünk új küldetésünk helyszínéről. Ugyanis egy aggódó apa azzal bízott meg minket, hogy találjuk meg elveszett lányát. (Deja-vu.)

Jelenleg is ezen az ügyön dolgozunk, s a Twist-nek nevezett városrészben vagyunk Parlainth „közepén”. Hogy hogyan jutottunk el ez ideig, ha majd a Menedék ismét menedék lesz, elmesélem. És menedék lesz, mert a csapatunk összetart és sokat fejlődött.

Közben rájöttem miért nem emlékeszem bizonyos részletekre: mert Én a jelenben élek és a múlt titkait a jelenben élem meg. Érdeklődésem, kíváncsiságom a jelenben töretlen, s a múlt csak homályos részletek egyvelege. Ha mindent akkor mesélnék, amikor megtörténik bizonyos, hogy tiszta és minden részletre kiterjedő lenne. Mint azt az első két mesémben tapasztalhattad *Te* is: türelmes, hallgatag és figyelmes Naplóm...

Remélem lesz, aki megírja a történetet, mert Én már teljesen elfelejtettem, hogy mi is történt. Igaz homályosan dereng valami, de az összevisszaságból, amit ide firkantanék egyetlen épeszű névadó se jönne rá, hogy mi is történt valójában, az örülteknek meg senki sem hisz... ☺

MEGISMERT TEREMTMÉNYEK

Agyrémek: Apró termetű szőrös kis dögök, fejük tetején nincs szőr, sőt koponyacsont sincs, így kilátszik undorító, nyálkás agyuk. Két lábon járnak, vagy inkább futnak és ugrándoznak. Nagyon ügyesek és gyorsak. Csapdákat készítenek, vagy javítanak meg. Csoportosan harcolnak bár, ha sarokba szorítod valamelyiküket: vakmerőek és kemény ellenfelek. Egyéb esetben félénkek és elillannak a szem elől. Menekülésük csupán álca, ekkor csalják üldözőiket az előre elkészített csapdába, majd társaikkal együttes erővel támadnak. Köveket hajigálnak, vagy egyebeket, amit elbírnak. Közelharcban karmos mancsukat használják, s mágikus képességükkel megrontanak.
BESOROLÁS: rém

Óriás Sáska (imádkozó): Nevéből is kitűnik mérete: olyan 3 méter magas. Kitin páncélja keményebb az acélnál is. Nem beszélve hatalmas, éles csápjairól és lábairól. Megsebzett társunk elbeszélése szerint mindent és mindenkit megesz, fészkében névadók maradványai mellett ghoulokét is látott. E miatt harapása fertőző betegségek okozója esetleg mérgező is lehet. Süketítő hangon ciripel. Földalatti helyeket kedveli. Valószínűleg rühelli a tüzet, de ez még nem bizonyított. Az viszont igen, hogy a tojásai védelmében mindent megesz.
BESOROLÁS: vadállat

Ghoulok: Valaha névadók voltak, de megfertőződtek s meghaltak. A ghoulok élőholtak. Rendszerint mindig csoportosan támadnak. Szívósak és erősek, karmolásuk mérgező. Nagyon mérgező. Akit egy ghoulok öl meg, halála után maga is ghoullá válik.
BESOROLÁS: élőholt

Tetememberek: Minden élő, aki Parlainthban hal meg, és nem hamvasztják el élőholtként tér vissza s úgynevezett Tetemember lesz belőle. (Talán a lefejezés is elég ahhoz, hogy elejét vegyük inváziójuknak. Igaz még nem láttunk egyet sem „megszületni”.)
BESOROLÁS: élőholt

Zombik: Hasonló a goulhoz, bár gyengébb. Nem mérgez, de azért még veszélyes. Szintén „falkában vadászik”. (Nem tudom mi a különbség ez, és az előző között, lehet hogy csak a nevük más.)
BESOROLÁS: élőholt

Elektromos szörny: Hasonlít valamiféle nagyra nőtt gyíkra. Ez a nagy azt jelenti, hogy fejétől a farkáig kb. 3 méter és a szeme olyan másfélméter magasan van. Igen, valóban félelmetes látvány. Ugyanakkor lenyűgöző is, mert sárgászöld pikkelyes bőrén néha egyegy elektromos kisülés cikázik végig. Képes szeméből energia nyalábot kibocsátani, ami igencsak káros az egészségre. Viszonylag intelligens, legalább annyira amennyire e hatalomhoz feltétlen kell. Sajnos az elektromos kisülései miatt nem jó hatásnak.
BESOROLÁS: misztikus képességű vadállat

Szellemek: Először is több fajtaféle szellem létezik, de csapatunk eddig csak két fajtájukkal találkozott. Először a romvárosban Bocaccio és Grongo futott össze egyel, aztán az egész csapat szállt, meg egy kísértet fogadóban, ahol csapatunkat kivéve mindenki szellem volt. Az első esetben (Bocaccio elbeszélése szerint) a szellem egy félig anyagi enyhén áttetsző gyönyörű nőszemély volt, aki dalnokokat megszágyenítően tudott táncolni, persze annyira nem volt jó, mint a mi dalnokunk. Bár így is félholt lett szegény Bocaccio, mire eltáncolta a szellemtáncot és felszabadította a lányt. A másik fajta szellemről ellenben látszólag nem lehetett megállapítani, hogy szellem. Akkor lett nyilvánvaló, amikor az egész fogadó eltűnt a semmibe. Beszélgettünk, együtt ittunk, ettünk a fogadó szellemeivel, meleg volt, meg minden úgy történt mintha tényleg egy fogadóban lettünk volna. Az igazság az, hogy tényleg egy fogadóban voltunk, csak épp minden és mindenki szellem volt körülöttünk.
BESOROLÁS: élőholt

Ződmoha: Egyszerű mohának tűnik, de korántsem az! Az éjszaka leple alatt, vagy amikor a szerencsétlen áldozatok nem figyelnek, a moha nagyon gyorsan elkezd terjedni, és benő minden élő. Ez így még nem is lenne különösen veszélyes, de a moha másik képessége, hogy bénító, illetve kábító

anyagot juttat áldozatai szervezetébe, és szépen lassan megeszi őket. Sajnos mi voltunk az áldozatok, de sikerült a kábító anyagot legyűrni és leégetni magunkról a Mohát.

BESOROLÁS: intelligens növény

Barlangi ogrék: Hasonlít a trollra, azzal a különbséggel, hogy sokkal szívósabbak és szerintem butábbak is. (Bár úgy, mint az összes nagy meláknak jobb, ha ezt nem mondod a szemébe.) Kereskedésből és fosztogatásból, rablásból tartják fenn magukat. Szerencsére nem kellett harcolnunk velük, elég volt pár fénykvarc és ünnepelt hősök lettünk. (mondtam, hogy buták ☺) BESOROLÁS: „értelmes” vadállat

Tundraszörny: Hatalmas orrszarvúra emlékeztető négy lábú (lábai végén háromágú pataköröm vagy valami olyasmi), robusztus testalkatú hátasállat. Általában orkok használják, de ez nem biztos. (Eddig, amit láttunk annak mindnek ork lovasa volt. Viszont elmondhatom, hogy már Én is ültem egy ilyen fenevadon! ☺) BESOROLÁS: vadállat

FELJEGYZÉSEK

CSAPAT KIEGÉSZÍTÉS:

1. **Charr'dian:** *Egyre jobban kedvelem ezt a nagy melákot, valószínű azért, mert Ő is kezd megkedvelni. Néha még kapható egyikét tréfára is. Nem egyszer mentette már meg az életem, s hálám nem marad el... Viszonzásként már Én is megmentettem egyszer az Ő életét.*
2. **Grongo:** *Makacs egy szerzet, s továbbra sem bírom az orcáját. Nem bíznák rá még egy őrséget sem, az biztos!*
3. **Bocaccio:** *Bízok a megérzéseiben; nagy mesemondó; szép a hangja; megnyerő modorú; előzékeny; bátor, de nem ostoba; sokoldalú. Dióhéjban ennyi. Ja! Egy képessége révén „érzelmi szál” köt össze minket, aminek segítségével több száz máterről megtalál ill. érzi, amit Én is.*
4. **Damien:** *Szeretetre méltó lény, igaz néha nem tudom, mi van hallgatag, kőmaszkja mögött. Ahogy a harcban elnézem, a halál bal kezének lenni tényleg komoly megterhelés. A fagyos bűnbánat mardossa szívét, s talán azért olyan magának való, mert keserűség és végtelen szomorúság szorult lelke legmélyébe. De majd Én kigyógyítom, hiszen tudom: a nevetés a legjobb orvosság minden bajára...*
5. **Rodrigez és Ronaldo:** *Meghaltak-e avagy élnek-e még: nem tudjuk, de nem is bánjuk, hiszen nem ismertük meg annyira őket, hogy érdekelne valamelyikkönket is.*
6. **Akroll:** *Szétszórt egy figura, káosz minden mozdulata. Nem tudom, mit miért csinál, de a végén mégis van értelme. Egyszer megmentette az egész csapat életét, bár utána eltűnt, s nem tudom mi van vele. Vicces egy tag volt, sajnálom, hogy nincs most köztünk.*

AZ ŐRÜLET VÉGE

Talán épp ideje, hogy én vegyem át a napló vezetését, elvégre a történetek elmesélése épp szakmába vág, ugyebár. A legutóbbi küldetésünk hatalmas nehézségek árán, de teljes sikerrel végződött. Csak emlékeztetőül, egy kardmester lány keresésére indultunk, így botlottunk bele egy csapat Vestrial-követőbe. Leírni is iszonyatos, amit ezek az Elfeledett város falain belül művelnek. És a szemük... Elmondhatatlan örület tüze ég a szemükben, megfagy az ereimben a vér még most is, ha csak rájuk gondolok. Az ő fogságukba került a lány is, így kerültünk összetűzésbe velük. Lehetetlen helyzetbe kerültünk, nem tehattünk mást, elpusztítottuk őket mind egy szálig. A házukban ki tudja mióta sanyargatott, lesoványodott rabszolgákat találtunk. Az élelmünket, ami megmaradt, szétosztottuk közöttük, Scy még teremtett is, így abból nem volt hiány, a probléma inkább a rabok gyengesége volt, többen lábra sem tudtak állni. Egy kőomladék mögött megtaláltuk a keresett lányt és néhány életben maradt csapattársát, ők is rettentően néztek ki (hozzánk hasonlóan, teszem hozzá, hiszen mindannyian „büszkélkedhettünk” jó pár mély vágással, az állatszelistitőt leszámítva). Így egy nap múlva indultunk vissza Heavenbe, és bár mikor először ott jártunk, nem értettünk egyet a névvel, most tényleg Mennyszágnak, ennél fogva elérhetetlennek tűnt. Húszfőnyi kompániánk kísértetiesnek hatott, akár tetememberek csapatának is nézhetett volna bennünket bárki. Vagy éppen ezért, vagy mert elpusztítottuk társaikat, de megtámadott minket a két megmaradt kultista, egy troll és a szélszerzet íjász, aki egyszer már kicsúszott a kezünk közül. Azt hiszem, ha nincsenek ott a lány társai, mi sem bírtunk volna velük, hiszen napok óta folyamatos harcban álltunk, tele voltunk sebekkel. Végül is Thystonius a mi javunkra ítélte a csatát, ezzel végleg leszámoltunk a Vestrialhívó kultistákkal. Tovább botladoztunk, s közben azért imádkoztunk, hogy több ellenséges teremtménnyel ne találkozzunk, hiszen az könnyen végzetes lehetne a számunkra. A tetememberek azonban máshogy gondolták, és féltucatnyian támadtak ránk. Felszabadítónak tűnt a felbukkanó két alak, egy elf nyílpuskával a kezében és egy törpe pónilovon. Az ő segítségükkel ezen az akadályon is túljutottunk, és segítettek nekünk azzal, hogy bekísértek Heavenbe. Így megkaptuk jól megérdemelt jutalmunkat, és végre újra ágyban (Scy asztalfiókban) aludtunk.

**ELVESZTETTEM VARÁZSTEKERCSMET,
SZIDOTT ANYÁM ÉRTE**

Annak, aki megtalálja, ezüstöt adok érte. E szavakkal fordult hozzánk egy törpe kereskedő. Elmondása szerint egy Szellemmágus és tetemember (!) szolgája látogatta meg, megalkudtak egy tekercsre, a Szellemmágus azonban visszakozott, és elment. Másnapra a tekercs eltűnt. A törpe végzett egy kis kutatómunkát, kiderítette, hogy egy rablóbanda tagjai, és a tartózkodási helyüket is. A házuk Parlainthban, a Twist negyedben található. Nem volt más dolgunk, mint odamenni, elkérni a tekercseket, majd visszavinni a tulajnak. Azért harcra is számítottunk, hiszen a rablóbanda az nem egy karitatív szervezet, ugyebár. Útban a házhoz eddig nem látott teremtmények támadtak ránk. Két lábbal, két mancsal és bőrszárnyakkal rendelkeztek, testük pikkelyes, gyíkszerű, szájukban túhegyes fogak... A háztetőről ugrálva támadtak ránk, majd rövid ütésváltás után elmenekültek. Először azt gondoltuk, hogy sikerült elijeszteni őket, de a két csúfság kisvártatva visszatért, csak éberségünknek hála, hogy nem lesből támadtak másodsorra. Az állatszelistitő szerint Espagrának hívják őket. Beugrott, hogy a fellépőruhám is Espagrabőrből van, így el is vittük megnyúzott bőrüket, amiből később köpenyeket varrattunk. Nagyon mutatós, és állítólag még egy kevés védelmet is ad a mágia ellen.

Lassan elértünk a házhoz. Nem volt nehéz felismerni, hiszen húsz méter sugarú körben csak ez az egy ház állt, a többi csak rom volt. A tetőn egy ember ör mászkált. A szélszerzet előrement, hogy kikémlelje a terepet. Sajnos felderítőnk már jó ideje elhagyta társaságunkat, ezért kellett ennek a kis „kétbalszárnyas” szélszerzetnek felderíteni. Mostanában még furcsább, mindig úgy csinál,

mintha ülne a levegőben, a szárnyát már nem is mozgatja. Talán az őr még aludt, talán csak óriási szerencséje volt Scynak, de nem vették észre, igaz sok okosat ő sem tudott meg. Ezután megszületett a terv. Ha már volt egy íjászunk, hát hasznát vehetjük, ha elintézi távolról az őrt. Jómagam a biztonság kedvéért mögélőpózom, és ha nem lenne tökéletes a lövés, akkor befejezem a munkát. A terv jó volt, kivitelezhető, csak egy bosszantó aprósággal nem számoltunk: Scyjal, aki nem bír a fenekén megülni, muszáj minden tervet tönkretennie. Nem szándékosan csinálja ő, nem tehet róla, csak túl sokat képzel magáról. Vagy talán még mindig bizonyítani akarja, hogy mennyire nélkülözhetetlen tagja is kis csapatunknak. Szóval épp lopóztam a ház felé, bujkáltam a romok között, nem siettem, nehogy hibázzak, sőt, inkább rettentően koncentráltam, hiszen tudtam, hogy ezen sok ember és egyéb lény élete múlhat, ha nem kell minden odabentit lekasabolnunk. Scy barátunk ekkor zümmögött el épp mellettem, dúdolászva, mintha piknikezni menne. Az őr azonnal kiszúrta a levegőben ülve közeledő szerencsétlenséget, de a rálőtt nyílvesző nem talált. Ekkor gyorsan az Íjászunk is rálőtt egyet az őrré, de csak megsebesíteni tudta, megölni nem, így az a tetőbejáraton át lemenekült. Nem vagyok hirtelen haragú, mert ha hasonló szenvedély fütene belülről, mint a mostanában szabadságolt troll barátunkat, a szélszerzet többé nem mozgatná boldogan azokat a kis elcsökevényesedett szárnyait. Inkább visszanyeltem a haragomat, nyugtáztam magamban, hogy Grongo is követett el hasonló szerencsétlenségeket, akkor most miért bűnhődne Scyzis, aki mesterségére nézve Hullagyalázó (másodállásban meg Elementalista, ennél fogva egyszer nagy hatalma lesz, hacsak nem követ el valami fatális baklövést). Az ezutáni események nem mesébe valók, hideg gépiességgel betörtünk a házba, ahol a nekünk rohanó rablókat kard ill. karomélre hánytuk. Volt néhány adeptus is bent, akik ha összeszokott csapat lettek volna, és nem két hullámban támadnak, talán ez a történet – kicsit másképp – az ő naplójukban szerepelne. Elsőre egy kardmestert és egy szélszerzet íjászt küzdöttünk le, majd megérkezett a többi három adeptus: egy obszidember Fegyverkovács, egy ember Harcos illúziómágiával tetemembernek álcázva és egy ember Illuzionista, aki nem más, mint a keresett „Szellemmágus.” Scy ismét helyzeti előnyt teremtett az ellenfélnek, jegessé tette a felszínt az Illuzionista előtt, aki vidáman szórta ránk a varázslatait, míg mi el voltunk zárva tőle. Hosszú küzdelem volt, az Illuzionista bevetett egy rakás piszkos trükköt, de csak sikerült legyőzni őket is. Kár értük, ha jó ügyért küzdöttek volna, talán sokra viszik. Találtunk egy titkos alagutat a ház alatt, végigjártuk, egy másik házba vezetett, ahol azonban nem volt semmi. A tekerceket nem találtuk sehol. Visszamentünk a rablók házához, ahol az Illuzionista hullájának hült helyét találtuk csupán. A nyomokból ítélve a saját lábán hagyta el a helyszínt. Túl kevés idő telt el ahhoz, hogy tetememberré változott volna, inkább arra gyanakodtunk, hogy csak színlelte a halálát, még pedig eléggé jól. Az állatszelisták azonban jó nyomkeresőnek bizonyult, így utána eredtünk. A nyomok egy földalatti mesterségesen kivájt járatba vezettek. Itt rábukkantunk a rablóbanda másik felére. Két alvó őrt közben brutálisan kivégzett Damien. Itt a szélszerzettel eltanakodtunk, hogy Rém hol jelölhette meg, hiszen nem találkoztunk egyel sem. Nekem meghűlt a vér az ereimben, ahogy feltépte a karmaival az őrk mellkasát. Megfogadtam, hogy innentől jobban szemmel tartom. Rövid csata következett odabent, ahol csak pár őrt és az Illuzionistát találtuk, s immáron végleg átküldtük a másvilágra őket. Megtaláltuk itt a keresett fekete tekerceset, s más dolgunk nem maradt, mint visszavinni azt Heavenbe a gazdájához.

HÚSDARÁLÓ

Parlainti kalandjaink legértelmetlenebbikét, legveszélyesebbikét és a legutolsót jegyzem le ezekre a sárga papírosokra. A tekercs visszaszerzése közben feléltük tartalék gyógyszerkészletünket is, így a Smallsban megismert kis boltocskába készültünk, hogy felvásároljunk mindent, amit ott találunk. A kocsmában érdeklődtem munka után (bár ne tettem volna), s – minő balszerencse – volt ott egy ember, aki megölt bátyjának gyilkosán akart bosszút állni, s visszakapni a kis családi nyakéket, amit a gyilkos troll égi rabló vett magához. Tudtam, hogy ez a feladat nem éppen testre szabott a mi kis csapatunknak, nem vagyunk mi bosszúálló légio, nem szoktunk pénzért ölni. Mégis

megtettük. A pénzt, amit ajánlott, nem tudtuk visszautasítani, elvállaltuk hát a feladatot. Azon a napon még Parlainth is veszélyesebb arcát mutatta: hirtelen ködbe burkolózott vadkutyák rohantak meg minket. Óriási vadkutyák voltak, s volt egy még óriásibb, ravaszabb, erősebb mind közül. Az idő közben hozzánk csapódott ember Harcost egykettőre elintézte, be kellett húzódnunk egy házba, ahol magunkra zártuk az ajtót. Én a tetőn maradtam, úgy tűnt, elkotródtak a dögök. Egy idő után azonban megpillantottam néhányukat, amint éppen a házunk felé lopóztak. Egy brithan ordítását hallattam, mire a kutyák menekülni kezdtek. Mikor én is bementem, hogy lepihenjek egy kicsit, a kutyák visszatértek. A nagyobbik az ajtót döngette, hátul ketten az ablakon ugrottak be. Az ajtó pár csapást bírt csak, beszakadt, s az ajtó elé tolt korhadt szekrény is ledőlt. Viszonylag jól védett helyen harcoltunk, így könnyebb volt leverni a dögöket, akik a vezérük elhulltaig küzdöttek. Abban a pillanatban, hogy a vezér kilehelte a lelkét, a köd eloszlott. Kemény csata volt, pedig ez még csak előjátéka volt az igazi vadászatnak. Pihentünk egy keveset, majd bevásároltunk a parlainthi boltosnál. Volt nála egy utolsó esély balzsam, meg is vettük.

Rábukkantunk a troll búvóhelyére, bementünk. A házban egy csapóajtón kellett lemenni egy pincejára. Odalent a folyosón futottunk össze a trollal, aki a nem éppen széles folyosót elállta, ránk ordított, de úgy hogy ledermedtünk a félelemtől, majd megkezdődött a harc. Egyszerre ketten fértünk csak hozzá, így a Lovas és a Harcos folytatott vele közelharcot, Grongo sólyombárdokat dobált... felé, én közben hátulról próbáltam heccelni a trollt, de annyira remegtem a félelemtől, hogy semmi sértés nem jutott az eszembe. Kisvártatva megjelent a troll társa is, aki Szellemmesternek bizonyult. Őt már nagyobb sikerrel cukkoltam fel, látszott rajta, hogy tajtézik a dühtől, de legalább nem tudott a varázslataira koncentrálni. Elsőként a Lovas dőlt ki a sorból, meg is itattunk vele egy gyógyitalt. Helyére az állatszélidítő ugrott. Amikor ő is kidőlt, beállt Grongo (!) is. Aztán ő sem bírta sokáig, földre került. A Szellemmágus közben sikeresen elbűvölte jómagam és Lovas társamat, akinek máig nem bírom megjegyezni a nevét. (Halálközeli élményem volt... Láttam magamat, amint egy rémmel harcolok, Verjigorm már a lábaimnál hever kivérezve, Wormskullra óriásit ütök, de a seb, aminek rajta kellett volna nyílnia, az rajtam éktelenkedik, kifordult béllal hanyatlok a földre, és fájdalom, vér, fájdalom, vér...) A Lángoló vér nevű képességgel gyógyított magán a troll, de nagy sokára így is sikerült elérnünk, hogy működésbe lépjen a Halálcsalás vérbübája. A Harcos közben futva menekült, valami varázslat hatott órá is. A Szellemmágus azonban nem varázsolat többet, Scy egy varázslatától eszméletlenné vált. Mikor a varázslat, amit én kaptam elmúlt, én is felrohantam a házba. Odafele éreztük, hogy leoldódik rólunk a varázshasználó utolsó mágiája is, aztán felugrott elénk a troll, még mindig tajtékozva, őrzöngve, ordítva. Bár nekem még nem volt sebesülésem ekkor, de nem sokáig bírtam én sem ez ellen az ordító-pusztító-halálosztó húsdaráló ellen, aki idő közben újra gyógyított magán. A már több sebből vérző Harcosal is hamar végzett, mindkettőnk előtt elsötétült a világ. Eközben Scy életet lehel a lent lévő sebesültekbe, így nagy sokára sikerült megölniük a troll Égi rablót. Én aznap már nem tértem magamhoz, így csak Grongo elmondásából tudom leírni a következőket. A nagy csata után megtalálta a Szellemmágus naplóját, amiből kiderült, hogy egy 5. körös rituális csapatba kötöttünk bele, és hogy még van egy kardmester társuk is. A nyakéket is megtalálta Grongo a trollnál, de mivel csak hárman voltak eszméletüknél, így maradni voltunk kénytelenek. Az éjszaka közepén a Lovas kiáltozása verte fel Grongot és Scyt: megérkezett a kardmester, hogy bosszút álljon társai gyilkosain. Szerencsétlen Lovas két, Scy egy vágás volt a rendkívül gyors, bár már sebesült kardmesternek. Grongora várt hát a feladat, hogy legyőzze két körrel magasabb szinten álló ellenfelét. A párbajt egy sikeresen elkerült csapásnak és egy jól betalált szúrásnak köszönhetően Grongo nyerte. Magához vette a kardmester kardját, ami varázstárgynak bizonyult, hiszen tiszta párbajban küzdött meg érte. Mikor felébredtem, észrevettem, hogy Halálcsalás nevű elhasznált vérbübájom ott fekszik mellettem a földön... Innentől nem volt más hátra, mint hogy magunk mögött hagyjuk nem csak Parlainthot, hanem még Heavent is, és nagyon, nagyon sokáig nem mentünk még a közelébe sem... Így végződik (egyelőre) mesés kalandjaink parlainthi fejezete, és tegyük hozzá: itt a vége a történetnek, ez a dolgok igazsága.

ÚTRA FEL!

Birtokunkban volt jó néhány varázstárgy, amihez kulcsismereteket kellett keresnünk, így Throal felé vettük az utunkat. Két hét múlva indult volna egy karaván arrafelé, de mi nem szándékoztunk ennyi időt ezen az elátkozott helyen tölteni, magunk indultunk hát útnak. Faluról falura utazgattunk, csak néhányszor kellett a szabad ég alatt töltenünk az éjszakát. Néhány kóbor vadkutyán kívül más zargatóink nem voltak az úton. Szavannás területen meneteltünk hosszú ideig, majd a Parlainth és a Throali-hegység közt elterülő dzsungelbe értünk. (Azt, hogy miért erre jöttünk és miért nem a régi thérai úton, ne kérdezd nyájas olvasó, a mi emlékezetünk is kopik az idő múlásával.) A dzsungel egész jól járható volt, nem lassított annyira, mint számítottunk rá. Grongo egyszer csak ork jajveszékelésre lett figyelmes. A hang vékonyabb volt, mint az az orkoknál megszokott, Grongo gyerekhangra tippelt. Rohantunk a hang irányába, így bukkantunk egy ork kölyökre, aki egy lyuk mellett térdelt a földön, és azt próbálta elmakogni nagy ijedségében, hogy a pajtása lezuhant a verembe. Gondolkodás nélkül leugrottam a 30 láb mély nyílásba. Ahogy a fénykvarcomat elővettem, nyilvánvalóvá vált előttem, hogy nem egy veremben, hanem egy óriási épület csarnokában vagyok. A bajbajutott ork kölyök két hatalmas (8,59 láb magas) ghouel előtt feküdt eszméletlenül. A társaim is gyorsan lemásztak az ork kölyök kötelén, és megkezdődött az összecsapás. Mivel már jól ismertük a ghoulak fajtáját, előkészítettem Kelix borogatását, amiből később többet is el kellett használnunk, nehogy az alattomos mérge végezzen velünk. Így is akadtak azért gondjaink a méreggel, amikor McMorgó barátunk (a Lovas csapattársunk, végre megjegyeztem a nevét) vérért megosztva próbálta megmenteni megjegyezhetetlen nevű Harcos társunk életét, de a mérge így az ő szervezetébe is belekerült. A szélszerzet megint többet nézelődött, mint cselekedett, így vette észre a terem végében egy emelvényen fekvő értékesnek tűnő nyakéket. Odaröppent, kiragadta a helyéről, ám ebben a pillanatban megremegtek a csarnok tetejét tartó oszlopok, és az egész építmény kezdett összedőlni. Épp időben értünk ki, utánunk beomlott a tető, maga alá temetve az ősi termet. Ennél jobban már csak akkor lepődünk meg, amikor Scy kezéből eltűnt a nyakék. Mint a kámfor. Csak gyorsabban, egy szempillantás alatt. Elláttuk a sebesült, továbbra is eszméletlen ork kölyköt, majd a másik elvezetett minket a falujába. Itt derült ki, hogy a pórus járt kölyök apja a falu előljárója, így nagyon hálásak voltak nekünk. Nem kértünk egyebet viszonzásul, csak szállást és élelmet, amit készségesen a rendelkezésünkre bocsátottak.

Másnap a reggelink közben beszaladt egy kölyök a fogadóba, és nagy izgalommal újságolta, hogy még több magunkfajta érkezett a faluba. Kimentem a fogadó elé, és tátva maradt a szám. Előttünk egy csapat adeptus állt, a lehető legjobban felszerelve. Volt nekik tundraszörnyük, teljes kristályvértjük, kristálybeültetésük, lógtak rajtuk az amulettek és hasonló csecsebecsék, szóval minden, amit egy adeptus csak kívánhat magának. Scy átpillantva az asztráltérbe megállapította, hogy magas körösek lehetnek, annyira bonyolult a mintájuk. Barátságosan bemutatkoztam, és bemutattam a csoportunkat a vezetőnek, aki egy obszidember volt, fegyvert nem láttunk nála, de biztos voltam benne, hogy az öklével is irtózatásokat bír ütni. A fogadóban aztán fény derült rá, hogy mit keres a Zord Légió (mert hozzájuk tartoztak) egy olyan eldugott falucskában, mint ez. Elmondásuk szerint egy rémet keresnek immáron negyedik éve, és a szálak ide vezetnek. Az obszidember körülnézett az egybegyűlteken, pillantása megakadt Scyon. – Fertőzött – jelentette ki olyan nyugalommal a hangjában, mintha csak egy sört kérne a csapostól. Scy idegesen jobbra-balra pillantgatott, talán menekülési útvonalat keresett, ám rögtön mellette termett az ő csapatuk szélszerzete, és rögtön el is kísérte Scyt, hogy elzárja a többiektől. Egy időre visszavonultak tanakodni a „rémvadászok”. Visszatérve elmondták, hogy valószínűleg a mi segítségünkre is szükségük van a rém megtalálásában és elpusztításában. Elmondtuk hát tegnapi esetünket, hogy hogyan jártunk a dzsungelben. Úgy vélték, hogy ott lapulhat a rém, így odavezettük őket. Velünk tartott még a falu vezetője, akiről kiderült, hogy második körös kardmester. Ott volt egy ember mágus, egy t'skrang égi hajós, egy troll harcos és persze az obszidember. Ehhez a csapathoz csatlakoztunk mi (persze Scy nélkül, órá és az ork kölyökre – akiről szintén kiderült, hogy fertőzött

a szélszerzet vigyázott). Nehezebben találtunk vissza, mint gondoltuk. Mi ugyanis egy árkot vagy beomlást kerestünk, azonban a helyet úgy találtuk, mint először. A kis kürtő vezetett le csupán a teljesen ép csarnokba. A Zord Légió marcona harcosai felvilágosítottak, hogy a Rém kedvenc képességei közé tartozik az illúziók használata. A csarnokban először további óriás ghoulok tűntek fel, majd kisvártatva a Rém is. Nekünk – statisztáknak – az óriás ghoulok levágása jutott, a mindössze másfél méter magas összeaszott bőrű, elsatnyult izomzatú Rémmel a Légió öt jelenlevő tagja küzdött. A ghoulok leverése után, ha volt hely, mindig beugrottunk egy-egy kidőlt hős helyére, egy esetben érdemben is, Harcosunknak sikerült megsebesítenie a gonosz teremtményt. Ezzel persze csak magunkra haragítani tudtuk a Rémet, de addig sem a veszélyesebb legionárusokkal foglalkozott. Az obszidember olyan stabilan állt a helyén, olyan elszántsággal ütlegelte a pusztá öklével a szörnyet, hogy egy pillanatig sem lehetett kétségünk afelől, hogy előbb-utóbb képes legyőzni egész Barsaive ellenségét. A Légió feljegyzéseiben minden bizonnyal részletesebben és szakszerűbben megfogalmazva szerepel ez a harc, így én megelégszem a tény közlésével: győztünk. Scyból és az ork kölyökből is eltűnt a káros beavatkozás, jutalmat is kaptunk, és elmondhatjuk, hogy egy Rém megölésében is részt vettünk. És ki tudja, talán egyszer majd nekünk segítenek így ifjonti hévvel fűtött zöldfülű hősjelöltek...

A JÉGBARLANGBAN

A győzedelmes csata után a Zord Légió tagjai rögtön továbbálltak. Mi is leültünk megbeszélni további teendőinket az ivóban. Éppen a lehetséges úterveket magyaráztam a többieknek, mikor felfigyeltem két belépő alakra. Mindketten bőrpáncéllal, karddal és íjjal felszerelt elfek voltak, és egyáltalán nem voltak bizalomgerjesztők. Csak ételt és egyéb használati tárgyakat vásároltak, így nem is figyeltünk rájuk többet, csak akkor kaptuk fel a fejünket, amikor a fogadós hangosan felszólította őket a fizetésre. Ők mintha meg sem hallották volna, haladtak a kijárat felé. Morgó reagált a leggyorsabban és legerélyesebben közülünk, kivont karddal elállta a két elf útját. Az elfek bedühödtek, megtámadták Morgót, így a segítségére siettünk. Morgó extázisban harcolt, azt hiszem, hogy nem igazán volt önkontrollja, mikor az egyik elfet derékban(!) kettévágta. A harc így gyors véget ért. A másik – elájult – elfet be- és megkötözve bezártuk a kamrába. Scy megvizsgálta a mintáját, megállapította, hogy rémfertőzött. A többiek mintha fel sem fogták volna a valós veszélyt, elengedték a fülük mellett ezt a megállapítást. Furcsa módon még Scyt sem hatotta meg különösebben a dolog. Úgy tűnt, egyedül maradtam, hogy megoldjam ezt a rejtélyt. Mikor magához tért az elf, kivallattuk. Megtudtuk, hogy a másik elf az apja volt. A Rémről azonban nem tudtunk meg semmit, nem volt hajlandó beszélni erről. Kiszedtük viszont belőle annak a kis elf településnek a nevét, ahonnan jött. Ez volt az egyetlen kiindulópontunk. Már csak azt kellett kiderítenünk, hogy merre találjuk ezt a falut. Ami nem is tűnt túl könnyű feladatnak, mert sem a fogadós, sem más nem hallott még erről az elf településről. A fogadósból viszont kihúztam, hogy él egy öreg remete a falujuk szélén, ő a legöregebb a környéken. Abban bíztam, hogy ő talán segíthet nekünk, ezért felkerestem a viskójában. A fogadós már előre óva intett tőle: Fura alak az... – mondta. Az öreg azonban korántsem viselkedett olyan barátságtalanul, mint amennyire a híre alapján kellett volna. Bár azt már észrevettem korábban is, hogy velem nem annyira undokok az idegenek, talán tudok velük bánni trubadúrképességeim használata nélkül is. Az öreg akkor kezdett jobban érdeklődni, mikor meghallotta, hogy egy Rémmel vadászunk. Innentől nem kellett sokat győzködni, hogy segítsen önként (pontosabban általam el) vállalt misszióinkban: hajlandó volt megvizsgálni a foglyunkat. Ott aztán miután megerősítette Scy sejtését, miszerint valóban Rém jelölte meg szerencsétlent, bemutattam a társaimnak. Grongo és Morgó láthatóan meglepődött, és csak akkor kezdtek tudatára ébredni, hogy Rémet akarunk ölni, mikor este menetre készen találkoztunk. A Harcos társunk nem sokat beszélt, ha mégis, akkor is csak arról, hogy mennyire viszket a tenyere. Neki szerintem mindegy volt, csak vér folyjon. Damien nem érkezett vissza az erdőből, így nélküle indultunk.

A dzsungel sűrű volt, nehezebben járható, mint amire számítottunk. Grongo, Morgó és a harcos barátunk alaposan leizzadt, míg a machetejük segítségével utat vágtak. Az öreg folyamatosan mondta, hogy merre is menjünk. Közben beszélgettem vele, elmondta, hogy senkivel nem tartja a kapcsolatot a faluból, mert réges rég megorrultak egymásra a fogadóssal. S mivel a fogadó a falu kultúrháza, így emberekkel sem találkozott. Bár azt mondta, hogy nem is hiányoznak neki „ezek az egyszerű emberek”, én kiéreztem a szavaiból egy nagy adag szomorúságot. Jó időbe tellett, mire elértük az elf falut. Nem álltunk meg, mivel nem sok kedvünk volt magyarázkodni, ezért az öreg gyorsan megadta az új útirányt, amerről érzékelte a Rémet. Scy azért megvizsgálta a falu fegyvereseinek asztrálképét, és megállapította, hogy jó pár rémfertőzött van köztük. Ez is csak még nagyobb sietségre ösztönzött minket. Vagy egy órán keresztül vágtuk az utat magunk előtt, mikor az öreg mágus (mert az volt, nem is a kezdő fajtából) megtorpant: Megérkeztünk mondta. Körbepillantottunk, de az én nappali fényhez szokott szemem nem látott semmi mást csak fákat, páfrányokat, indákat. Morgó volt olyan figyelmes, hogy rátalált egy földbe vájt üregre. Itt lakott a Rém. Az öreg figyelmeztetett, hogy valószínűleg hideg lesz odalent, mert ez a Rém a fagyos környezetet kedveli. Scy ezért mindenkire fagy ellen védő varázslatot mondott. Az öreg sok szerencsét kívánt, ő maga nem akart velünk tartani. Bemásztunk az üregbe, elindultunk lefelé a hűvös lépcsőn, amit ki tudja miféle lény alakított ki. Az öregnek igaza volt: minél lejjebb mentünk, annál hidegebb volt. Bár én a törpe téli köpenyemben még jól elvoltam, de láttam a bosszús kifejezéseket a többiek arcán, miszerint ők nem érzik olyan jól magukat. A lépcső alján egy nagy terem(?) volt, egy járat vezetett tovább szembe, de azt elállta valami. Jó tíz láb magas és kb. ugyanilyen hosszú féreg volt az. Csak a Rém lehetett. Elkezdődött a harc. A Rém csáprágóival irtózatosságot ütött az éppen kiszemeltjére, emellett még hólabdákat is varázsolt, amivel legtöbbször a szintén jégbuzogánnyal dobálózó elementalistánkat célozta. Beletellett jó időbe, míg rávettem Scyt, hogy talán nem faggyal kellene próbálkoznia az amúgy is fagytermészetű lényen. Elsőként Morgó dőlt ki a sorból, ájultan terült el a földön. Őt követte Grongo és a Harcos, bár eddigre gyógyitalokkal sikerült valamennyire helyre pofozni Morgót, aki újra csatasorba állt. Én még elég korán javasoltam a visszavonulást, de a többiek nem látták be, hogy kevés esélyünk van. Mivel magam a harcban nem jeleskedem annyira, így felrohantam a mágushoz segítségért. Talán túlzott rémület ült ki az arcomra, mert a mágus továbbra sem volt hajlandó lemenni a jégbarlangba. Adott viszont valamiféle gyógyitalt, ráadásul megbűvölte először a kardomat, hogy azzal nagyobb sebet ejthessek, majd a következő varázslata hatására visszatért minden lelkiem, így megújult harci szellemmel rohantam le és szálltam szembe a Rémmel. Erősebbnek éreztem magam, mint valaha, hatalmas végső csatát vívtunk a Rémmel. Még így is, hogy erősebb lettem, nem sokon múlt, hogy nem a Rém győzedelmeskedett. Morgó azonban jól állta másodszer a sarat, így egy csapása után a Rém utoljára érezhette ennek a világnak örömeit-kínjait. Győztünk.

A faluba visszatérve megháláltam a mágus segítségét: meghívtam a falut a fogadóba, ahol elénekeltem nekik ezt a történetet, miközben kiemeltem az öreg rendkívül hasznos szerepét. Látszott az embereken, hogy az eleinte gyanakvó tekintetek, amik a varázslónak szóltak, lassan megenyhültek, sőt az este végén tucatnyi ember ült körül és hallgatta ősi történeteit. A mágus közben rámruházta az amulettjét, amivel Rémekeket lehet érzékelni. Hasznos holmi.

Pár napig még maradtunk a faluban, majd egy hosszabb utazás után végre ismét megpillanthattuk Throal monumentális kapuját.

Újra itt vagyok kedves naplóm! Már annyira hiányoztál, de az új elképzelés szerint minden csapattag szólni akar hozzád, édes szavaival kíván: legendát farigcsálni. Meg aztán a meséimből talán csak engem ismersz meg, vagy legalább is az Én nézőpontomat...

VÉRVADONI KÖRSÉTA

Tehát miután elhagytuk szeretett Parlainthunkat utunk Throalba vezetett, majd Bartertownba, onnan tovább a Vestrial-kaer túlélse után pedig a rettegett Vérvadonba. Grongo legújabb szerzeménye miatt kényszerültünk az átkozott, vérelfek otthonába látogatni. Nevezetesen Ike SárkányKardjáról egy csodálatos mágikus tárgyról van szó. A kardot, mint Bartertownban megtudtuk egy vérelf készítette, ezért ahhoz, hogy mágikus hatalmát Grongo birtokba vegye, el kell mennünk a keletkezési helyére és az orknak élesebbre kell kovácsolnia a pengéjét, vagy valami ilyesmi. Tehát úgy döntött kis csapatunk, hogy hajóra száll, s a Kígyó-folyón felkígyózunk egészen a Vérvadonig. Azonban a Kígyó-folyóig vezető út nem telt eseménytelenül. Már jó ideje elhagyhattuk Bartertownt, amikor is egy dombon, amit vagy egyméteres fű borított, haladtunk felfele. Aztán egyszer csak, hirtelen elsötétült az ég és apró csontdarabok zúdultak ránk. Én magasra röppentem, hogy az okokat kutassam és ekkor ott fenn nagy nehezen megláttam a ránk támadó alakokat. Jobban mondva csak a fűvet láttam, ami itt-ott megmoccan. Ekkor zuhanórepüléssel a földet megérintve jeges felültettel vontam be a domb azon részét, ahol túl sokan mocoogtak a fűben. A jégpálya eredménye újabb csontzuhatag lett. Kiabálásomra vagy talán saját látásukra hagyatkozva a többiek a magas fűben szétszóródva, harcba szálltak az apró Csontköpőkkel. Grongo újdonsült kardjával, míg Bocaccio, Damien és Én a hagyományos módon vettük kezelésbe az apró termetű, fürgé teremtményeket. Újdonsült bajtársaink a Harcos és Morgó meg a pacija két-két köpködőnek ugrott neki. Jég Láncosbuzogányommal az egyik kis gézengűzt soroztam meg, aztán mást gondoltam: leröppentem és előbb Damien, aztán Grongo kapta meg szokásos Villámpajzsát. Morgó csak úgy nyelte a sebeket, más a bort nyeli így, de ellenfelei csaknem akartak elfogyni. A Kimondhatatlannevű Harcos nyuvasztotta ki az első kis dögöt. S aztán megtört a jég. Nem az, amit kiraktam, hanem a támadók lendülete. Grongo, Damien és Bocaccio is végzett ellenfelével, így már ellenfeleink nem voltak túlerőben. Taktikájuk kudarcba fulladt, s menekülőre fogták a dolgot. A harc után úgy döntöttünk, miután minden elcsendesedett, hogy letáborozunk, és felgyógyulunk, mielőtt folytatnánk utunkat. Így is lett. Az éléskamra megnyílt, azaz varázslatom révén mindenki jóllakhatott. (Nem is tudom, mire mennének nélkülem. ☺ Az biztos, hogyha valami bajom esik, akkor tuti, hogy éhen halnak. De azért remélem erre nem kerül sor.) A harc tanulsága az volt számomra, hogy a röpködő fegyverek ellen nincs megfelelő varázslatom, így az elemimágikus tanulmányaimat eztán a szél felé kell fordítanom. Jég az van bőven, villámvarázs is jut mindenkinek védelemre és támadásra egyaránt, földmágia is akad, bár csak ritkán használom. Növényi elem az ételvarázs, ami igencsak hasznos, meg beszélgetni is jó a faszellemekekkel. A tűz az, amiből inkább csak parázs van, s a szélelemből csak a Trónus, ami van. Pedig, ha univerzális akarok lenni, akkor minden elemet alaposan ki kell ismernem. Upsz! Egy kicsit elkalandoztam, végül is ez a történet nem csak rólam szól... ☺

Az elkövetkezőkben biztonságosan elértük a Kígyó-folyót, sőt ott, egy közeli T'skrang faluban hajóra is szálltunk és felhajóztunk egészen a Vérvadon bejáratáig. (Nemtom mennyi ideig hajókáztunk, talán egykét napot...) Sajnos csak a „bejáratig”, mert a hajóskapitány nem volt hajlandó továbbvinni minket a folyón, be az erdőbe. (Nem is értem miért? ☺) Aztán Grongo azt mondta, hogy egy ideig még követnünk kell a Kígyófolyót, aztán jobbra el, nem kérdőjeleztük meg állítását, gondoltuk: neki kell a kard, biztos tudja merre kell menni. Így az éjszaka a folyóparton ért minket. Letáboroztunk és duplaórséget szervezve lepihentünk. Aztán az éjszaka közepén egy ordításra riadtam fel. A Kimondhatatlannevű ordibált valami óriáspókokról. Először átfordultam a másik oldalra, azt hittem, hogy csak rémálmok gyötrik szerencsétlent. Aztán Morgó is felkiáltott és álmosan pislákolva láttam, hogy Bocaccio jelent meg a sátrunknál, s Damien is talpon van már. Na

akkor mégsem álom – gondoltam. Kinyújtózkodtam, majd magamhoz vettem fegyvereim, azaz felcsatoltam tasakokkal teli övecsékemet, és uzsgyi, kiröppentem az éjszakába. A holdfényben először nem is igazán lehetett látni az állítólagos óráspókokat, de aztán miután a szemem hozzászokott a félhomályhoz, megpillantottam mivel is harcolnak társaim. Elkerekedett szemmel szőttem a mágia szárait s engedtem útjára Folyadékníll varázslatomat. A pókok valóban hatalmasra nőttek kb. 3 méter magasak és vagy öten voltak. Szőrös lábukkal és csáprágójukkal támadtak, s bár Én a levegőben voltam csak remélhettem, hogy nem hálövető fajták. Mint később kiderült nem foglalkoztak velem, szerencsémre, de hálójuk az volt. Nem feküdt ínyemre, hogy közel repüljek hozzájuk, így a Villámpajzs most elmaradt (érintéses a célpontja). S a Folyadékníll lassú fegyvernek mutatkozott, igaz felért két Jégbuzogánnyal, s így csak egy ellenfélre tudtam koncentrálni, így oda segitettem be, ahol a legnagyobb szükség volt rá. (Persze titkon mindig Damien maradt az, akit elsődlegesen védelmeztem. Nem tagadom, az elf a legkedvesebb Nekem az egész bagázsból. Bartertownban meg is leptem egy apró ajándékkal. S egy apró mosolyt véltem felfedezni érzéstelen arcán, amikor kibontotta a csomagot s meglátta az Espagra teljes öltözetet, amit neki varrattam, még levágott ujjú kesztyűje is lett, hogy karmait továbbra is használhassa a harcban. ☺) Ejha! Megint elkalandoztam... Na mindegy! Szóval, izé... betűvel, csak nagyon nehezen tudtuk leküzdeni a pókakadályt. Kimondhatatlannevű barátunk ismét csodásat alakított. Úgy néz ki teljesen átvette Charr'diantól a stafétabotot. A dalnok a formáját hozta s ismét karcolás nélkül keveredett ki a harcból. S úgy tűnik újdonsült, törpénk a lovas fenegyerekünk rászolgált a Sebnyelő becenévre. Na miután ezt közöltem vele: már értem, miért Morgó a neve. Az éjszaka további része eseménytelenül telt, miután a póktetemeteket belökdöstük a folyóba.

Reggel tábort bontottunk és irány a vadon. Kicsit sötétebb és félelmetesebb volt ez az erdő, mint az átlagos erdők, nem csoda, hisz az egész erdőt áthatotta valamiféle sötét vérmágia. Átpillantottam az asztráltérbe is és a sejtésem beigazolódott: az egész asztrál romlott volt. Valahol találtam egy ösvényt így ott hatoltunk be a vérelek otthonába, a Vérvadonba. Grongo vezetett minket, hisz miatta vagyunk itt, aztán Bocaccio következett meg a Kimondhatatlannevű, utánuk caplatott Damien és végül Morgó és Én a pacin zártuk a sort. (Mostanában a lovacskán utazgatok, ha elfáradtam a röpködésben, hálából neki is varázsolgatók néha.)

Hirtelen az erdőből kivágódott egy faág és a Kimondhatatlannevűt megragadta és magával rántotta. Aztán engem is megragadott egy inda: félelmetesen gyors és ügyes volt, s a derekam köré csavarodott. Arra maradt már csak időm, hogy az indába, ami fogvatartott, egy Jégbuzogányt löjek. Varázslatom rátekeredett az indára, majd nagy csattanással szilánkokra tört. Ezzel csak azt értem el, hogy a feldühödött teremtmény nagyot rántott rajtam. Láttam, amint a Harcost a föld alá húzza a kacs, és sejtettem Én is az Ő sorsára jutok majd. Mégis ebben a kilátástalan helyzetben azon aggódtam vajon Damiennel mi történt, s hogy jól van-e. Körbepillantván: láttam, hogy az indák nem kapták el Őt, s hogy a többiekkel együtt elszántan harcol az Indás Káoszfa ellen (ez a legtalálhatóbb név e rettenetes, húsevő növényre). Aztán, zsupsz, irány a Kimondhatatlan után. Valamiféle üregbe gyömöszölt minket a csáp és fölébünk föld és fakéreg borult. Az üreg fala pulzálva összeösszenyomott s közben valamiféle savat fröcskölt rám. Első dolgom az volt, hogy elhasználtam az Elszánt-mágia beültetésemet, de nem a várt eredményt hozta és kínlódásom tovább folytatódott. A sötétben, fájdalmasan egymásután löttem a Jégbuzogányaimat az üreg falába, bizván abban, hogy előbb kilyukasztom a lény gyomrát, minthogy megemésztené. Damien kiáltását hallottam félfüllel, hát végül Ő is az üregben kötött ki? Aztán hirtelen belülről egy lökést és forróságot éreztem, sérüléseim begyógyultak, s egy vérbúbájjal kevesebb lett bennem. Gondolatban megdicsértem magam, mégis volt értelme egy Halálcsalást magamba ültetnem. S ennek hála ismét használhattam az Elszánt-mágia vérbúbájját, meg legfőképpen magamat! Újabb sorozat Jégbuzogány következett, s újabb savfröcskölés. Rövid idő múltán azonban újra a szédülés és a hányingerrel küszködtem. Na, ha most elveszítem az eszméletem, akkor végem. Nincs több Halálcsalás, s bajtársak sincsenek, akik segíthetnének. Rettentő félelem lett úrrá rajtam, nem mintha eddig nem féltem volna, de eddig volt remény. Most úgy tűnt a reményt öli ki belőlem ez az iszonyat. Megfordult

a fejemben, hogy nyersmágiával más varázslataimhoz fordulok segítségül, de a veszély, ami ezzel járt, főleg egy ilyen romlott helyen felejtésre ösztönzött. Így maradt a jól begyakorolt Jégbuzogány, persze Elszántan Mágikusan. Hogy a varázslatom, vagy a felszínen harcoló társaim esetleg Damien, vagy a Harcos, netán a törpe (Ő is végül a lukban kötött ki) csapásainak lett az eredménye, vagy ezek együttvéve okozták a szörnyű rettenet pusztulását, arra már nem emlékszem. Mert, amikor magamhoz tértem akkorra már lángokban állt a gonosz, Indás Káoszfa „teteme”. Grongo és a többiek azért tróféának hoztak magukkal valamit. S a növény gyomrának falát, valamiféle zöldes szivárványos bőrt, vagy inkább kérget később jó pénzért eladtuk, s még mindenkinek jutott belőle egy csodaszép övre is. (Mindazonáltal szerintem nem érte meg, s nem ajánlom senkinek sem az efféle gazdagodást. Sőt azt ajánlom, hogy mindenki nagy ívben kerülje el a Vérvadont! S most nem tréfálok!)

Végül a csata után derült ki, hogy Grongo nem is tudja merre kell menni! Na szép! Nemhogy berángat minket ebbe az átkozott erdőbe még el is tévedünk, és még csak azt sem tudja merre kellene mennünk. ☹ Talán csak a szerencsének köszönhetjük, de végül elértük célunkat, azt a falut, ahol Grongoból kovács lett. ☺ Persze, ha valaki a Vérerdőben bóklászik céltalanul, annak lehet, hogy nem szerencse, hogy összetalálkozik egy csapat vérelffel. Számunkra ez azonban szerencse, s talán az is, hogy Bocaccio is ott volt. Ugyanis éppen gyógyulgattunk a Káoszfa felaprítása után, amikor táborunkat körülveve megjelentek a vérelfek. A Dalnok volt a diplomata a csapatban, ezért Ő beszélgetett el az „örjárat” vezetőjével. Én éppen lángfültöt vettem, ezért nem hallottam miről folyik a társalgás. Grongo valószínű mindent hallott, csak épp arckifejezéséből arra következtettem, hogy egy kukkot sem ért belőle. (Válszeg az ork, az elf nyelvjárásban sem igazodik ki. ☺) Befejeződött a tárgyalás, mert a vérelfek eltűntek az erdőben s Bocaccio szólt, s integetett, hogy kupaktanács lesz. A Dalnok szavait mindannyian úgy ittuk, mint kiszáradt föld az esőcseppeket, s megtudtuk, hogy a vérelfek megbeszélnek az uralkodójukkal egy találkozót, ahol magasabb rangú személyekkel tárgyalhatunk, s remélhetőleg minden problémánk megoldódik majd. Tulajdonképpen tényleg megoldódott minden problémánk, csakhogy a megoldottak újabb megoldatlanokkal gazdagodtak. Ez alatt azt értem, hogy ugyan elértük eredeti célunkat, s Grongoból végül kovács lett ☺, de a vérelf uralkodó a segítségéért cserébe egy szívességet kért. Nos hát ez a szívesség lett a következő problémánk. Csapattanács után végül is Grongo lett, aki véresküt kötött a vezírral, amiben megállapodtak a szívesség részleteiről. Aztán még egy napig élveztük a vezír (5.körös kardmester) vendégszeretetét, vagy Ő a miénket... ☺ a vérelfek csodálatos, fakoronákra épített, függőhidakkal összekötött otthonában, bár szerintem egy közönséges elf falu ill. város is pont így néz ki, csak kevesebb a tüske. „Szeretetük” megnyilvánulásaként nem vezettek ki minket a Vérvadonból, csak megmutatták a helyes utat, aztán „mehettünk szenvedélyek hírével”.

Gyorsított menetben indultunk neki az útnak, mert hamar magunk mögött akartuk hagyni a romlott vadont. Aztán már majdnem vége volt rémálmainknak, hiszen alig volt vissza pár száz méter és kint vagyunk, amikor váratlanul, a törpe fennakadt egy faágon és eltűnt mögülem a nyeregből. (Morgó mögött üldögéltem a pacin, hátamat a törpe hátának vetve fürkésztem az ösvényt és a távolodó rengeteget.) Nagyot nevettem volna, ha egy szokványos vadonban barangolunk, ám így, s főleg egy Káoszfa után, veszélyt érezvén leröppentem az idegessé vált paciról, a földre buktam és „Elvegyültem” vele, úgy döntöttem innentől egyelőre csak szemlélődő leszek. A többiek nem értették mi történt, s csak kiabáltak a törpicseknek, hogy ne játszadozzon annyit, jöjjön már le. Aztán az ösvénytől nem messze valami hatalmas mozdult. Először a Káoszfa gondolata villant az elmémbe, de aztán a hatalmas valami megmutatta magát és, amit láttam és hallottam viszonylagos megnyugvással töltött el. Igaz még így sem akartam Morgó helyére pályázni. Szóval az a valami egy óriási fa volt. Egy Ent. Vagy két méter vastag törzse volt, hatalmasra nőtt lombkoronája a fák fölébe magasodott. Törzsének kétharmadán, olyan 56 méter magasán valamiféle arc formázódott göcsörtös kéregből. Aztán a fa, mély, dübörgő hangon megszólalt:

– Háát... Te... meg... miféle... szerzet... vagy? – lassan formálta a közcsozavakat (mintha egy buta troll volna ☺), s közben legújabb szerzeményét vizsgálgatta, nevezetesen: Morgót. A törpe próbálta elfojtani indulatait és félelmét s nemes egyszerűséggel jelentette ki:

– Én egy törpe vagyok.

– És... ez... mit... jelent?... Óóó... Kisember? – nézett bután az Ent.

– Háát... valahogy azt. – próbálta a törpe lerázni az Ent ostoba kérdéseit.

– Mesélj... a... fajtádról... Kisember! – kérte, vagyis inkább parancsolta az Ent.

– Ha elengeded barátunkat mi is mesélünk neked! – szólt egy hang mögülem, talán a Dalnoké.

– Nem... tehetem... mert... akkor... ti... is... elszöktök... mint... az... a... másik... csapat... a... múltkor! – válaszolta szomorúan a beszélő fa.

– Megígérjük, hogy mi nem szökünk meg, sőt még vizet is hozunk neked a folyóról. De most már aztán engedd el! – kiáltotta ingerülten, a Kimondhatalannevű.

– Ugye... te... most... gúnyolódsz... Velem?! – fordult a Harcos felé, s ágának egyetlen jól irányzott csapásával képen törölte a pimasz pöttömöt. A Harcos, az Ent hatalmas erejű pofonjától vagy öt méter hátraröpült, be a tüskés bozótosba. (Na kellett ez neked? ☺)

– Engedj el, kérlek és akkor mesélek a törpékről! – próbált egyezkedni Morgó.

– Jó!... Rendben... – ezzel aztán el is engedte s már szabad is lett a törpe, csakhogy kb. hat méter magasságban volt szerencsétlen. Így egy kiadós zuhanás után, nagy csattanással ért földet a „kisember”. (Ez még nekem is fájt, pedig Én magasabbról szoktam lezuhanni. A törpe helyébe képzeltem magam és valszeg túl sok tapasztalat van mögöttem, az együttérzéshez... ☺) Morgó lassan feltápázkodott, leporolta magát, (Nekem ez ki szokott maradni, mert csak pár óra múltán szoktam magamhoz térni, ebből is látszik, hogy Morgó szívós egy szerzet, vagy Én vagyok puhány... ☺) közben csak magának morgolódtott valamit a bajsza alatt. Aztán elkezdte fajtája meséjét. (Hát az igazság az, hogy egy kicsit hosszabbra számítottam, de McMorgó pár vakkantással elintézte az egész történetet.)

Az Ent nem volt túlzottan elragadtatva a hallottaktól, mi tagadás Én sem. Ezért felém fordult (észrevett volna?) és hatalmas ágaival végül is nem engem, hanem a mögöttem álló véreľfet ragadta meg. (Miféle véreľ állt mögöttem?!) A véreľ szavaiból azonban kiderült, hogy Bocaccio álcázta magát. Talán azért, mert úgy gondolta, hogy ha efféle alakot ölt, az Ent jobban befolyásolható. Mivel azonban most az Ent kezében kötött ki, úgy tűnik ez a feltevése nem jött be. ☺ Úgy vettem észre, hogy mindenki rólam fecseg a fának, csak épp nem tudta senki sem hová tűnhettem. Sajnos álcámat nem tudtam sokáig fenntartani, így kényszerültem a levegőbe. Felröppentem hát, s barátságosan szálltam az Ent felé. („A barátság és a nevetés meglágyítja a szívet.” – tanultam apámtól.) Persze az ostoba rögtön utánam kapott, és így végül Én sem kerülhettem el göcsörtös ágai fogságát. A beszélőkém beindult és sikerült meggyőzőnöm, hogy mi a barátai vagyunk, és szívesen mesélek a szélszerzetekről neki, feltéve, hogy nem kényszerít senkit sem maradásra. Engem elengedett, s Bocacciot (Morgó esetéből tanulva) letette a földre. Ígéremhez híven: meséltem neki fajtámról, nem a leghosszabb verziót választottam, de még így is több óra hosszan járt a szám. Aztán olyat tettem, amit a többiek nem kimondottan díjaztak. Ugyanis visszakérdeztem, s kértem, hogy most Ő meséljen nekünk a társairól. Nos szerintem Ő a hosszabb verziót választotta, mert két napon át, hallgattuk meséjét!

Mi figyelmesen meghallgattuk, bár Grongo végigaludta az egészet. (Nem is tudtam, hogy az orkok ilyen jól tudnak nyitott szemmel aludni. ☺) Szóval harmadnap végül utunkra engedett az Ent, mert megígértük, hogy visszatérünk, s hogy távollétünk, számára csak pár perc lesz. (No persze mindőnk tudta, hogy számunkra akár évek is eltelhetnek... ☺)

Innentől már gond nélkül kiértünk a Vérvadonból. Kint távolabb az erdőtől csapattanácsra összegyűltünk és megbeszéltük további útiterveinket. Úgy döntöttünk, hogy a Dalnok magához vesz *Téged, kedves naplónk*, s meg sem áll Bartertownig. Mi pedig folytatjuk problémamegoldó hadjáratunkat a Servos Dzsungelbe.

A VÉRELF AMULETTJE 1. RÉSZ

A gyalogút Servosba nem tartott sokáig kb. két-három nap alatt megjártuk. Még akadályozó tényezők sem voltak, mint általában. Lehet, hogy az évnék ezen szakaszán nem támadnak meg senkit sem rusnya teremtmények, vagy az is lehet, hogy a Vérvadonból erre, kifele még senki sem járt. ☺ Amikor megláttuk a Servos Dzsungelt még nem gondoltuk, hogy mégis van akadályunk, méghozzá nem is kicsi. Nevezetesen a Kígyó-folyó egyik ága volt az. S mikor már nyilvánvaló volt, hogy gondban vagyunk – vagyis csak a többiek, merthogy Ők nem tudnak repülni – jutott eszembe elfeledett varázslatom, a Kopoltyúk. Aztán más probléma is akadt a folyóval kapcsolatban, mintha nem lett volna elég, hogy kb. 4km széles, az erős sodrás volt még a legfőbb gond. Csapatunk végül úgy döntött, hogy mégsem próbál meg átúszni, mert az innenső parton találtam egy tutajost, aki fillérékért átvitt minket a túlsó partra. (Úgy hiszem: be kell szereznem a Fémszárnyak nevű varázslatot, és akkor talán nem lesz több efféle gondunk. ☺)

Miután átjutottunk a folyón Grongo elővette azt a térképet, amit ez idáig rejtegetett. Betájolta magát, és megmondta, hogy: „Egy ideig még követnünk kell a Kígyófolyót, aztán jobbra el.” (Dejavu, mintha a múltkor is pont ezt mondta volna... Na, de most legalább már készült, s térképe is van! ☺)

.... Aztán miután már régen el kellett volna érnünk úti célunkat, egy kiszáradt fa tövében megálltunk tanácskozni. Grongo a térképét vizsgálgatta hitetlenül. Azt mondta, hogy a térkép alapján itt a tisztás, ahol az amulettet találjuk. Ám körbepillantván csak komor, ágasbogas dzsumbujt láttunk mindenütt, tisztás sehol. Ekkor belenéztem a térképbe és kikaptam az ork kezéből. Majd azt megfordítva adtam neki vissza.

– Na akkor... Most mondd meg, hogy hol is vagyunk!? – Mondtam kacarászva Grongonak, persze tisztos távolból.

Gyilkos pillantását elkapva nem hinném, hogy díjazta a humorom, de akkor is nekem volt igazam, mivel elnézte az irányt és fel se tűnt neki miért nem érti a jelzéseket. (Nem tud fejjele lefele olvasni. ☺ Asszem legközelebb Én leszek a térképész, ám ezzel van egy kis gond. A kis gond Én magam vagyok, merthogy igencsak aprócska a termetem, meg gyöngye is vagyok egy ilyen hatalmas térkép cipeléséhez. ☺ Apám szokta mondani: „– Fiam! Az a legnagyobb nevetető, aki a saját gyengeségén is nevet.” Ezek szerint Grongo egyáltalán nem tartozik közbük, ellenben Én talán igen. ☺) Tehát immár a helyes térképet követve vezetett minket Grongo.

Nem kellett sok idő, délutánra már el is értük a tisztást, bár ami ott fogadott minket egy kicsit elgondolkoztatott bennünket. Megálltunk hát tanácskozni. A tisztás közepén ugyanis egy csodálatos, piramisszerű építmény állt, valószínűleg valami szentély (Grongo térképén csak egy háromszög), melynek csúcsán egy kisebb éghajó szunyókált. Szemünket meresztve láttuk, hogy a Drakkar még nincs teljesen készen, s apró emberkék nyüzsögtek körülötte. Örök is mászkáltak a Szentély különböző szintjein, és mintha két alak pont felénk tartana. Csapatunk tehát elrejtőzött a susnyásban. A közeledő alakokról kiderült, hogy adeptusok, az egyikük egy Ork Szörnymester a másikuk egy Obszidember Harcos. S mintájukat fürkészve az asztrálsíkon, úgy tűnt még ráadásul Csapatmintájuk is van. Ebből arra következtettünk, hogy 5-6. körök lehetnek. Nem is beszélve a felszereltségükről... Ezért aztán még nagyobb figyelmet kellett szentelnünk, az előkészületekre. (Bezzeg, ha Bocaccio most itt lenne, egy szempillantás alatt bent lehetnénk, csak egy-két alakváltás és hangutánzás és máris miénk az amulett... ☺) A következő napot is figyélssel töltöttük, vártuk a megfelelő alkalmat, a Szentély meghódítására. Újabb nehézségek adódtak, hiszen megjelent két troll íjász is, akik nemhogy ikertestvérek voltak de még együtt, egy Csapatot is alkottak. Na meg ott volt az a rengeteg varázslatos tárgy is. No és a lényeg, hogy mint kiderült ezek itten thériaiak, s a közelben van egy kis föld ahol rabszolgák tucatjait sanyargatják! Ezért aztán megvártuk, míg leszáll az éj és a sötétben támadtunk, hiszen a harc elkerülhetetlen lett, a Dálnok nélkül. Az volt a terv, hogy míg Én, a levegőből az íjásokat intézem el, addig a többiek a „földieket” veszik kezelésbe. Előnyünkre vált,

hogy a Drakkar a nap folyamán elkészült és, hogy az obszidemberrel együtt felszállt és távozott a színről. Számításba vettük azt is, hogy a csapatszál miatt nem ölhetünk meg „senkit”, hiszen akkor az Obszidember és (főleg) a Drakkar visszatér. Tehát megindult a „Szabadságot és Medált!” hadművelet. Az éjszakában libbentem egyre közelebb és közelebb a két íjászhoz (az egyikük a troll, a másik egy ember, aki nem volt adeptus) és közben már neki is álltam szőni a Hóvihar Gömbje nevű fagyvarázslatomat. Alant közben társaim lopakodtak csöndben, a fényárban fürdő (fáklyákkal nagyon szépen kivilágított) Szentély felé. Mihelyst megfelelő pozícióba kerültek célpontjaim, az íjások, már meg is jelent a hatalmas (20m átmérőjű) hóvihar. Erre várva jelként, a többiek is támadásba lendültek odalenn. Az első meglepetést mi okoztuk, a másodikat a théraiak. Ugyanis a földi harcban megjelent (valószínűleg a Thérai Szörnymester szerzeménye) egy hatalmas vadkutya, ami igencsak feltartotta „földönfutó” bajtársaim. Én odafentről szemléltem az eseményeket úgy, hogy közben takarásban legyek a hóviharból kitámolygó trolltól, aki mihelyst kint volt a hófergetegből elordította magát (valószínű így jelzett testvérenek). Aztán észrevettem a kijáratot, vagyis a bejáratot, mindjárt kettő is volt belőle. Az egyik ott, ahol a Drakkar oly sokáig pihent, a másik nem sokkal lentebb a piramis legfelső szintjén. Ez utóbbi elé a földet megérintve egy Jeges Felszín helyeztem, föntre meg úgy döntöttem kirakok még egy Hóvihar Gömbjét. Miután szépen elrendeztem mindent, s nehézkessé vált az újabb ellenfelek érkezése, tovább bújócskáztam az íjász elől. Sajnos mást nemigen tehettem, mert a Hóviharra folyamatosan koncentrálnom kellett. S mivel a trollnak hőlátása is volt épp kapóra jött a hóvihar, hiszen nem láthatott mögé. Eztán kínkeserves harc kezdődött, hiszen ellenfeleink túlerőben voltak, mint az később nyilvánvaló lett. (Talán ekkor döntöttünk úgy, hogy nekünk is Csapatmintát kellene végre szőnünk...)

Szóval Damien ellenfelére akadt a thérai Szörnymester személyében. De nemcsak Ő volt, aki gondba került, ott volt még Grongo, „ghrámrth” (na mégis sikerült kimondanom a nevét, helyes leírása biztosan nehezebb... ☺) és McMorgó is. Miután nagy nehezen lecsapták a kutyust, ott volt pár thérai is, akik nem sok vizet zavartak, bár a thérai pengés harcok igencsak megszorongatta Grongot. No és az íjással is foglalkoznia kellett valakinek, miután kijött a hóviharból. Szerencsére a troll épp akkor ugrott föl a csúcsra, amikor a második hóvihar megjelent, de az már nem volt szerencsés, hogy testvére lazán átcaplatott a jégpályán, így már két troll íjász volt ellenfelünk. A további meglepetést elkerülendő a tetőre is raktam jégpályát, s a hóvihart áthelyeztem a csúcsról a lenti kijáráthoz, úgy hogy valamennyire a csúcs is fedve maradjon. Többen nem jöttek ki, vagy legalábbis nem éltek túl a kijövetelt. Ezzel elértem, hogy a csúcsra nem ugráltak a „békalás” troll íjások, hiszen nem volt biztonságos. (Az igazat megvallva jól jönne nekünk is pár ilyen Békalás ital... talán majd legközelebb már lesz...) Miután Damien kidőlt a thérai Szörnymester elől, Grongo és Morgó ütközött meg vele, közben ghrámárth az egyik trollt hajkurászta. Damien egyszerre hirtelen felugrott és leütötte ellenfelét, a szörnymestert. (Damien sérülései valamelyest begyógyultak, hát igen erre jó a Halálcslás... ☺) Az ájult thérai szörnymestert Grongo megszabadította varázstárgyától, a karperectől. Majd immár egyesült erővel vehették fel a harcot a két íjász ellen. Azonban itt nyilvánvalóvá vált, hogy a csapatminta mily hatalmas előny. Bár az is meglehet, hogy a Békalás ital volt az előny lényege, vagy az hogy ezt az italt pont íjások itták meg. Az sem kedvezett nekünk, hogy nem voltak távolsági fegyvereink. Igaz Nekem szinte csak az volt, de még mindig a koncentrációval voltam elfoglalva. Végül is úgy döntöttem, hogy befejezem a hóvihar fenntartását, s inkább szerencsétlenkedő bajtársaimnak segítek. Csináltam egy gyors mátrixátállást, majd a Hóvihar helyett, most egy Fojtogató Ragaccsal vettem célba az egyik trollt. (Így visszagondolva az lett volna a legjobb, ha eleve ezzel kezdem az egész harcot.) A ragaccsal küszködő íjász, már nem ugrált többet, vakon tántorgott s próbált megszabadulni az arcába csapódott sárgás trutumótól. Grongo és gráh... grrh... ghrámhár... ghrámárth (Na! Csak kimondom! ☺) könnyedén végzett a vak trollal (ugyanis vakon elég nehéz ugrálni ☺). A következő dolog meglepett, bár sejtettem, hogy valami ilyesmi lesz, ha beavatkozom, ugyanis egy nyílvesző csapódott a mellkasomba. Az ikertestvér már aljazta is fel a következő vesszőt, és hiába pottyantam a földre úgy nézett rám, mint a kivégzésen szokás az elítéltre. Nem álltam fel a földről, azzal is időt pazarolva, hanem egy

fortélyomhoz folyamodva gyorsan egy Összeragasztás varázslatot szőttem az íjhoz és a nyilvesszőhöz. Sajnos azonban a troll ellenállása megtörte a varázslatot, s ezzel halálra is ítélttem magam. ☹ (Habár az, hogy most Engem „hallgatsz” bizonyára ezen kijelentésem ellen szól... ☺) A továbbiakat csak gráhm... izé a Harcos elmondásából tudom, mert a troll újfent mellbelőtt, s Én az eszméletemet vesztettem.

Szóval miután kiestem a harcból, a feldühödött ikertestvér sorra lőtte halálos vesszejeit, előbb Grongot, majd Morgót, no és Damient is leterítette. Damient „szerencsére” éppen a lépcsőn érte a halálos lövés így, amikor leért a lépcső aljára a hátizsákja teljesen szétszakadt, benne minden tégely összetört. A legfontosabb azonban az, hogy a tégelyek között volt egy Utolsó Esély kenőcs is, ami teljességgel rákenődött a bucskázás és gurulás közben. Így a lépcső tetején még halott volt ugyan, de mire leért az aljára már újra élt. (Szerencsés véletlen nemde?! De az is lehet, hogy Jaspree vigyázza így gyermekeit! ☺) Grongo állítólag felmerészkedett a jégre, s aztán később ott érte végzete. (Minek „tépem” Én a szám, hogy veszélyesek a téli sportok? ☺) No! Mindegy, szóval végül is a békalábital hatása lassan elmúlt, a troll végzetét, meg ez okozta, vagyis az, hogy grám... a Harcos végül is kettévágta. A feldarabolt, troll íjász, ájult testvérét a Harcos: egyszerűen lefejezte. (A Harcost mintha valami rém fertőzte volna meg, talán ezért olyan nehéz kimondani a nevét, vagy az is lehet, hogy a saját életéért küzdve vérengző szörnyeteggé vált... ☹☹, ki tudja?) A tény viszont az, hogy a harc után lepihentünk, gyógyulni és felébredni. S mire másnap délben visszamentünk, a Harcoson már nyoma sem volt semmiféle vérengző kedvnek, sőt talán ő volt köztünk a legnyugodtabb. (A szörnyeteg tehát nappal alszik... ☺☺) Hát igen, nem csak mi erősödünk meg a pihenéskor, hanem ellenfeleink is, vagy legalább is újra voltak őrzők a Szentély körül. Így újabb csata kezdődött, bár ez koránt sem tartott oly hosszú ideig, mint az előző napi. Adeptusokkal már nem volt dolgunk, de azért így sem ment minden simán, mert bezárkóztak a mocsok thériaiak. Szerencsére Ghrámárthnak sikerült a kapu mögé keverednie, mielőtt az becsukódhatott volna. Így minden reményünk benne volt. (vagyis a szörnyben, aki benne lakozik... ☺) Nem kellett sok idő, s a csúcson lévő csapóajtó kitarult s mögötte Ghrámárth pislogott. Tehát bejutottunk. Már csak valami kincseskamrát kellett keresni, és már meg is van a medál, aztán vagy közben jöhetnek a rabszolgák, vagyis mehetnek. ☺ Lefele menet még kisebb ellenállásba botlottunk, de a Hóvihar ellen nem tehettek semmit. Az utunkat álló rácsakadályokon könnyedén átlisszantam, s a túloldalt talált kapcsolóval sorra kinyitogattam a lezárt folyosókat. Már szinte majdnem leértünk a legalsó szintre, de még mindig nem leltük meg a helyünket. Aztán találtunk pár raktárt, élelmiszer és fegyverek tömkelegével. Meg lett a „fő-fő-főnök” pazarul berendezett szobája is, de sehol sem volt az amulett. Hatalmas felfordulást csaptunk, s miközben az amulettet kerestük találtunk egy festményt, meg valami naplóféleséget. Az előbbi egy vérelfet ábrázolt, nyakában az amulettel. Az utóbbival nem volt akkor időnk foglalkozni. (Pedig, ha lett volna már régen vissza, a vérvadon felé tartanánk...) Aztán a következő ajtó mögött a rabszolgák várták a kiszabadítást. A pár thériai rabszolgahajcsár végül, látva az erőfölényt, megadta magát. A láncok gazdát cseréltek. Majd útba és eligazítás következett az élelemraktár felé, és hogy a lényeg a gyorsaság, mert valószínűleg jön vissza a Drakkar. Kiderült, hogy a thériai rabszolgatartó főnök megszökött. Már a kezdetektől sejtettem, hogy van itt valami titkos alagút, ami a dzsungelbe vezet. Az egyik hozzáértő, felszabadított rabszolga segítségével meg is találtuk a titkos folyosót. Aztán uzsgyi, irány a menekülő után. Gyanúm beigazolódott, a titkos folyosó a dzsungelbe vitt minket. Nem kellett sok idő s miután a servosi rengetegben ráakadtunk üldözöttünk nyomára, hamarosan ő is előkerült, s hogy ne meneküljön tovább, kezét Összeragasztottam az egyik fatörzssel. Beértük. Vallatóra fogtuk az embert (!), a medállal kapcsolatban, s megtudtuk, hogy a vérelf, akit a festményen láttunk, az egy thériai Dálnok. Hű! A fenébe, akkor irány vissza a Szentélybe, bár már előre tudtuk, hogy úgysem találjuk meg. Hiszen emlékeztünk Bocaccio alakváltó és hangutánzó képességeire, amit most ellenfelünk tökéletesen használhatott az észrevétlen eltűnésre. ☹ Hogy mi lett szerencsétlen thériai főnökkel a nagy kavarodásban, arra már nem emlékszem, bár szerintem valamelyikünk, engem kizárva, lett a végzete. Visszaértünk a Szentélybe és ahogy gondoltuk, sehol egy lélek. Damien körbejárta az épületet

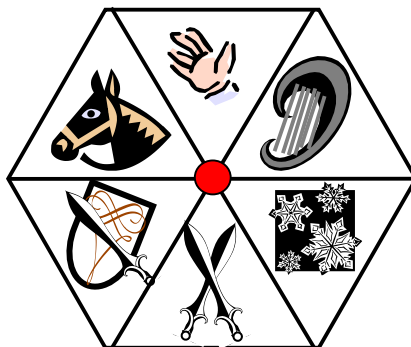
nyomokat keresvén, amin a vérelf után eredhetnének. És igen. Meglett az álnok amulett-tolvaj nyoma. Irány a kedves Servosunk. (Utálom ezt a hajcihőt... ki, be, ki, be... ☹️ lassan térkép nélkül eligazodunk Servosban. ☺️) Egy óras erőltetett menet következett, melynek vége az lett, hogy a vérelf nyomai egyszeriben eltűntek, mintha megtanult volna repülni, de az is lehet, hogy hajóra szállt. S inkább ez utóbbi a valószínűbb. No mindegy, akkor majd legközelebb. Azonban akkor van egy jó hír, mégpedig az, hogy van időnk kifosztani a Szentélyt, hisz nem kell tartanunk a Drakkar megjelenésétől. Tehát irány vissza a Szentély! (Jajj ne, már megint?! ☹️) Visszaérvén megpakoltuk McMorgó lovacskáját, aztán mivel kevésnek bizonyult, gyúrtam pár földgölemet is, a többi pakknak. Mindent vittünk, ami mozdítható volt, végül is megoldoztunk érte. Ami meg nem mozdult, az a tűz martaláka lett. ☺️

Felpakolt csapatunk tehát útnak indult Bartertown felé. S már alig vártuk, hogy kalandunkról beszámolhassunk Bocaccionak. Amikor beértünk Bartertownba Bocaccio segítségével minden szerzeményünkön túladtunk (a varázstárgyakat leszámítva), majd felszerelkeztünk és kört léptünk, s mindenki beleegyezésével megalkottuk első Csapatmintánkat.

Bocaccio, Damien, Grongo, Gh'raa Maarth, McMorgó, és Én Scyzis... együtt... mi lettünk a **Halálcsalók!** Közös célunkká kovácsolódott a kölcsönös segítség és a fejlődés, valamint célunk lett a Halálcsalók Legendájának építése. Vezetőnk, titkos szavazás eredményeként, Bocaccio lett. Fogadalmainkat véresküvel pecsételtük meg, majd csapatunk tagjai: előre elkészített mintatárgyaink segítségével, együttes erővel, megszótták Csapatmintánk mágikus rajzolatát. Jelképünk a következő lett.

Egy hatszög mely hat egyenlő oldalú háromszögre osztott. Minden háromszögben egy-egy jel, mely csapatunk egyes tagjait szimbolizálja. McMorgó, a Lovas: jele egy ló, hogy miért az gondolom nem szorul magyarázatra. Damien, a Szörnymester: jele egy kéz, mert hiszen puszta keze, minden fegyvere. Bocaccio, a Dalnok: jele egy lant, értelemszerű, hogy miért. Gh'raa Maarth, a Harcos: jele egy pajzsra fektetett kard, ezt sem kell magyarázni. Grongo, a Kardmester: jele két egymást keresztező kard, diszciplínájából adódik, hogy miért. És végül Scyzis, azaz Én, az Elementalista: jelem néhány hópehely, hiszen a jégmágia az erősségem. A Jelképünk közepén egy vörös pont látható mely a Halálcsalás vérbűbáj stilizált rajza.

**EZTÁN NEVÜKET, S TETTEIKET LEGENDÁK ZENGIK MAJD,
ÍM ITT VAN HAT HŐS, KIK SZEMBESZÁLTAK A HALÁLLAL!
HATALMUK S HÍRNEVÜK ÖRÖKKÖN ÖRÖKKÉVALÓ,
HISZEN ŐK AZOK: A HALÁLCSALÓK!**



FELJEGYZÉSEK

MEGISMERT TEREMTMÉNYEK

Csontköpők: Apró termetű, fürgé mozgású teremtmények. Általában nagyobb csobortba szerveződve élnek. Nem támadnak csak, ha számfőlényben vannak. Valószínűleg áldozataik csontjait is elropogtatják, s később valamiféle csontszilánk daraként köpik újabb ellenfeleikre. Nagyon veszélyesek, hiszen meglepetésszerűen, lesből támadnak és leendő eledelükre ürítik korábbi áldozataik csontmaradványait. Ügyesen és gyorsan kitérnek bárminemű támadás elől, bár varázslatokkal könnyedén elbánhatnak velük. Éppen ezért kedvelik a magas aljnövényzettel borított területeket, ahol elbújhatnak a varázslók szeme elől. **BESOROLÁS:** Primitív humanoid (szörny?).

Óriáspókok: Szintén falkában vadásznak, főként az éjszaka leple alatt. Hatalmasra nőtt tarantula pókok, akik nem rettennek vissza semmitől sem. Erős és pengeéles csáprágóikkal támadnak, s olykor nagyra nőtt lábukkal megragadják áldozataikat. Képesek ragacos háló köpködésére is, de szerencsére ez nem bizonyított. Mint általában az álatok viszolyognak a tűztől, de ez nem azt jelenti, hogy fejvesztve menekülnének egyetlen fáklya látványától. Sőt a tábortűz fényére merészkednek ki sötét rejtekükből. Nagyobb erdőkben honosak. **BESOROLÁS:** Vadállat.

Indás Káoszfa (Carnix): Egyszerű erdei fának tűnik, de ez a világ legjobb álcája, egy nagy erdőben. Éppen ezért mindig meglepetés szerűen támad. Gyors és ügyes, de legfőképp erős, csápszerű indáival először megragadja áldozatait. Majd a tehetetlen foglyait egy föld alatti üregbe gyömöszöli, ahol aztán rögtön meg is kezdi az emésztésüket. A felszabadult csápjaival újabb áldozatok után ered. Ezekkel a csápokkal támad, irdatlan nagyokat tud vele csapni. Sokszor elég egy pofon és az ájult áldozat máris az üregben találja magát. Az üregben aztán erős savval bontja le áldozatai tápértékben gazdag testét. (Mit ne mondjak elég nehéz kijutni a „gyomrából”, de azért megoldható.) Használjunk tüzet, mert azt nem szereti, csak úgy, mint az összes fa. (Sajnos nekem csak jegem volt, de az is jónak bizonyult.) **BESOROLÁS:** Intelligens, húsevő növény. –

Vérelfek: Fogj egy elfet, mártsd bele fekete szurokba, majd dobd be egy tüskés bozótosba és lám mit kapsz?... Egy dühös elfet, aki majdnem úgy néz ki, mint egy vérelf. ☺ No de félre a tréfával, hiszen nincs semmi mulatságos egy vérelfben. Főleg, ha azt vesszük, hogy nem kaerekben vészelték át a csapást. Nem mulatságosak, inkább eszement idióták... ☺ Na igen, ez meg is látszik rajtuk, hisz még egy rendes ruhájuk sincs. Mindazonáltal valamiképp mégis gyönyörűek. S jobb, ha tisztelettel beszélsz velük, ha egyszer is összefutsz egyikükkel. Persze, ha a Vérerdőben bóklászol nem is egyel találkozol majd. És együtt, a saját otthonukban nagyon de nagyon veszélyesek ám. Ha nem a szeretett erdejükben jössz össze velük, akkor ajánlom, jól gondold meg mit, s főként: hogyan mondasz bármit is nekik. Bár jó ötlet mesélni nekik szeretett erdejükről, hogy ott minden milyen csodás, azok a remek lombvárak, meg az a sok érdekesség. S talán elfeledett emlékeket ébreszt sötét szívükben, s talán életben hagynak. ☺ **BESOROLÁS:** Névadók.

Ent: Olyan fák, akikben öreg és intelligens faszellemekek laknak. Főként már maga a fa is nagyon öreg, hát még, ha a méreteiről beszélünk, nem az éveiről. Lehet, hogy intelligensek, de a végtelenségig ostobák, talán még a trolloknál is nehézfejűbbek, pedig az Entek feje úszik a vízen. ☺ – Szóval ez az intelligencia... hogyis mondjam... inkább csak az egyszerű fák közül emeli ki őket. Hát igen akkor valószínűleg ezen okból nőttek olyan hatalmasra. ☺ A legrosszabb párosítás: Hatalmas erő, de csöppnyi ész. (Pedig, ha engem nézünk: Pöttöm és gyenge, de hatalmas IQ. ☺ Nem is vagyok szerény... Az érem két oldala...) Persze, hogy ez azt követeli a névadótól, hogy tiszteljék az erősebbet. Az Ent is ebbe a csoportba tartozik, az erősek csoportjába. Kellő tisztelet és máris a „tenyeredből esznek”... **BESOROLÁS:** „Intelligens” növény.

MEG UGYAN NEM ISMERT TEREMTMÉNYEK, DE AZÉRT ELMONDHATJUK, HOGY LÁTTUNK ILYET IS

Lilamajmok: Nevében benne foglalatik minden, amit megtudtunk róluk. Több csoportot is látunk a Servos fának lombkoronáin pihenni. Talán csak azért nem támadtak meg minket, mert már jóllaktak, vagy mert növényevők. Passz.

Zöldjaguár: El se hittem, amikor mondták a többiek, hogy „– Nézd, ott távol a bozótosban, ott egy zöldjaguár!” De mint azt magam is nagy nehezen észrevettem, tényleg ott volt. Úgy tűnt épp a lilamajmokra fáj a foga. (Lehet, hogy a jaguároknak is afféle színváltós bőrük van, mint nekünk szélszerzeteknek?) Szerencsére, nem vett minket észre, mi könnyebb prédák lettünk volna, hiszen alig vettük észre őt Servos dzsungelében.

Jószagúmálnabokor: Senki ne gondolja, hogy ez a név egy idilli erdei málnabokor elnevezése. A bokrot magát a Vérvadonban láttuk, s a vérelf felderítőknak köszönhetjük, hogy nem estünk „mézesmadzag” szerű csapdájába. A bokor ugyanis húsevő növény volt, s igencsak vérszomjas. Pedig, csak egy darab kavicsot kapott a vérelftől ajándékba, s micsoda lármát csapott... (Szörnyű és Én még enni akartam, azokból a csodás málnákból...☺) –

CSAPAT KIEGÉSZÍTÉS:

1. **Charr'dian:** Sajnos Parlainthban elváltak útjaink s azóta nem is láttuk, nem hallottunk felőle. Én azonban úgy hiszem, hogy jól van, mert eléggé szívósnak ismertem meg ahhoz, hogy egyedül is megállja a helyét.
2. **Grongo:** Még mindig önfejű, makacs és ellenszenves egy alak. Ám most már makacsságával együtt elválaszthatatlan része csapatunknak, s minden antipátiája lázadás a jelen ellen, mellyel segít s támogat minket. Le sem tagadhatja Lochost iránt érzett tiszteletét. S minden rossz tulajdonságával együtt kezdem megkedvelni. Valószínűleg ezt már Ő is megsejtette, s ezért lett még konokabb.
3. **Bocaccio:** A Dalnok nem változott semmit, vagyis még mindig szép, diplomatikus, ötletgazdag, megnyerő, illemtudó, segítőkész, megfontoltan bátor, céltudatos, figyelmes és előzékeny, valamint szerintem a legfontosabb: nemcsak hogy van, de kifejezetten jó is a humorérzéke. Immár csapatunk elismert vezetője. S nélküle nem lenne teljes az életem.
4. **Damien:** Ő a kedvencem. A kedvencedik kedvencem. Testvéremként szeretem, mégha olyan zárkózott is, hogy senkinek sem enged bepillantást lelkébe. Mindazonáltal hiába rejtegeti előlem igazi énjét, Én már tudom, hogy ki Ő valójában. Hiába szóltan, hiába csak a harc megszállottja, hiába jár nyomában pusztulás, Én tudom, hogy belül, legbelül lelkében a szeretet, s az élet fénye ragyog.
5. **Gh'raa Maarth a Kimondhatatlan:** Sokáig kimondani sem tudtam a nevét harcos társunknak, de ahogy egyre több és több időt töltöttünk együtt, már leírásával is úgy ahogy megvagyok, igaz a kiejtéssel néha még mindig gondjaink vannak. (Bár ismerek legendákat egy T'skrang elementalistáról, akit Xy'hoyho Rintronak hívtak, s hát beletellett egy kis időbe, mire megtanultam kimondani a nevét...☺) Mindazonáltal szerintem a harcosunk Ősei mókás lények lehetek, ha efféle névvel „áldották” meg gyermeküket. Ugyanakkor meggondolatlanok is voltak, vagy nem hitték, hogy fiúk valamire is viszi, s nem gondolták, hogy legendássá válását igencsak megnehezíti egy ilyen kimondhatatlan név. Hiszen a Tett mellett a Név az, ami fennmarad. S a Név az, ami megnevez! S hát ugye nem csak egy kimondhatatlan nevű harcos létezik... Jellemzésére visszatérve, remek kardforgató, talán még Grongot is lepipálja. Viszont míg Grongo ésszel küzd, úgy Ő... hogy is mondjam... fanatikus hévvel. S amint közel van halálához, felszínre tör belőle valami gonosz szörnyeteg, aki nem kímél, nem gondol, nem érez, csak öl. Borzongató, hogy egy ilyen gyilkológép, amúgy milyen kedves is tud lenni. S a csatákon kívül barátságos, nyugodt természete meghazudtolja harci önmagát. No igen, „Minden éremnek két oldala van.” – tartja egy régi mondás, s hogy ez milyen igaz, arra csak most kezdek rájönni.
6. **McMorgó a lovas:** A törpe fajtájához hűen szívós, egy szerzet, s csatáinkban joggal rászolgált a Sebnyelő becenévre, bár eredeti neve is épp ráillik. Úgy még nem sikerült megismernem, mint a többieket, de ami késik, az nem múlik... Még pár szót szólnék hűséges társáról, akit talán mindennél – talán még saját magánál is – jobban szeret, nevezetesen Pierről, egy gyönyörű, fekete szőrű, robosztus, erős testalkatú, vértetes harcipóniról, aki mostanában nemcsak törpe barátunk hátasa, hanem az Enyém is. ☺

PARLAINTH

Hosszú várakozás után végre sikerült felkerekednem. Egy értékes szállítmányt vittem a szerencsét megkísértők városába, hogy busás haszonnal adjak túl rajta. Természetesen e vállalkozásomat alaposan be kellett biztosítanom. Az út ugyanis meglehetősen veszélyesnek ígérkezett. Zsoldosokat béreltem hát, hogy karavánomat védelmezzék.

Mint az utazás második hetében kiderült nem tévedtem a veszélyeket illetően. A pusztaságban egy csapat lovas ork haramia akart kirabolni minket. Ők voltak az ork Perzselők. Miután fizetni nem akartam, s ezt egyenesen a szemükbe is mondtam, elég idegesek lettek. Egymás után rohamozták meg a karavánunkat. Csak úgy dübörgött a föld. Bizony majd' ott hagytam a fogam. Szerencsére jól választottam adeptusokat, egy összeszokott csapatot. Ők Halálcsalóknak hívják magukat. Mindannyian megdolgoztak a pénzükért: az ork kardmester: Grongó, az elf állatszelistája: Damien, a kobzos: Bocaccio, na meg a szélszerzet elementalista: Scy. Segítségükkel megfutamítottuk az orkokat, elragadtuk a vezér lovát, és napokkal később sikeresen elértük Parlainth falait.

Az árú a tervek szerint elkelt, sőt, a herceg engedélyezte, hogy dolgozgassak a helyi kovácsműhelyben. Persze ebből is megvolt a haszna, jócskán. A Halálcsalók természetesen nem elégedtek meg szerény fizetésükkel, a szörnyektől hemzsegő városban próbáltak pénzt szerezni. Folyton a könnyen megszerezhető vagyonokról regéltek. Nem tudom miképpen bolondítottak meg, de végül megkértem őket, hadd tartsak velük. Elvégre én is jól forogtam a kardot.

A város elhagyatott utcáin harcolva már nem láttam olyan könnyűnek ezt a pénzszerzést. Végtére is mennyivel egyszerűbb elkészíteni egy díszes kardot. Arról nem is beszélve, hogy mennyivel veszélytelenebb. Az egyik házban, a föld alatt olyan lényekbe botlottunk, amilyenekkel eddig még nem hozott össze a sors. Nem fogta azokat a kardom, pedig meg van rendesen erősítve. Egykét csapásuk után jobbnak láttam a dolgot a Halálcsalókra hagyni. Úgy tűnt azonban, hogy ők sem igen boldogulnak a köemberekkel. Miután senki sem érzett magában elég erőt a lények legyőzésére elhagytuk a helyet.

A várva várt kincset tehát nem találtuk meg. Mivel rengeteg pénzt költöttem a megfelelő felszerelésre az erszényemben már nem sok maradt. Kénytelen voltam a műhely végében meghúzni magam. Még szerencse is, hogy ilyen közel voltam a tűzhöz. Kaptam ugyanis egy jól fizető munkát egy fajtársamtól. Ő is ismerte a Halálcsalókat, de azt hiszem nem rajongott értük különösebben. Mivel nekem semmi okom nem volt ártani a csapatnak kicsit mellébeszéltem, de mint később kiderült hiába. A kobzos hozta a hírt. A csapat majd' minden tagja fogságba esett.

Jó két órán át: törtük a fejünket, de végül kiötlöttem egy épkezláb tervet. A munka nagyobbik részét a kobzosra hagytam, elvégre én nem vagyok csapattag. A lényeg az, hogy némi mágia segítségével sikerült kiszabadítania a társait. Mondanom sem kell, ezek után azonnal elhagyták a várost. Én azonban maradtam.

A munka egyre csak jött, én pedig dolgoztam, amíg bírtam. De fáradásom nem volt hiábavaló. Bár csak a haszon fele maradt a kezemben, még így is kisebb vagyonnal hagytam el Parlainthot. Arról nem is beszélve, hogy találtam egy-két ritka száltárgyat, melyeket még a másfélszeres áron sem sajnáltam megvenni.

ALKONYSÉTA

Bartertownba indultam, és nem is gondoltam arra, hogy valaha kincsvadászatra adom a fejem. Úgy két hétig bírtam. Akkor furcsa hiányérzet uralkodott el rajtam. Hiányzott a veszély, a harc. Magam sem értem. Mivel a Halálcsalókban nem csalódtam, az ő keresésükre indultam. Egy kis kérdezősködés után a csapat egy eddig ismeretlen tagjára, egy törpe lovasra, Mc Morgóra bukkantam. Ő igazított útba. Nagy sokára meg is találtam őket Urupában, az Aras-tenger legnagyobb

kikötővárosában. Éppen időben érkeztem. Alig pár nap múlva ugyanis útnak indultunk az Alkony-hegység felé.

Az utazás módja oly rendhagyó, hogy mindenképpen szót kell ejtenem róla. A szélszerzet acél szárnyakat varázsolt a társaság hátára. Ezekkel aztán repülve tettük meg az út legnagyobb részét. Meg kell hagyni, így feleannyi ideig sem tartott feljutni a hegyre. Egy ősi feljegyzés szerint ugyanis itt állt egy troll égirabló banda szálláshelye, melyet egy szellemmágus – gonosz mágiája segítségével – egymaga foglalt el. A történet elég rémisztően hangzott, legalábbis első hallásra. Mivel azonban mindez jó két emberöltővel ezelőtt történt, valószínűsítettem, hogy a mágiahasználó már meghalt. A rablók és a mágus által összeharácsolt kincsek az én szememben jókora halmot tettek ki, így hát jókora lelkesedéssel vártam a fejleményeket.

A csapat kiegészült egy régi tagjával, Gh'raa Maarthtal, egy harcossal. Megjegyzem a legjobb, akit valaha ismertem. Ez az első komoly összecsapásban derült ki. A szellemmágus tornyában bolyongva pár csapda kikerülése után rábukkantunk a hely valódi őrzőjére, egy ötfejű szörnyetegre. A teste majd tíz méter hosszú, és öt méter magas volt. Egy óriási, pikkelyekkel borított gyík állta utunkat, egy gigászi csarnok közepén. Nekem bizony a legendák sárkányait juttatta eszembe.

Nem voltunk megveszve, hogy ész nélkül nekirontsunk egy ilyen hatalmas és bizonyosan veszélyes bestiának. A szélszerzet az összecsapás előtt komoly varázslásba kezdett. Mire a végére ért pajzsainkon villámok cikáztak, hátunkon ott feszültek az acélszárnyak, s éreztem, hogy a testemben is a mágia félreismerhetetlen energiái munkálnak. Mi eközben lélekben készültünk fel a harcra. Úgy estem az ötfejűnek, mintha azt várnám, hogy első rohamunktól holtan rogyjon össze. Bizony nem így történt. A csapásaink ütötte sebek egymás után forrtak össze a pikkelyes testen, miközben rajtuk egyre gyarapodtak a fog és karomnyomok.

Nem sok időm volt a többiekre figyelni, azt azonban hallottam, hogy a harcos felfelrikolt. A különös hang arra készítetett, hogy odapillantsak, hogy lássam a számomra öngyilkosságnak tűnő, zuhanórepülés közben végrehajtott támadásait. Persze a többiek sem tétlenkedtek. Láttam a szélszerzet által teremtett, s a szörny körül örvénylő mágikus vihart, s néha feltűnt a szemem sarkában az elf is, ám rájuk nem vesztegethettem több időt. Nem tudom mióta folyt már a harc, mikor én kidőltem. A testembe ágyazott vérbűbáj mentette meg az életemet. Mikor magamhoz tértem a többiek az eszméletlen lényt próbálták meg átsegíteni a túlvilágra. Nem voltam rest a segítségükre sietni. Sikerünket az tette egyértelművé, hogy a test egyszer csak eltűnt a szemünk elől.

Rövid pihenő után folytattuk a kutatást. Találtunk egy varázskört, mely állítólag a benne lévő, asztrális síkra nyitott kapun átjövöket hivatott féken tartani. Ezt jobbnak láttuk nem bolygatni. (Bár megfordult a fejemben, hogy átfutok a körön, s felmértem a mögötte lévő folyosórészt, de erről lebeszéltek.) Mivel a folyosó egy része beomlott a csapat nekiállt ásni. Jómagam ez idő alatt inkább a talált fegyvereken dolgozgattam.

Jó pár nap után szabaddá vált az út. Így végül megtaláltuk, amit kerestünk. A szellemmágus sírját nem bolygattuk, dolgozószobáját azonban alaposan átnéztük. Sok egyéb mellett volt ott egy alkimista labor, egy mágikus troll dárda, egy kristálypajzs és a szellemmágus varázskönyve. Számomra a labor volt a legfontosabb. Fogtam hát a kémcsöveket, tégelyeket és mozsarakat, és szépen becsomagolva elraktam mindet. Így végre kamatoztathatom alkimistatudásomat. Titkon azt remélem, hogy ha elég hasznos leszek a csapatnak egyszer én is: Halálcsaló lehetek.

SÁRKÁNYOK KUPÁJA

Pár napja nem írtam semmit, hát most bepótolom. Bartertown után most alkalmam nyílt venni egy házat Urupában is. Vállaltam egy kevés munkát, és a Halálcsalók tagjait is kiségtettem némi fegyvererősítéssel. Ezalatt a többiek a tárgyak után nyomoztak. Sikerült is kideríteniük, milyen kulcsismeretekre van szükség. Ezeket látva azonban úgy döntöttünk, hogy a száltárgyakat, ha lehet, inkább pénzre váltjuk. Így hát utunk az égi rablók területére vezetett. Mondanom sem kell, hogy nem sok jót reméltem ettől a társaságtól. Így, utólag azonban belátom, tévedtem. Acélszárnyainkkal

berepülve a rablók „falujába” először a meglepetést olvastam le az ott lévők arcáról. Nem sokkal később persze fegyveresek gyűrűjében találtuk magunkat, de ez már nem sokat számított. Ekkorra már magabiztosan kértem fajtársaimat, hívják ki vezetőjüket, ugyanis beszédünk van vele.

A vezér egy hatalmas, méltóságteljes troll volt. Teljes testét kristályvért fedte, oldalán kristálykard himbálózott. A tárgyalás békésen, egy kupa bor mellett zajlott a vezéri házban. A dárdáért, és a pajzsért igazán jó árat alkudtam ki. Kisebbfajta vagyont. Most már értem miként lehet ilyen sok drága fegyver, vért és mágikus mifene a csapatnál. Urupában, a részemet magamhoz véve én is bevásároltam.

Ennyi harc után jólesett egy kis pihenés. A Halálcsalókat vendégül látva még csak nem is unatkoztam. A könyvtárban utána néztem az ötfejű lénynek, hátha a balszerencse még egyszer az utunkba hoz egy hozzá hasonlót. Kiderült, hogy a hozzá értők árnyékhidrának hívják. Ez egy mágusok által kedvelt, megidézett lény. Leginkább a sárkányokhoz hasonlít, bár lényegesen gyengébb azoknál. Meglehetősen ostoba, ráadásul a fényre, és a tűzre is érzékeny. Ezt jó lesz megjegyezni. A könyv szerint kincseket gyűjt a barlangjába. Mi nem találtunk nála semmit, de ez biztos azért van, mert úgy idézték meg. Kár érte, bár most nem panaszkodom, elég jól állok anyagilag.

Nos a hidráról mondjuk ennyit éppen elég leírni. Bár elég érdekes a téma. Talán később még utána olvasok. Azt azonban mindenképpen meg kell említenem, hogy a csapattal együtt engem is meghívtak Florimel báljára. Ő az a nemes, aki havonta legalább egyszer rendez egy bált. És felfigyelt rám. Rám, a kovácsra. Szenzációs. Erre az alkalomra legalább úgy készültem, mint a harcokra. Elvégre ez volt életem első igazi bálja. Az estélyre egy jó minőségű, díszes, de nem hivalkodó ruhát vásároltam. Meg kell adni a módját.

A Halálcsalókkal együtt érkeztem a bálra. Grongo egy kicsit késett, de elhozta kedvesét, egy helyi ork nőt. Mit mondjak, megérte eljönni. Színek kavalkádja, szolgák és vendégek hada fogadott minket. Egy hatalmas terembe vezettek, ahol már szólt a zene, s az egybegyűltektől táncoltak, vagy csevegték gondtalan. Én is hamar „elvegyültem”. Kiszemeltem magamnak egy troll nőszemélyt, s udvariasan beszédbe elegyedtem vele. Mint kiderült ő is adeptus, egy íjász. Jó táncos, elbűvölő beszélgető partner, egyszóval kiváló pár volt. Sajnos kapcsolatunk csupán a bálra korlátozódott.

Jócskán benne jártunk az estében, mikor megérkezett a házigazda, Florimel. Testét lángok övezték. Bizonyára csak a látvány kedvéért, mert később a közelében nem éreztünk meleget. Jó szórakozást kívánt mindenkinek, majd ő is csatlakozott a mulatozókhoz. Később hívatott, s egy küldetessel bízott meg minket.

Igen, így történt. Ha nem ő, és nem ezek után kérte volna, talán el sem indulok. Halálcsalók ide, vagy oda a Sárkány-hegység nekem elég veszélyes helynek tűnik. Akkor, és ott azonban megtiszteltetésnek tűnt, hogy a segítségére lehetek. Egy fakupát kellett elhoznunk onnan. Senki sem kérdezte, miért kell neki. A felkínált pénz sem volt kevés, elindultunk hát.

A hegyig elég hosszúnak tűnt a hajóút. Ugyanis a hajónkat, a Vízisárkányt t'skrangok irányították. Nincs nekem semmi bajom a fajokkal. Senkit sem utálok csak azért, mert orknak, elfnek, vagy szélszerzetnek született, na de ezek a t'skrang hajósok. Folyton beszélnek. Vagy ha nem beszélnek, akkor füttyörésznek, vagy dudorásznak. Nincs egy csendes pillanat a közelükben. Rosszabbak még Scynál is. Mindenesetre elértük a megadott helyet. Egy hatalmas barlangszájat. Szinte vártam, hogy előrontson belőle egy sárkány. Nem is kellett sokáig várnom. Egy gigász csörtetett elő, s nekünk esett. Nagyobb volt még az Árnyékhidránál is. A lábunk egy pillanatra földbe gyökerezett, amikor elüvöltötte magát. A hegyek is beleremegtek talán. Aztán nekitámadtunk. Hatalmas teste fürgén mozgott, pikkelyei keményebbek voltak a páncélom acéljánál, de nem ez volt az igazi baj. A gondot az okozta, amikor ez a tizenöt méteres monstrum a levegőbe emelkedett. Onnan pedig ránk okádt a tüzes leheletét.

Azt, hogy élek még Scynak köszönhetem. Legalábbis úgy hiszem. Ugyanis ő oltott el, egy varázslatával. A sárkánylángról sokan úgy hiszik, hogy semmiben sem tér el a hagyományos tűztől. Nos, ők óriásit tévednek. Nem csak forróbb a láng, de ragacsosabb. Aki nem látta, nem is igen tudja

elképzelni. Mintha folya, rátapadna mindenre, amit megégethet. S hidd el, ez mindent eléget. A fegyvert, a páncélt, húst és csontot. Talán még hamu sem marad abból, aki az útjába kerül. Egyszóval szerencsém volt, hogy élve megúsztam.

Amikor magamhoz tértem a dög már félig halott volt, de még mindig harcolt. Makacsul őrizte a barlangot, egészen haláláig. A barlangban megpihentünk egy kicsit, s elég sok varázsitalt felhörpintettünk, hogy legalább elviselhető szintre hozzuk magunkat. Senki sem vallotta volna be, de ez a harc mindanyiunkat kikészített. A pihenőt a sárkány megnyúzásával, trófeák beszerzésével töltöttük. Egy ilyen lényen sok dolog van, amiért pénzt adnak. Ilyen volt rajta az a furcsa szerv is, amely segítségével tüzet fűjt ránk. Később ezen tűzhólyag alapján azonosítottam a lényt. Ellenfelünk nem sárkány, hanem egy tűzgyík volt.

A barlang belsejében egy mágikus kapura, s egy oltáron hat arany kupára bukkantunk. Mindegyik kupában más ital volt. Az egyikben víz, a következőkben sör, bor, pálinka, szélszerzet ital, meg valamilyen gyümölcs nedve. Egy ideig törtük a fejünket, mit is jelenthet mindez. Én úgy gondoltam, talán nem az alkoholos italokat kell felhörpíteni a mágikus segítségért. De még így is maradt két serleg. Ezek között már nem igen tudtam volna választani. A harcos nem töprengett annyit, mint én. Felhörpintette a vizet, majd a kinyíló kapun át besétált a belső folyosókra. Mi is követtük volna, de valamilyen erő visszatartott minket.

Órák teltek el, majd egyszer csak a harcos megjelent az oltáron. Utolsó esély balzsam kellett ahhoz, hogy életet leheljenek belé. Elmonda, hogy a fakupát egy vértés harcos őrzi, és csak az arra méltónak, vagyis az őt legyőzőnek adja oda. Mivel erre még az első vereség után is Gh'raa Maathnak volt a legnagyobb esélye, őt küldtük vissza. Persze minden tőlünk telhető segítséget megkapott. Varázsitalokat, védővarázsokat, megymást. A második összecsapás lényegesen rövidebb volt az elsőnél. A harcosunk megdicsőülve hozta ki hozzánk a keresett kupát. Amivel aztán szinte azonnal meg is indultunk Urupa felé.

Tanulás, tanítás és részemről kovácsolás. A pihenés első napjai valahogy így teltek. Aztán rájöttem, hogy nekem Bartertownban van a helyem. Ott van ugyanis a környék legjobb páncélkovácsa. Meggyőztem hát az állatszeliidítőt, hogy utazzunk a városok városába. Bartertownban aztán én is mestert kerestem. Kitanultam a páncélkovácsolást, és végre komolyan foglalkoztam a sárkányok megismerésével.

MIRAM RÉME

Megint Urupában járok. Azért ragadtam tollat, hogy leírjam: vadászni indulunk. Egy barlangi rákot keresünk az északkeleti parton. A páncéljából ugyanis kiváló pajzsot, vértet lehet készíteni.

A tenger nyugodt, a csapat érzésem szerint már szinte unatkozik. Lehet, hogy csak az én véretem pezsdítette fel a tengerpartok ragadozójának felkutatása? A negyedik napon bukkantunk a rák nyomaira. Damien könnyedén követte őket, egészen a parton sütkérező gazdájukig. A ráknak, sőt nekem sem volt érkezésem feleszmélni, a Halálcsalók már ott is termettek, hogy végezzenek a lényvel. Grongon látszott leginkább, hogy mennyire várta már ezt a harcot. Alighogy csatlakoztam hozzájuk, a rák menekülőre fogta. A biztonságot nyújtó vízig azonban sosem ért el. Scy egy varázslatával bebörtönözte, egy másikkal pedig belülről semmisítette meg a szerencsétlent. Hatalmas mágiákat láttam aznap elszabadulni. Szinte már sajnáltam a ketrecben vergődő állatot. A páncélját megvettem a többiektől. Talán később készíthetek majd belőle egy vértet.

A vadászat után úgy döntöttünk, hogy északnak vesszük az irányt, Parlainth felé. Az Elfeledett Rémek Dzsungele előtt egy Miram nevű kis falura bukkantunk. Betértünk a falu fogadójába, szobát vettünk ki, vacsorát rendeltünk, és a helyieket szórakoztattuk csodás történeteinkkel. Egyszóval egy kellemes estét töltöttünk el itt, mielőtt nekivágtunk volna a bestiáktól hemzsegő erdőnek. Másnap reggel a fogadós útmutatása alapján felkerestem a hely egyetlen adeptusát, Algart, a varázslót. Szótlan, magának való ember ez a varázsló. Kérdéseimre a környékkel kapcsolatban szűkszavúan válaszolgat, úgyhogy nem is tartom fel sokáig.

A fogadóba visszatérve több érdekesség is vár. Scy szerint a környéken egy Rém garázdálkodik. Legalábbis az asztrális sík állapota szerint. Mc Morgót pedig egy furcsán viselkedő, „beteg” gyerekhez hívták el. Persze egy gyógyítóval többre mentek volna, mint szegény törpe lovasunkkal, de hát mégis. A törpék összetartása már csak ilyen. Lehet, hogy a Rém, és a gyerek megzavarodása szorosan összefügg. Az azonban bizonyos, hogy a reggeli étkezés a legfontosabb. Grongoval tehát neki is láttunk, hogy kiegészítjük a fogadóst a készleteiből.

Damien, és Mc Morgó sártól mocskosan estek be az ajtón. Zihálva mesélték, hogy mit találtak a gyereknél. Persze én nem értem a törpék lelki világához, a gyerekekhez pedig végképp nem, úgyhogy nem ítélem meg mindazt, amit elmondtak. Úgy döntöttem, hogy a legilletékesebb ez ügyben a helyi adeptus lehet. Benne bíznak a falusiak, no meg konyít a mágia magasabb formáihoz. Így hát elmentem érte. Nézze meg ő a törpe fiút.

Szerintem megjedhetett valamitől a gyerek. De nagyon, mert csak zagyvál össze, meg vissza. Egy szavát sem lehet érteni. Nem értem mi mit tehetnék érte. Persze Scy nyüzsög, mint mindig. Kutat a környéken, hátha talál valamit, ami segíthet. Azt állítja, hogy egy fával is beszélt, hogy kiderítsen valamit. A fa szerint az asztrál síkról érkezett valaki, vagy inkább valami egy hete. Talán igaz, mert az elmondottak alapján az állatszelistítő valóban megtalálja egy régebben erre járó nyomait. A nyomokat követjük, át a falun, a törpék házában, be az erdőbe, egészen egy barlangnyílásig. A megfelelő előkészületek után benézünk a barlangba. Odabenn sötét, és hullabűz fogad. A barlang mélyén rókák tetemeire, kisebb állatok csontjaira bukkanunk, ám a szörnynek nyoma sincs. Nem is bánom. Legalábbis, ha ez a Rém rejtekhelye.

Az eső szakad, mintha dézsából öntenék. Ilyenkor csak egy dolgot tehet a kovács: előveszi szerszámaint és dolgozik egy kicsit. Csak, hogy megnyugodjon, hogy csináljon valamit. Még akkor is, ha a fogadós furcsán néz rá, amiért mindezt az ivóban, a kandalló tűzénél teszi. A gyereknél semmi változás, a csapat nyugtalan. Nem jó ez így, de hát mit lehet tenni? Csak ütni a vasat, táplálni a tüzet. Most ez a legtöbb.

Az eső eláll egy kis időre, még a nap is kisüt egy kicsit. Mc Morgó tanácsára, no meg azért, hogy ne érezzük teljesen tehetetlennek magunkat, megindulunk a barlang felé. Ha szerencsénk van, ott találjuk a lényt, ami ezért az egészért felelős. Azért remélem, nem egy Rém az. A barlang előtt Scy éppen belekezdene a védő varázslatok hosszú sorába, mikor egy ocsmány féreg, egykét méteres, hófehér szörnyszülemény csúszik felénk a sötét odúból. Testéből apró kezek és lábak lógnak szerteszét, kapálóznak, csapkodnak, ahogy nekünk támad. Az első rohamból hiányzik a lendület, szerencsénkre. Csapásaink nyomán felhasad a rusnya bőr, s előtűnik a természetellenesen világos hús. A féreg süvöltve veselkedik újból neki, s másodszor sokkal eredményesebb. A kezek előbb Mc Morgót, majd engem ragadnak meg. Hihetetlen módon csavarnak egyet az oldalamon. A bőröm, az izmom, és az inaim egyszerűen elválnak a csontjaimtól, mintha le akarnának folyni rólam. A fájdalom elviselhetetlen. Csak képzeld el, ahogy elevenen megnyúznak, majd elhajítanak. Az ájulás kerülgetett, és azt hiszem a lovas sem lehetett sokkal jobban. Újabb csapások záporoztak a féreg testére, ami látványosan lassult az elmúlt pár szívverésnyi idő alatt. Azonban meg még ez sem állította. Harmadikként Grongot terítette le, combját felcsavarva mellkasáig. Ha nem velünk történik mindez, még mókásnak is találtam volna a groteszk testek látványát. Így azonban egy kissé elbizonytalanodtam sikerünket, megmenekülésünket illetően. Szerencsére a féreg sem volt sokkal jobban nálunk. Scy varázslatai és Damien karmos kezének csapásai alatt meg, megroggyant, s végül csak kilehelte a lelkét, ha ugyan volt neki olyanja.

VÁROS, A FELHŐK KÖZÖTT

A lábadozásról nem kell írnom, hiszen azt mindenki ismeri. Sőt, a dzsungelben való utunkról sem ejtek szót. Csak ismételném magam. Szóval onnan folytatom az emlékezést, hogy Parlainth falai alá értünk. Igazság szerint csak Mc Morgó miatt vagyunk itt. Ő még hisz abban, hogy e falak között nagy kincsek rejtőznek, amelyeket mi meg is találhatunk. Az elmúlt alkalommal szerzett tapasztalataim miatt én nem igen hiszek ebben. Ezért is kerestem fel a herceget, hogy engedélyét kérjem a munkához. Ő a helyi kovácsra bízta, ad-e nekem munkát. Így hát dolgozni kezdtem. A munka mellett persze én is bementem a városba a Halálcsalókkal. Ha nem is a nagy vagyon, de talán némi pénz és egy kevés tapasztalat reményében.

Az utcákat járva egy furcsa, grafityszerű, szürke házara akadtunk. Ez felkeltette az érdeklődésemet. Közelebről megvizsgálva tapasztaltam, hogy egészen üvegszerű. Egy kis mintát kapartam magamnak a falról, s éppen a gyúlékonyságát akartam megvizsgálni, mikor Gh'raa Maarth, a harcos megunt a várakozást, s berúgta a ház ajtaját. Odabenn egy alacsony alakot láttunk, majd a következő pillanatban csontjainkon tüskék sarjadtak, átszúrva a bőrünket. Ez nekem már sok volt a test ilyen formájú sanyargatásából. Mert egy kardcsapás okozta kín össze sem hasonlítható az egész testet égető fájdalommal. Szóval bevallom, én visszavonulót fűjtam. Hamarosan mindannyian kifelé támolyogtunk. Felépülésünk ideje alatt dolgozgattam egy kicsit, majd öt nap elteltével visszatértünk a harcok mezejére. Rövid időn belül összeakadtunk egy csapat tetememberrel, akik ki akartak rabolni minket. Bizony komolyan elszámolták magukat. Három pillanat alatt levágtunk, kettő azonban elmenekült. Egy pincelejárón át leereszkedtek királyságuk szívébe. Oda azért mi sem követhettük őket. Némi pénzzel a zsebünkben meggyőztük a lovast, hogy a pénz nem itt vár ránk. Hogy ne vesztegessünk túl sok időt az utazásra, megengedtünk magunknak egy kis luxust, és égi hajóra szálltunk. A hajó gyorsan hasította a felhőkkel tarkított eget, mígnem hatalmas robajjal meg nem állt, egy repülő városba fűrődva. Leesett az állam, mikor a hajó orrából letekintve egy kaer terére láttam.

Nem hagyhattuk ki, hogy át ne vizsgáljuk a környéket. Leereszkedtünk hát. Egy szentélyben rövid imát mormoltunk sikerünkért, majd nekivágtunk a kutatásnak. A legfelső szint semmilyen meglepetést nem tartogatott számunkra. Néptelen utcák, üres házak. Az első szinten (felülről lefelé számítva) már sokkal több mozgás volt. A házak között névadók sétáltak, a főtér felől ismerős kalapálás zaját hallottam. Természetesen a kovács háza felé vettem az irányt. Egy természetes obszidember ütötte a vasat. Velünk nem igen akart foglalkozni, de nem hagyhattam, hogy egy véletlenül felfedezett kaer kovácsa szó nélkül elküldjön. Hosszas unszolásra kijött velünk a térre, s elárulta, hogy a kaer ötszintes, s ebből ez az egy lakott. A szó valahogy az asztráltér romlottságára terelődött, majd a Rémek iránt érzett ellenszenvünkre. Ez a kovácsból – számomra érthetetlen okból – irdatlan dühöt váltott ki. Nem volt kétséges, hogy agyon akar csapni valamennyiünket.

Egymaga is veszélyes ellenfélnek számított volna, ám hamarosan egy harcos sietett a segítségére. A harcos pillanatok alatt a földre küldött. És alighogy felkeltem újra ledöntött. Grongo állt mellém, később ő locsolt fel. A harcos ennek ellenére egy percig sem hagyott lélegzethez jutni. A harmadik percben már a halálcsalásom is kiesett, előrevetítve végzetem. Ezúttal a Halálcsalók is lassúnak bizonyultak. Halálomat már ők sem tudták megakadályozni. Szerencsére az utolsó esély balsam visszahozott az élők világába. Sajnálattal tapasztaltam azonban, hogy a varázstárgyaimhoz kötött szálak felbomlottak. Sok munkám és energiám veszett így kárba. A lényeg mégiscsak az, hogy élek.

A kaer többi szintje romokban hevert. Kivételt talán csak azok a részek élveztek, melyeket (valószínűleg egy Rém miatt) lezártak. A legalsó szinten találtunk egy érdekes szerkezetet, a mágikus védelem központját. A harcos szerint a védő mágiákat vérmágiával erősítették meg. Az ilyennel pedig jobb vigyázni. Találtunk hat apró orikalkum erszényt, bennük hat egység elemi levegőt. Ez éppen kapóra jött az égi hajó kapitányának. Szerény árat szabtam, elvégre nem akartam nyereszkeszni szorult helyzetén. Ő persze még ezt is sokallta, de hát ilyen az üzlet.

NAGYRATÓRÓ TERVEK

Végül azért csak elértünk Bartertownba. Ahol nekiláttam egy merész tervem megvalósításának. Erről a tervről azonban sajnos naplómban sem írhatok. Sok kellemetlenségem származhatna belőle. Elég az hozzá, hogy pompás tervet eszeltem ki, amivel kiérdemelhetném a Halálcsalók megbecsülését. Így talán bevesznek a csapatba. Ehhez Urupába kellett mennem. Ide csak Grongo kísért el. Néha meglepődöm rajta. Alig várja, hogy harcolhasson, könnyörtelenül öli az ellent, ám ha leteszi a fegyvert, a szíve visszahúzza kedveséhez. Ilyenkor néha már romantikusnak tűnik. Persze lehet, hogy tévedek. Nem nagyon ismerem az ork lelket.

A kezem remeg, de ezt most akkor is le kell írnom. Tervem sikerült, és életben maradtam. De nem sokon múlt, azt meg kell hagyni. A troll harcosok keményebbek a sziklánál. Minden megbecsülésem az övék. Az élők és holtaké egyaránt.

Grongo örömhírrrel fogadott. A kedvese gyermeket vár. Vagy gyermekeket, ki tudhatja még. Elmeséltem neki küldetésemet, szerencsés megmenekülésemet, s ezután két hétig mámorban úsztunk. Persze a boldogság mámorát a boréval vegyítettük, ahogy azt ilyenkor kell. Később a csapat többi tagja is megérkezett Urupába, s mi újult erővel estünk a hordóknak. Örömről az egekig szárnyalt. S tervem utolsó része is sikerült, a csapat tagjává fogadott. Nincs nálam boldogabb troll a környéken.

RÉMÁLMOK

A csapat a jól megérdemelt pihenés után újra égi hajóra szállt, s meg sem álltunk Jerris városáig. A közeli dzsungeltől remélünk némi izgalmat, hasznót, kalandokat. A biztonság kedvéért vállaltam némi munkát. Persze a dolgok korántsem úgy alakultak, ahogy azt vártam. Ugyanis a megérkezésünket követő reggelen azt tapasztaltam, hogy megloptak. Eltűnt a kalapácsom, ami roppant kínos, mert ez a tárgy a csapatba fogadásom jelképe. Az már szinte elhanyagolható, hogy a testemen több apró vágást is felfedeztem. Bömbölve rontottam ki szobámból, s a fogadóshoz rogtam. Társaim zöme már ott volt, s a törpét faggatta éjszakai látogatónkról, a szobák biztonságosságáról. A szerencsétlen csapos rémült arcát látva mérgem hamar elszállt. Vagyis csak elraktároztam, hogy a tolvajt kézre kerítve rajta töltsen ki. Scynak, és a tárgyaihoz kötött szálaknak köszönhetően könnyen követni tudtuk a tolvajt. Egészen addig, amíg a szálak el nem tűntek. A dolog újra felbőszített. Még az is előfordulhat, hogy a kalapácsomhoz is köt valaki egy szálát, csak hogy könnyebben ártalmamra lehessen. Útálom a tolvajokat. Persze régen sem kedveltem őket, ám a pénz ellopása feleannyira sem zavaró, mint a harcban szerzett, és hosszú hónapokig kutatott száltárgyaké.

Visszatértünk a fogadóba, hogy átnézzük a szobákat, kikérdezzük a lakókat. Többnyire segítőkész névadókkal akadt dolgunk, egy kivétellel. Egy kereskedő megmakacsolta magát, és elhatározta, hogy nem engedi meg, hogy átnézzük a szobáját. Nos azt hiszem elég rosszul döntött, főleg, ha figyelembe vesszük csapatunk ingerültségét. Jómagam vesztettem el leginkább a fejem. Rárúgtam az ajtót, majd közöltem vele, hogy most nincs kedvem győzködni. Ez nem igen hatotta meg. Olyannyira nem, hogy nekem esett. Nekem, egy törpe. Utólag már szinte szégyenlem is magam a miatt, ahogy elbántam vele. Társaim is megütköztek a dolgon. Grongo leginkább, hiszen ő a rábeszélő képességéről híresült el. Ráadásul a kereskedőt még hosszas pofozgatással sem lehetett magához téríteni.

A szoba is tartogatott meglepetéseket. Az egyik ládában egy ocsmány, de szerencsére veszélytelen főregre találtam. Törpealkar hosszúságú, nyálkás rondaság. Ráadásul elég agresszív fajta. Később megkérdeztük a kereskedőt a főregről, de fogalma sem volt arról, hogy került hozzá. Damien szerencsére megtalálta a lény nyomait, amelyeket követve eljutottunk egy belvárosi házhoz.

Bekopogtunk, az ajtót azonban egy rothadó hulla nyitotta ki. Mielőtt Grongo kedélyesen elbeszélgethetett volna vele nekirontottunk. A mozgó hullák eddig nem sok jót jelentettek. Ezzel a mostanival sem volt könnyű dolgunk. Az arcát valamilyen mágiával olyan rettenetessé változtatta, hogy én menekülőre fogtam. Tudom, hogy a mágia az oka, én mégis szégyenlem, hogy elfutottam. Később Damien elmondta, hogy rá is hatott a mágia, ám ő mozdulni nem tudott a félelemtől. (Szerintem még mindig ő járt jobban. Azt legalább nem látja mindenki, ha az ember nem mozdul.)

A hulla házában csapóajtó vezetett le a pincébe. Grongo nézett körül odalenn, de hamar rájött, hogy nincs odalenn sok látnivaló. Hacsak nem nevezzük annak a lent hemzsegő férgeket. Volt ott legalább száz. Nagyobbak, rondábbak és agresszívbak annál, amit mi találtunk. Úgy döntöttem vigyázok a csapóajtóra, míg Grongo kikérdezi a szomszédokat. Egy férget magamhoz vettem, s tanulmányozni kezdtem. Furcsa, de minél tovább figyel az ember, annál érdekesebbnek, szebbnek találja őket.

A szomszédok szerint a ház tulajdonosa már régen meghalt. Persze ezt mi is tapasztaltuk. De szerintük a ház üresen állt. Grongoval jártuk a várost, valamilyen megoldást keresve szorult helyzetünkre, amikor észrevettünk egy hatalmas, hólyagszerű, csápos lényt, amint az utcán tombol. Én azonnal nekiestem volna, de Grongo figyelmeztetett, hogy ez egy Rém, és komoly ellenfél. Még az egész csapatnak együttvéve is. Így hát összecsiszítottuk a csapatot, s együtt rohantuk le a lényt. Harcunkat nem is írom le, hisz oly' rövidre sikeredett. A Rém egymás után végzett velünk. Szerencsére ez felébresztett bennünket szörnyű álmunkból. Egy vérelek által őrzött laborban eszméltünk, kísérleti nyúlként érezve magunkat. Hasunkból különös dolgok kígyóztak a plafon felé. Kitéptük őket, majd felvettük a harcot a vérelekkel. Felszerelésünk nélkül sem bizonyultak túl komoly ellenfélnek. A házból kilépve végre Jerrisen találtuk magunkat. Úgy értem az igazi Jerris. Véget ért hát a rémálom.

Tévedni trollok körében is elfogadott dolog. Bevallom hát, hogy tévedtem. Ez még mindig az álom. Másnap reggel újabb meglepetés várt bennünket. Nekem mára az Igaz Troll Acélüllőm tűnt el. Ez már több a soknál, gondoltam. Az ivóba siettem, ahol már vártak társaim. Scy szerint mindazt, amit itt átélünk, csupán álmodjuk. Valaki, vagy valami befolyásolja az álmainkat, ráadásul mindannyiunkét egyszerre. Nem tudom miért, de engem hamar meggyőzött erről. Az jutott eszembe, hogy ha csak álmodjuk ezt az egészet, akkor van időnk bőven olvasgatni. Elmentem hát a könyvtárba, és elhoztam pár könyvet. Sárkányokról, hősök fegyvereiről. Hamar eluntam a dolgot. Talán azért, mert álmomban csak arról olvashattam, amit már amúgy is tudtam. A könyveket hátrahagytam, és lesétáltam az ivóba. Ott aztán kitöltöttem mérget a fogadóson (elvégre ez csak egy álom), majd a menekülő vendégeken, végül az utca árusain. Szembeszálltam a városőrökkel is, de végül mérgem elszállt, s inkább eltűntem előlük.

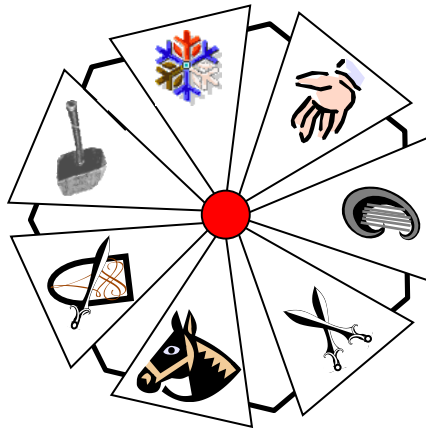
Scyról kiderült, hogy pusztán akaratával képes eltüntetni az álom részleteit. Most lassan elkezd eltüntetni a várost. Grongo és én a nappal próbálkozunk. Ha már változtatunk, változtassunk nagyot.

Végre! Ez a valóság. Na nem, ezt nem kiabálom el megint. Mindenesetre ez is valóságosnak tűnik. Ráadásul tőlünk száz méterre, a barlang végében két hatalmas fereg vonaglik. Gyanúsán emlékeztetnek az álomban szereplőkre, csak hát jóval nagyobbak azoknál. Persze dühünket azonnal rájuk zúdítjuk. Ezt pedig nem élhetik túl. Remélem most már tényleg felébredtünk. A barlang szájából már látni Jerrist.

Scy szerint most tényleg felébredtünk. Tehát vége. Vagy mégsem?

„VÁLTOZÁS AZ ÉLET KÖRFORGÁSA”

A legfontosabb változás a csapatunkban a létszámváltozás volt. Ugyanis mi, Halálcsalók egy fővel gyarapodtunk, s ezért meg kellett ismételnünk a csapatminta létrehozó rituálét. Ismételten fogadalmakat tettünk, ám már egyvalakivel többen voltunk. Ez a valaki Trafal a troll csodaműves és fegyverkovács lett. Ezért megváltozott a csapatunk jelképe is.



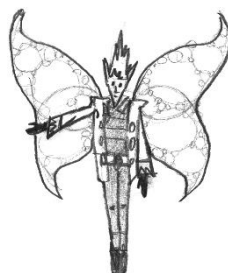
Az új jelkép nem sokban tér el a korábitól. Az alapmotívum, a hétszögből kitörő egyenlőszárú háromszögek lett, minden háromszög egyegy tag szimbólumával, s a háromszögek csúcsait összefogó Halálcsalás vérbübáj stilizált rajzával. Vezetőnk továbbra is Bocaccio, s a nyitott tenyér: **Damien** az Állatszelidítő; a lant: **Bocaccio** a Dalnok; az egymást keresztező kardok: **Grongo** a Kardmester; a ló: **McMorgó** a Lovas; a pajzsra fektetett kard: **Gh'raa Maarth** a Harcos; a kalapács: **Trafal** a Fegyverkovács és végül a hópehelybe zárt elemek: **Scyzis** az Elementalista, azaz jómagam, szimbóluma.

**EZTÁN NEVÜKET, S TETTEIKET LEGENDÁK ZENGIK MAJD,
ÍM ITT VAN HÉT HŐS, KIK SZEMBESZÁLTAK A HALÁLLAL!
HATALMUK S HÍRNEVÜK ÖRÖKKÖN ÖRÖKKÉVALÓ,
HISZEN ŐK AZOK: A HALÁLCSALÓK!**

A másik fontos változás, hogy a csapat otthont ad egy vidám szívű kvesztornak, akit az örök láng, maga Floranus választott, s e nemes rang és hatalom birtokosa, egyik szenvedélyes követője lett. Floranus újdonsült kvesztora, úgy alakult, hogy én, Scy lettem!

CSAPAT KIEGÉSZÍTÉS:

1. **Damien:** Legelőször róla szólnék, hiszen olyan mintha a testvérem lenne. Úgy látszik testvéri szeretetem megnyitotta az állatszelistítő elfszívét, s helyet kaptam benne. Úgy érzem, van egy biztos pont az életemben, egy lény, egy barát, egy testvér, akire mindig számíthatok. Persze mások nemigen látják ezeket a változásokat, s számukra Damien még mindig fagyos hidegséggel, s kegyetlenséggel lohol a halál árnyékaként. Számukra még mindig szótlán, magának való szerzet, aki csak nagyritkán tiszteli meg szavaival a világot.
2. **Bocaccio:** Mostanában alig látni mellettünk, hiszen gyakrabban jár most külön utakon. Csapatunk vezetőjeként Bartertownban és Urupában ténykedik. Nem változott semmit sem, vagyis továbbra is változatos egyéniség. ☺
3. **Grongo:** Valahogy az az érzésem felőle, hogy soha nem fogom megérteni lázadó jellemét. Ám a pesszimizmusa már nagyon sokszor mentett meg bennünket. Van, hogy a tettek orkja s van mikor éppen az ellenkezője: mindent szavakkal akar elintézni. Egy kicsit mintha kezdene Bocaccióra hasonlítani, hiszen mostanában egyre többet tölti az idejét névadók társaságában. Holott ezeddig ózdkodott minden társasági programtól.
4. **McMorgó:** Először is hűséges társáról Pierről a harcipóniról szólnék. Sajnos Pier elhagyta csapatunkat s egy korábbi összezapás során pusztult el szegény. Morgó barátunk azóta, mintha egy csöppet magába fordult volna. Csak morog a bajsza alatt, ha nem tetszik neki valami, de nem mondaná ám meg, hogy mi a baja a dolgokkal. Van valami rejtett büszkeség a tetteiben, s képtelen elfeledni Piert. Olyan mintha lelkének egyik fele meghalt volna. Csatáinkban továbbra is remek bajtárs s képességét használva Szellemparipán küzd mellettünk. Továbbra is megérdemli a neki szánt Sebnyelő becenevet, s harcon kívül a saját nevét. Csakis a mulatozásokkor tud kiszakadni ebből a bezárt, Morgóságából, s vidáman, felszabadultan tudja a lét örömeit élvezni. Kell neki pár kupica jóféle mézsör és rettentően barátságos, nyílt és őszinte törpévé változik.
5. **Gh'raa Maarth:** Szerintem Akroll már alulról szagolja az ibolyát, s örök lelke visszatért e világra s most a Harcosunk testével bír. Viselkedésére csupán ezt a magyarázatot találtam, ha leszámítjuk azt, hogy akár egy rém is megjelölhette. Mostanában nem értem, sőt már fel is adtam a megértését cselekedeteinek. Persze a tetteinek van értelme, csak az a baj, hogy nem osztja meg velünk, vagy legalábbis mindig utólag derül ki, hogy a Káosz az Ő szemszögéből Rend.
6. **Trafal:** Csapatunk legújabb tagja, aki a kovácmesterség csodaművese, immár egy éve tisztel meg bennünket jelenlétével. Trafal, troll létére érdekes, de egyáltalán nem hasonlít Charr'dianra. Sokkalta nyitottabb korábbi társunknál, sokkal inkább barát, mint társ. Nem tagadom, kedvelem Trafalt, Ő nem úgy kezel engem, mint a többiek (Damient leszámítva), s ezt én is viszonzom. A troll olyan, mintha nem is troll volna, legalábbis lelkieben. Néha kicsit furcsán beszél, mint valami költő, ám Nekem ez nagyon tetszik. Sőt, sokan nem értik a tréfáim lényegét, de Trafal sokszor jóízűbben nevet, mint jómagam. Ugyanakkor nagyon komoly, s csodálatos üzleti érzékkel látta el a sors. Ennek az érzéknek köszönhetően hatalmas vagyont kovácsolt magának, amiből természetesen mi is bőven kivesszük részünket, Trafal nem kevesebb örömére.



Icy Scy

JERRIS

Megrázó és bizarr álmaink után most már a valódi Jerrisben lelünk menedékre. Az, hogy miért keressük fel ezt a várost újra és újra szerintem pontosan, logikusan érvelve senki sem tudná megmondani. Ha emlékezetem nem csal, most éppen hős Trafal és Gramarth hoz fel egy-egy okot, hogy itt szálljunk meg egy kis időre. Hős Trafal egyszemélyes kovácsvállalkozását akarja Nyugat-Barsaivere kiterjeszteni, míg Gramarth – lévén ő a legnyughatatlanabb közülünk – a várostól nyugatra elterülő Mérgezett Erdőben sejt magának, na és csapatunknak új kihívásokat. Bevallom én, Damien kezdetben kissé tartózkodtam a Mérgezett Erdőtől, de mára már biztos vagyok, hogy jól döntöttünk, mikor bemerészkedtünk a teljesen ködlepte rengetegbe, még ha a kezdetek rögtön tragikus fordulatot is vettek.

GYORSAN BE, GYORSAN KI

Rögtön, első nap pár óra ösvénykeresés és menetelés után találkozunk első ellenfelünkkel, pontosabban szólva Gramarth egyik ősi ellenségével, mint később kiderül. A t'skrang (merthogy az az illető) közel 2 méter magas, ugyanakkor szikár, díszes egész testet elfedő fekete tunikát visel. Bal kezében egy furán, többszörösen göcsörtös botot, jobb kezében pedig valamiféle tekercset tart (mely éppúgy lehet térkép, mint bármi más). Sajnos üdvözülni sincs időnk egymást, ugyanis Gramarth önmagát ismét nem meghazudtolva a t'skrangra veti magát, mielőtt bárki bármi mást cselekedhetne. Gramarth megrendítő csapásától a meglepett t'skrang a földre kerül, s mikor összeszedi magát és feláll egy pillanat alatt végigmér minket fagyos szemeivel, s varázslásba kezd. Ekkor csapatunk minden tagja Gramarth kivételével kis mágiatudorunk, Scy testvér felé vet egy sanda pillantást, kinek ábrázatából sok minden kiolvasható, de sok jó nem, az holtbizonyos. A következő pillanatban Gramarth óriási sebet kap, erre hős Trafalnak nem kell több, ő is beszáll a küzdelembe. Mi, a többiek továbbra is le vagyunk lassulva a döbbenettől, én, Damien próbálom lenyugtatni a feleket, bár továbbra sem értem mi is áll Gramarth dühkitörésének hátterében. Scy testvér egy varázslat elmondásába fog, Grongo kardot ránt, de többre nem is marad időnk. Megtörténik ugyanis az, amire talán Scy testvér kivételével senki sem számít. A varázslat hatására csontjaink roppannak és törnek össze, szúrva át több helyen, testünkön a húst és a bőrt, emberfeletti fájdalmat okozva ezzel. A csata eldőlt, s nem a mi javunkra. Ezt érzékelve a t'skrang már nem kezd újabb halálvarázsbba, egyszerűen, viszlátot int egy epés megjegyzéssel: 'Az erdő minden egyes pontja halálos az olyan kaliberű zöldfülüeknek, mint önök'. Mondanom sem kell, azonnal visszafordulunk a Jerrisbe vezető ösvényen, ennyi fájdalom máshol egy hétre is elég lenne.

Az elkövetkező öt nap a pihenésé, s így bőven van időnk választ találni szeretett Gramarthunktól a történetekre. Gramarth azonban nem szándékozik sok mindent megosztani velünk, zavaros szavaival, csapongó hangulatváltozásaival, és köntörfalazásaival most már mindannyiunkat elbizonytalanít 'tisztaságát' illetően. Végül is Grongo tanácsára egy délután összeülünk, hogy bemutassuk egymásnak művészeti tárgyainkat. Mivel Gramarth szobra is kiállja a próbát, kicsit fellélegezhetünk, de azért én, Damien továbbra is szkeptikusan fogadom állandó hangulatváltozásait. Remélem csak az óvatosság beszél belőlem. Annyit azért kibök nekünk Gramarth, hogy rendjének egy ősi ellenségéhez volt szerencsénk a t'skrang személyében, kiket a ruhájukról ismerni fel.

A ROMVÁROS

Öt nap múlva, mikor Scy testvér is felgyógyult, új reményekkel vetjük be magunkat a rengetegbe. A csapat vezetését Gramarth veszi át, furcsa, de az az érzésünk, mintha egy láthatatlan kéz mozgatná minden mozdulatát. Mikor erre rákérdezőnk, annyit mond, hogy egy várost keres, ahol sejtése szerint már nincs élet, de találhatunk pár érdekes holmit.

Az első szörny, aki megkönyékez minket, egy női fejet viselő óriáskígyó. Gyorsan cselekedünk, hős Trafal két kardcsapással végez az egzotikus teremtménnyel.

Az első éjszakánk az erdőben. Azt mindenki tudja, hogy nem lesz egy könnyed vásárnapi piknik, ennek megfelelően megszervezzük az őrseget. Az őrseget Gramarth és Scy testvér kezdi, s még jóformán el sem szenderülünk, máris riadóra ébredünk. Csapatunkat fél tucat közel 2 méter magas óriáspók támadja meg. A küzdelem hamar eldől, az utolsó párát hős Trafal szeli ketté borotvánál is élesebb pengéjével (Hiába, a mester kovácsmunka!). Miután tetemeiket arrébb kotorjuk, folytatjuk az alvást mindig két-két ór felügyelete mellett.

Az éjszaka hátralévő része nyugodtan telt, másnap kora reggel azonban ismét támadás ér minket. Borzalmas, torz faszzerű teremtmények ütnek rajtunk. A szellemmágus t'skrangot leszámítva ez a legkeményebb küzdelmünk, a harc végére csak én, Damien és Gramarth marad talpon, na és persze Scy testvér.

(Megjegyzés: Egyre jobban kezd elborzasztani mindaz, amit itt élővilágnak neveznek. A Csapás sokkal nagyobb kárt tett a természetben, mint amire ezelőtt csak gondolni mertem. A bizarr mutációról, ami ezen a környéken végbement, mindig szerencsétlen vérederi elfekre asszociálok. Jaspree óvja Alachiat!)

Miután kifűjjük magunkat, folytatjuk utunkat az erdő mélye felé. Már az ebéden is túl vagyunk, mikor látótávolságba kerül a romváros. Tán ennek tulajdonítható be, hogy lépteinket felgyorsítva figyelmünk lankad egy pillanatra, mely kis híján végzetesnek bizonyul. Szinte a semmiből esik nekünk 3 szellemszerű lény (a pontos megfogalmazást meghagynám a tisztelt szellemmágusoknak). Grongo, és én, Damien rögtön rávetjük magunkat az egyikre, a másodikkal hős Trafal küzd, a harmadikkal, pedig Gramarth és Scy testvér. A csata számunkra kezdetben kilátástalannak látszik; Grongo és hős Trafal számolatlanul kapja a sebeket, Gramarth többször is megbénul a harc során, Scy testvér, pedig valamely varázslat eredményeképp irányíthatatlanul hanykolódik összevissza. A bajokat csak tetézi, hogy Grongo olyan gyorsan hagy ott mindannyiunkat, hogy azt hiszem, sosem látjuk viszont. A csata menete aztán váratlan fordulatot vesz; Grongo – hála a szenvedélyeknek – visszatér, s óriásit ordítva a velem harcoló szellemre veti magát. Látszik rajta, hogy most aztán apait-anyait belead egy csapásba, ami arra elég, hogy földre küldje ellenfelünket. Mivel időközben Gramarth végez ellenfelével a másik kettő ekkor, jobbnak látja eltűnni szemünk elől. *'Visszatértek az asztráltérbe!'* jelenti ki Scy testvér. Még szinte ki sem ejti ezeket a szavakat Grongo elájul a kimerültségtől, s mivel hős Trafal is eszméletlenül fekszik, úgy döntünk itt az ideje a pihenésnek és a gyógyító étkezésnek. Egy viszonylag ép házban lelünk menedékre. Sok pihenni való időnk azonban nincs, ugyanis visszatérnek a szellemek. Nem tudom pontosan, hogy mi lehet az oka, de az egyiket pillanatok alatt levágjuk, – hiába a düh jó tanácsadó – így a másik immár végleg elmenekül.

Az éjszaka hátralévő része viszonylagos békességben telik, s mivel Gramarth örködik velem együtt, próbálok négy szemközt beszédbe elegyedni vele. Sok mindent most sem tudok kihúzni belőle, egyfolytában csak valamilyen halálos veszélyről, meg egy toronyról beszél. *'Többet nem mondhatok!'* jegyzi meg, aztán lefekszik.

Sajnos a következő két hét történéseiről ehelyütt nem írhatok, hisz megfogadtuk, hogy hallgatni fogunk. Hallgatunk. Mint a sír.

THYSTONIUS FELFÖLDJE

Következő utunk a Tylon-hegységbe vezet minket, s nem csak azért, mert ott még nem jártunk ezelőtt. Rejtélyes megbízónk kérését próbáljuk teljesíteni; egy valószínűleg mágikus fadóbozkat kell 15 éven belül visszaszolgáltatni. Kezdetben furcsálljuk a nagy időintervallumot, de aztán lehetséges, hogy még ez is kevésnek bizonyul majd.

Elérvén a Tylon-felföldet rögtön egy küzdelemben találjuk magunkat; ahol négy adeplus harcol egy többfejű hidrával. Ezt látva zuhanórepülésben a hidrára vetnénk magunkat, ám az azelőtt kimúlik, mielőtt bármit cselekedhetnénk Gramarth és Scy testvér kivételével. Scy testvér még el tud mondani egy varázslatot, Gramarth pedig még le tud egyet sújtani a hidrára, mielőtt az kiszenvedne. Ekkor fura dolog történik; a négy adeplus se szó, se beszéd megindul a következő hadszíntérre, ahonnan ismét csata hangjait halljuk. Ismét felrepülve körbepásztázzuk a terepet; tőlünk nyugatra két sereg küzd egymással, délre pedig egy maroknyi adeplus harcol valami borzalommal, amin a vak is láthatja, hogy Rém. Miközben fölfele repülünk, történik még egy érdekesség; Gramarth és Scy testvér beleütközik valamiféle láthatatlan elemi falba. Egyszerűen nem tudnak tovább hatolni rajta, hiába próbálnak mind a négy égtáj felé kijutni, csapdába kerülnek. Ezek után mindenki egyetért abban, hogy keressük meg küldetésünk tárgyának tulajdonosát, hátha tud valami magyarázatot is adni a remélt faládikó mellett. Kis kérdezősködés és útbaigazítás után végre megtaláljuk Darilant, az elfet. Miután elmondjuk neki küldetésünk célját, és a jelszót, már nincs semmi akadály, hogy a mágikus faládikót megkaphassuk. Mikor szólunk neki kijutási nehézségeinkről is, szenttelenül jegyzi meg: *'Aki egyszer kardot ragad, az többé nem hagyhatja el ezt a felföldet. Ez Thystonius akarata.'* Vagyis Gramarth és Scy testvér azért nem tud kijutni, mert már egyszer bekapcsolódtak ebbe az örökös háborúba a hidra ellen! Na, ez még Gramarthnak is sok, holott ha valaki közöttünk, hát ő aztán Thystonius szolgája. Némi haditanács után úgy döntünk, hogy én, Damien és Grongo elvisszük a ládikót megbízónk egyik ügynökének Jerrisbe, hátha tudunk valami gyógyírt találni bajunkra. Hős Trafal, Gramarth, és Scy testvér pedig itt marad, s próbálják élvezni megúszni az elkövetkezendő heteket, míg vissza nem érünk.

Élelemraktárunkat a legközelebbi városban, Kratasban a tolvajok városában töltöm fel Grongoval, akárhogy is ódzkodunk ettől a várostól. Sokáig nem is maradunk, irány Jerris!

Csapatunk immár három részre szakadt.

Minden megpróbáltatás nélkül, biztonságban telt az út Jerrisig. Szerencsénk van, hamar sikerül felvenni a kapcsolatot a közvetítővel. Átnyújtjuk neki a faládikót, s megkapjuk jutalmunkat is. A kérdésre azonban, – hogy hogyan lehet elhagyni a felföldet – nem tudja a választ. Hiába, senki sem mindenható akármilyen ősi vér csordogál ereiben. Nagy szerencsénkre azonban találkozzunk Bocaccioval, akivel miután tisztázzuk az elmúlt hét eseményeit, megnyugtat minket: *'Scyból mérhetetlen örömet és szabadságot érzek'* tehát sikerült lejutniuk a felföld börtönéből! Nem is kell több nekünk, rögtön útra is kelünk vissza, barátainkhoz a mihamarabbi találkozás reményében.

A most következő naplórészlet a teljesség igénye nélkül íródik, hisz több helyen nem vagyok jelen én, Damien, vagy ha fizikai valóm jelen is van, tudatom békés álmát alussza.

Egy hét múlva csapatunk ismét összeáll – McMorgó kivételével – a Tylon-hegység lábainál. Az ünnepléssel még várunk, hisz mindenki siet a dolgára ki Bartertownba, ki Urupaba. Az út során két fő dolog jut tudomásomra nekem, Damiennek. Scy testvér, Gramarth, és hős Trafal is egyetért abban, hogy nem mindig a harc és a gyilkolás az egyetlen megoldás, a Thystoniusnak tetsző cselekedet. Menekülésüket is ennek az áldott tudásnak köszönhetik. Másik fő hírem, csapatunk immár két kvesztorral rendelkezik, ugyanis még a felföldön megjelent Thystonius harcosunk, Gramarth előtt, s kvesztorává fogadta. Úgy látszik, a 'Halálcsalók' híre elérte a Szenvedélyeket is, mivel eddig már kettő is megtisztelte társaságunk körét. Én, Damien méltóságteljesen és felkészülten várom Jaspree kinyilatkoztatását.

Rövid pihenő után ismét összejövünk Urupa városában, ahol megbeszéljük a továbbiakat. Végül is arra a megállapításra jutunk, hogy itt az ideje újra felkeresni a Csavart Szarvak égi rabló klánt, és visszaszerezni az Ikerpengét. Fölkelünk hát ismét egy nagy útra, s fémszárnyakon közelítjük meg a Mennydörgőhegységet. Az út eseménytelenül telik, hiába a légi közlekedés nem csak gyorsabb, kényelmesebb, hanem biztonságosabb is.

A klánvezér minket meglátván már hozza is az Ikerpengét. Mostani hősjelöltünk azonban nem Grongo, hanem újdonsült kvesztorunk, Gramarth.

Párbaj kezdődik; Gramarth ragadja magához a kezdeményezést, támadást indít, azonban kardja erőtlenül koppan a vezér teljes kristálypáncélján. A vezér már nem ilyen kegyes, első kardsapásával földre küldi harcosunkat. A párbajnak vége. Az első meglepettségünkben szólni sem tudunk, aztán Bocaccio tér magához a leghamarabb pillanatnyi sokkunkból, s fölsegíti a földről Gramarthot. Az Ikerpengét azonban nem adjuk ilyen olcsón, ennek megfelelően Grongo, hős Trafal, majd még egyszer Gramarth is kiáll a vezér ellen, akit még megizzasztani sem tudnak. A küzdelmek után a vezér a tőle megszokott diplomatiázzal közli, hogy még sok fejlődni valónk van. Így hát nincs mit tenni, legyőzöttként ismét tovább állunk vissza, Urupába.

AZ OBSZIDEMBEREK TITKA

Urupa felé repülve hihetetlen látvány kerül szemünk elé. Csontok, emberi, állati, mindenféle területnek szerteszét egy nagy tisztáson. Alászállva két szobrot látunk egymással szemben olyan méteres távolsággal egymástól, térdig besüppedve egyegy sziklába. Nagyon hasonlítanak az obszidemberekre, Scy testvér asztrális érzékelése is ezt támasztja alá, szerinte kilencedik körös megtisztítókról van szó. Ennek némileg ellentmond, hogy mozdulatlanok, s üdvözlésemre nem válaszolnak. Hős Trafal éppen egy csontokból épített torz szentélyt vizsgál, mikor úgy döntök én, Damien, hogy megpróbálom a két szobor között elrepülni. Bár Grongo megpróbál erről lebeszélni, szerinte nem véletlen került ide ennyi csont. Engem, Damient azonban nem könnyű meggyőzni, a harcosok útját járom, s ösztönöm ismét győzedelmeskedik a halvány logika felett.

Egy ideig ez az utolsó emlékem, egy kis sátorvárosban térek magamhoz alélt állapotomból. Testemet kínzó sebeimre hős Trafaltól kapok választ, aki elmeséli nekem a történeteket:

Átrepülvén közöttük megtörtem tekintetüket, s erre, mint valami tükörkép, úgy estek nekem az obszidemberek – most már biztos, hogy azok voltak – pörölymancsaikkal és doronglábaikkal. Nem bírtam sokat, tán három csapás után elvesztettem eszméletem. Hős Trafal mentette meg öntudatlan testemet, míg Scy testvér hóvihar gömböt varázsolt a két obszidemberre. A varázslat végeztével azonban már egyiküket sem lehetett látni, Scy testvér szerint visszasüppedtek a sziklába.

A sátorvárosban aztán – melyet csak orkok lakják – jó nagy riadalmat okoz Grongo, miután megemlíti a történeteket. Az orkok azt mondják megzavartuk az obszidemberek nyugalmát, akiknek áldozatokat kell bemutatni valami ősi átok miatt. Többet nem tudnak, vagy nem akarnak közölni nekünk, az azonban biztos, hogy komolyan is gondolják ezt az egészet, mivel több helyen már bontják is a sátrakat. A sátorváros költözik, s nekünk sincs mit tenni, mi is folytatjuk utunkat Urupa felé.

Az elkövetkező hónapot pihenéssel töltjük, én, Damien lettem Grongo újszülött porontyának névadója. A kis suttyó a Damiano Grongino nevet kapta, mely egy kicsit az apjáéra, kicsit az enyémre is hasonlít. Ki tudja, tán egyszer majd nagyobb párbajhős válik belőle még az apjánál is. Ha a nevén múlik, biztosan.

A következő napok pihenéssel telnének, ha hős Trafal fejében nem forognának már megint olyan eszeveszettül a fogaskerekek. Most éppen azt találta ki, hogy csapatunk tagjairól szobrokat állíttat, növelve hírnevünkön. Mondanom sem kell, én, Damien nemigen lelkesedem az ilyesféle magamutogatásért, de aztán a többiek kérésére végül is beadom a derekam, kikötve, hogy Rocky és Rebeka nevű kutyáim egy-egy mancslenyomata is helyet kapjon a talapzaton. Hős Trafal mindannyiunkat megjutalmaz türelmünkért, én, Damien egy ragyogó obszidember rézkvarcot kapok

ajándékba. A hozzáadott 500 ezüsttallért azonban nem tudom mire vélni, így természetesen el sem fogadom. Nálunk, elfeknél nem szokás pénzt adományozni ajándék gyanánt, bár azt be kell vallanom, hogy a trolloknál csak egy anyagiasabb faj él világunkon, az ember.

EGY RÉGI ISMERŐS FELBUKKAN

A szobrok elkészülte után Axatacailba, egy dzsungelben lévő kisvárosba utazunk, eltűntek után kutatva. Már az első nap, a fogadóban támadás ér minket. Békésen eszegetünk, mikor valamiféle robbanó tárgyat dobnak közénk. Életösztönünk azonnal reagál, a következő pillanatban már harci pozícióban állunk. Ellenfelünk egy ember és két valamiféle szárnyas kőlény, talán a legjobban a gargoyle-okhoz hasonlítanak, bár azoknál nagyobb termetűek. A harc nem tart sokáig, az ember menekülőre fogja, mi addig a két kőlényel küzdünk. Az embert Scy testvér veszi üldözőbe. Nem sokkal ezután kintről sikoltozás hangjai hallhatóak. A két kőlény végül is olyan gyors, hogy el tudnak menekülni. Az utcán Scy testvér elmondása szerint valami hiba csúszott a varázslatába, ugyanis támadónk helyett mit sem sejtő utcaiakat talált el a hóvihargömbje, támadóink elmenekültek. Gyorsan átgondolva a történeteket a három hullára utolsó esély balzsamot kenünk, szerencsére mindhárman visszatérnek az életbe. A fogadóba visszaballagva hős Trafal egy kis batyut talál, benne valamiféle feljegyzéssel, Grongo pedig egy díszes tört szűr ki a fogadó azon asztalánál, ahol támadóink ültek. A fogadós és a helyőrség lenyugtatása után én, Damien nyomot találok, amin meg is indulunk. A nyomok egy ideig kifelé vezetnek a városból, a dzsungel mélye felé, aztán vége. Valószínűleg a két szárnyas kőlény itt elrepült emberünkkel. Visszatérve a fogadóba, Bocaccioval megvizsgáljuk az írást. Mivel ő ért egyedül közülünk thérai nyelven, lefordítja a feljegyzést. Ebből kiderül, hogy támadónk 'kedves ismerősünk', Nataliel volt, a vérelf dalnok, s hogy jelenlegi tartózkodási területe az Urupa felé vezető irányban, mintegy 23 napi útra van a fogadótól.

Másnap hajnalban kelünk útra, s mintegy ötvenórás utunk után a remélt helyen találunk egy thérai mintára készült, kisebb piramis alakú házat. Két íjász ór strázsál, hiába nem bíznak ezek a théraiak semmit a véletlenre. A két őrt Scy testvér hóvihargömbjének hála hamar, viszonylag csendben a túlvilágra küldjük. A piramis tetején egy fémajtót felnyitva jutunk be az épületbe. Két emeletet kutatunk végig, sehol senki. Egy újabb emelettel lejjebb nyomulva egy széles ajtó zárja el utunkat. Grongo éppen nyitná, mikor megjelenik egy kardot forgató harcos, szinte kirobbantva az ajtót a helyéről. Első támadásával földre küldi a meglepett Grongot, majd két nyilvessző vágódik ki a teremből, tehát többen vannak. Scy testvér robbanó tűzlabda varázslata után mindannyian berohanunk a terembe. Én, Damien a harcost veszem célba, amíg a többiek végeznek az íjásokkal. Pusztakezes harci tudásom ismét győzedelmeskedik a lassú fegyver fölött, szerencsétlen harcost kezeim között verik péppé kedves társaim. Kicsit kifűjjük magunkat, majd még egy emelettel lejjebb, már a legalsó szintre ereszkedünk. Látható, hogy ez a terület a pince szerepét tölti be, sörös és boroshordókkal. Innen még egy ajtó nyílik tovább, azaz csak nyílna, mert valamiféle mágikus rejtvény zárja. A kétszárnyas ajtón a thérai ABC betűi helyezkednek el, az ajtó felett pedig valamiféle zagyvaságnak tűnő szöveg. Az ajtó előtt két talapzat áll, mintha vízköpők számára készítették volna. A hős Trafal által talált írásból az is kiderül, hogy a rejtvényt még az itt állomásozó théraiak sem tudták megfejteni. Csapatunkat azonban nem olyan kőből faragták, hogy beérje ennyivel. Mindenki a rejtvény megfejtésére törekedve papírt és író tollat vesz elő. Én, Damien inkább a boroshordók tartalmára vagyok kíváncsi. Olvasóm, ne érts félre, nem vagyok alkoholfüggő, csupán már az idejét sem tudom, mikor ittam utoljára egy kis szíverősítőt. Thérai nedűt pedig életemben nem ittam, így nem hagyhatom ki az alkalmat. A bor annyira jó, hogy nem állok meg az első kupánál. A másodiknál sem. A harmadiknál sem. A következő eseményekre már kicsit homályosan emlékszem. Ha emlékezetem nem csal, én, Damien vagyok az, aki végül megfejtem a rejtvényt, és az ajtó kitárul. Ezután még egy terembe kerülünk, ahonnan ugyanilyen ajtó nyílik, mindegyiken egy-egy rejtvényvel. A rejtvény kulcsát elmondom a társaimnak, majd ott is hagyom őket, talán mégiscsak

sok volt azokból a finom thérai cseppekből. Még szerencse, hogy egy bevetett ágyat is elhelyeztek itt, a pincében, le is fekszem egy órácskára, amíg kitisztul a fejem.

Éppen hogy elalszom, óriási üvöltésre ébredek, melyből rögtön tudom, hogy valamiféle baj történhet. Úgy-ahogy magamhoz térek, sietve társaim segítségére kelek. A másik terembe beérve hihetetlen, leírhatatlan bestia kerül szemem elé, nem is próbálkozom ehelyütt leírni. A bestia óriási erőről tesz tanúbizonyságot, társaim egymás után esnek össze, hős Trafal, Gramarth és Grongo sem bír a szörnyvel. Már csak én, Damien és Bocaccio állunk, mikor a szörny ellenünk fordul. Minden kilátástalannak tűnik. Egy ordítással magamra terelem a bestia figyelmét, utolsó tervünk az, hogy elcsalom a bestiát, addig Bocaccio gyógyitalokat tölt társainkba. Egy ideig üldöz is a szörny, de aztán látva kilátástalan helyzetét velem szemben, visszatér társaimhoz. Csak remélni tudom, hogy elég idő maradt Bocaccionak magukhoz téríteni Grongoékat. Inamszakadtával sprintelek vissza a terembe, ám ott lesújtó látvány fogad. Már Bocaccio is eszméletlenül fekszik, furcsa pózban a földön, Gramarth pedig úgy dönt, legendává válik. Összes életenergiáját beleadva az utolsó csapásba, a szokásos vijjogó hangon a bestiára veti magát. Önmagát feláldozva a másvilágra küldi az embertelen szörnyet, megmentve ezzel mindannyiunk életét a saját élete árán. Döbrent csend lesz úrrá, a szörny hullája, pontosabban halott testének darabjai fölött. Gramarthból csak a felszerelése marad, teste és lelke egyé válik a világmindenség energiájával. Tudom, ő már soha nem jön vissza hozzánk, ennek ellenére olyat teszek, amire ezelőtt nem volt példa, könyörögve kérem Thystonius, a harc Szenvedélyét, hogy segítsen. Legbelül azonban tudom, hogy itt már ő sem segíthet, hisz a Szenvedélyek sem mindenhatóak.

Gyászos merengésünkből öt ork és egy elf íjász, Akroll érkezése riaszt minket. Az orkok vezére, Adrik közli velünk, hogy azonos célból érkeztek, mint mi, még ott rögtön csatlakozunk hozzá. A Nataliel elleni harc folytatódik.

Még mielőtt elhagynánk a házat, Gramarth halála után újraalkotjuk a csapatmintát, a dolognak azonban van egy nagy hátulütője, csapatunk egyik tagja, McMorgót a törpe lovast kénytelenek vagyunk kizárni csapatunkból. Hiába, őt semmi pénzért sem lehetett meggyőzni, hogy tartson velünk, és hagyja ott Parlainthot.

Ezek után visszautazunk Urupaba, megérdemeljük a pihenést.

A LESZÁMOLÁS

Gramarth halotti szertartása után háromheti pihenés következik, amíg Grongo az égi hajózás fortélyaival ismerkedik. A három hét után Adrikkal és az orkjaival Jerrisbe utazunk, Akroll sajnálja, de nem tud velünk tartani.

A haditervek megalkotására Jerrisben kerül sor, ahol Adriktól térképet kapunk Vivane városáról, ahol Natalielt sejtjük. A mi dolgunk Nataliellel való leszámolás lesz, az orkok pedig a thérai konzult akarják kiiktatni. Egy időben, a koronázási ünnepség idején támadunk, hogy minél nagyobb felfordulást okozzunk.

Az út eseménytelenül telik Vivanebe, Grongo hiányolja is a szörnyeket.

„Néha igazán nem értem az orklelket. Ott is kihívást és harcot keresnek, ahol békésen is meg lehetne oldani a dolgokat, néha pedig személyük minden egyes porcikája tagadja a harcot a legnagyobb vérfürdő közepén. Azt mindenesetre megállapíthatom, hogy lelkük a trollokéhoz hasonlatosan fejlődésre szorul. Hiába, nem mindenki születhet elfnek, s talán ez így is van rendjén.”

Megérkezésünkkor Vivane városa mellett letáborozunk, s terveink szerint a várost a keleti csatornákon keresztül közelítjük meg, ugyanis ez a terület a legkevésbé őrzött. Ez idő alatt betekintést nyerünk a thérai rendfenntartó erők agressziójába. A civakodó embertömeget ugyanis egy, a városfalról kilőtt tűzgolyó hallgattatja el. Egy, a város melletti dombból nyíló járaton át közelítjük

meg a csatornákat. Beérünk a Patkánycirkusz nevű helyre, amely szélszerzet nagyságú patkányairól kapta a nevét.

A csatornában nem csak a már-már kibírhatatlan bűz zavar minket, ugyanis három foszladozó élőhalott támad ránk, s mivel hős Trafal megye előtt, neki kell felvenni a harcot. A küzdelem nem tart sokáig, hős Trafal hamar végez ezekkel a tetememberekkel.

Párpercnyi monoton séta után hős Trafal hőfoltokat vesz észre a távolban. Kisvártatva egy terem szélesedik a szűk csatornaalagút, amit mágikus fény tart világosan. Itt négy őrkatonával vesszük fel a harcot, s a tapasztalat, na meg a túlerő a mi oldalunkra billenti a mérleget. A harc után elválnak útjaink Adriektól, sok szerencsét kívánva egymásnak.

A térképen jelzett ponton kijutunk a felszínre. Óvatosnak kell lennünk, mivel nagyon sok katonai járőrök van a városban. Megközelítjük Nataliel házáat. A házból fény szűrődik ki, tehát már felkelt a véreln ezen a korai órán. Felmászunk a balkonra, ahol Bocaccio ügyességének hála nyílik a balkonajtó. Egy bálteremben találjuk magunkat, ahonnan három ajtó nyílik tovább. Az egyik mögöl beszéd hallatszik, s rögtön ráismerünk a hangra; ez csak Nataliel társának, a troll szellemmágusnak lehet a hangja! Tehát vele is le kell számolnunk!

A második ajtó egy hálószobába nyílik, semmi különöst nem találunk.

A harmadik ajtó azonban egy lefelé vezető lépcsősorra nyílik, így hát megindulunk rajta. Bocaccio, a véreln alakját felvéve megye előtt. A lépcső egy fogadószobába vezet, ahonnan éppen egy törpe lakó lép ki, kinek még felkiáltani sincs ideje, hős Trafal egy kardszuhintással a halálba küldi. Ezután hős Trafal harci diadalüvöltéssel rúgja be az ajtót, s mi mindannyian követjük. A fogadószobában két személy tartózkodik, Nataliel és egy törpe szolgál. Ahányan vagyunk, Natalielre vetjük magunkat, a szolgálval senki sem törődik, így ki tud rohanni a szobából. Még ha tudjuk is, hogy segítségért siet, hagyjuk, Nataliel most fontosabb. Bár a vérelnnek megint sikerül jól felpaprikázni minket, de ez kevés, fél perc alatt elintézzük. Vége hát! De mégsem! Annyira el vagyunk foglalva, hogy nem is vettük észre a szellemmágus érkezését. A szellemmágus gyáva módon a legkisebbet, azaz Scy testvért veszi célba egy üstökössel. Azonnal letámadjuk, de még annyi ideje marad, hogy segítségül hívja a feketemágiát. Egy mozgó ködpajzsot idéz meg, ami folyton a támadásaink elé mozdul, szinte sebezhetetlenséget biztosítva számára. Egy idő után azonban bebetalál egyegy ütésünk, ami földre is küldi. Mármost úgy látszik, kezd eldőlni a csata a javunkra, mikor egy ember harcos jelenik meg, két kardot forgatva kezeiben. Az első támadásaival levágja kardmesterünket, Grongot, aztán hős Trafalra veti magát. Elképesztő sebességgel és pontossággal forgatja kardjait, s miután egy óriási, már-már halálosnak látszó energialabdát kap az arcába Scy testvértől, otthagya hős Trafalt és Scyra veti magát. Két-három szuhintás, s Scy testvér élettelenül hull a harcos lábai elé. Ez idő alatt azonban sikerül végérvényesen a másvilágra küldenünk a szellemmágust, vissza a lidérceihez. Így a harcosnak nem marad esélye ellenünk, Scy testvér halálát megbosszulva forgatom meg karmaimat a harcos meleg beleiben. Most már vége, végérvényesen.

Scy testvér hála Jasprenek – visszatér az életbe egy adag utolsó esély balzsam rákenése után. Gyorsan el is teszem a hátizsákomba, s indulunk is, nincs vesztegetni való időnk. A csatorna felé tartva katonák állítanak meg minket, ám Bocaccio Nataliel alakjában lerázza őket. A titkos alagútban a megbeszélte módon megvárjuk az orkokat. Azonban csak Adrik tér vissza közülük, megtépázott ruháján, és sebei bukásról árulkodnak. Annyira rossz állapotban van, hogy gyógyítással kell segítenünk rajta.

Az éjszaka leple alatt hagyjuk el a várost, vissza Jerrisbe, remélve, hogy soha többé nem térünk vissza erre a szentségtelen, zsarnok városba.

Jerrisben köszönettel búcsúzunk el Adriektól. Tudjuk, nélküle tervünk nem sikerült volna.

„Urupaba visszatérve azonnal neki kezdünk csapatunk három éves évfordulójának megszervezésére. Scy testvér ismét kitesz magáért, olyan bulit szervez, amitől fülünk-farkunk kettéáll. Sok mindenre nem is emlékszem, legyen elég annyi, szinte már hihetetlen, hogy három év eltelt azóta, hogy azt a lányt kiszabadítottuk a haramiák markából. Mintha szó szerint tegnap történt volna. Talán Grongo minderről máshogy vélekedne, ezért tapintatból – elnézve összes hajszálait – nem vetem fel neki az idő gyors múlását.”

A VÉG

A következő naplótöredék egyben az utolsó is. Történt ugyanis, hogy Grongo döntött, elege van Scy-testvér egyre gyakoribb élcélődéseiből és sértéseiből, s olyat tett, amit csapatunk minden tagja nagyon sajnál, szerintem utólag Grongo is megbánta. A részleteket itt nem taglalnám, legyen elég annyi, hogy csapatunk mintája megszűnt létezni tovább. A Halálcsalók végérvényesen befejezte Barsaive-i kalandozásait.

...És végül, én, Damien így láttam a Halálcsalók tagjainak személyiségét és lelkét, cselekedetük és fajuk tükrében:

1. **Bocaccio, a Főnök:** Bár az utóbbi egy évben nem gyakran tisztelt meg jelenlétével minket, s egyszer egy rossz pillanatában meg is fenyegetett, ki kell jelentenem, hogy személyében kellemesen csalódtam az ember népből. Nem feledem azt sem, hogy alakváltó és hangutánzó képességével számtalanszor húzott minket ki a bajból, nemegyszer már szinte a halál torkából. Sajnálom, hogy nem volt jelen az ominózus Grongo-kiboruláskor, talán ha ott lett volna minden másként alakul. Astendar óvjon hátralévő évtizedeiben!
2. **Hős Trafal, az Eltévelyedett:** Hős Trafal jellemzése a legnehezebb az összes volt társam közül. Csapatunk legfrissebb tagjává vált, mikor mindezidáig titkolt módon leszámolt a csapatunkat üldöző thérai troll harcossal. Dicséretére legyen mondva, hogy fegyverkovács és alkimista tudásával nagyot lendített a csapatunk szekeren. Minden szépen és rendben működött egészen addig, amíg eljátszotta Grongoval a becsületét, és engem is meg akart rontani. Mivel, ez időben nagyon közel állt csapatunk felbomlásának idejével, sajnós ki kell jelentenem; ha Grongo nem szegi meg az esküt, lehet, hogy megszegte volna más... A leírtak ellenére én, Damien nem neheztelek rá, csupán jól az emlékezetembe kell, hogy véssem; trollokkal soha többé semmikor! Hős Trafal, Upandal óvjon a Jaspree bosszújától, mert itt már csak ő segíthet lelkedni!
3. **Mcmorgó, a Vitéz:** Morgó Mcmorgó Barsaive valaha élt legnagyobb törpe lovasa! Bár az utóbbi időben egyre ritkábban találkoztunk, és egy szerencsétlen véletlen miatt ki kellett, hogy zárjunk csapatunkból, ezúton közlöm veled, hogy lelkiemben mindig veled voltam! Te voltál csapatunkban, aki megtestesítette a vitéz erényeket, ugyanakkor Pierhez való kapcsolatod minden igaz lovas és állatszeliidítő számára etalonná vált. Kívánok sok kellemes pillanatot, és egyet ne felejts, Jaspree egyszer midannyiunkat kárpótól kit így, kit úgy, ahogy megérdemljük!
4. **Grongo, az Esküszegő:** Sajnos ki kell mondanom, hogy a trollok mellett az orkokban is csalódtam. Pedig minden úgy indult, hogy Grongo lesz csapatunk vezéregyénisége, de az időt nem lehetett becsapni. Állandó pesszimizmusát még csak-csak elviseltük volna, egy idő után megszoktuk érdekes, – ahogy ő hívná; megfontolt – harci taktikáját, esküszegésére azonban akkor sincs mentség, ha Scy testvér tényleg túllőtt a célon. Grongo, kívánom, hogy boldog legyél a családdal, hisz te is tudod, számodra ez az utolsó esélyed hátralévő életedben!
5. **Gramarth, a Kimondhatatlan:** Ő tipikus mártírhős, aki feláldozta életét csapatunkért, a csapatért, amely halála után egy hónappal már nem is volt többé. Halála csapatunk halálát is jelentette. Gramarth,

nyugodj békében, hisz legenda lettél! Itt, ezennel megígérem, hogy legendádat tovább adom az utókor számára!

6. **Scy, a Testvér:** *Azt hiszem jelzője mindent elmond kapcsolatunkról. Bevallom találkozásunkkor még csak gondolni sem mertem volna, hogy ilyen szoros kötelék alakul ki bennünk. Egyértelmű érzéseim őiránta azonban nem változtatja meg azt a tényt, hogy néha elég durván túllőtt a célon Grongoval kapcsolatban. Mindannyiunk számára az lett volna a legjobb, ha az ő és Grongo között feszülő állandó konfliktust békésen rendezni le Grongoval. Azt azonban be kell, hogy ismerjem; az orkokkal nagyon nehéz kompromisszumot kötni. Scy testvér, csak egy hajsza választott el minket a vérkötélék-eskütől, de ne feledd, egyszer még, – ha nem is az elkövetkezendő kétszáz évben – találkozunk, s mindent bepótolunk! Floranuus segítsen utadon, testvérem!*
7. **És végül magamról,** *Damienről csak annyit; örülök, hogy ennek a csapatnak a tagja lehettem, ha csak röpké három évig is! Mindig is úgy éreztem, hogy egy kicsit kilógok a sorból, de hát így van ezzel az elf, ha hősök kísérik mindenhová az útját.*

S igen, itt az idő a váltásra, a harcosok útjának át kell adnia a helyét a tudósok útjának!

ITT A VÉGE!